

Chuyện Tình Người Qua Đường Giáp

Contents

Chuyện Tình Người Qua Đường Giáp	1
1. Chương 1: Vài Dòng Tự Bạch	2
2. Chương 2: Một Chàng Tóc Đen, Một Anh Tóc Vàng	3
3. Chương 3: Đẹp Trai Là Để Gặp Lại	6
4. Chương 4: Các Nhân Vật Đột Nhiên Thường Xuyên Xuất Hiện	9
5. Chương 5: Đường Đường Nhập Thất	12
6. Chương 6: Kể Mang Kính Đều Là Phúc Hắc	14
7. Chương 7: Không Tốt, Có Quái A Di!	16
8. Chương 8: Vật Hạp Theo Loài	18
9. Chương 9: Giấy Phút Sinh Tử	21
10. Chương 10: Giai Đoạn Chuyển Tiếp Luôn Phải Có	24
11. Chương 11: Nói Dối Một Chút Cho Vui	27
12. Chương 12: Yêu Thích Nghiêm Túc	29
13. Chương 13: Ai Yêu Ta Xin Hãy Giơ Tay Lên	32
14. Chương 14: Thân Nhân Đoàn Tụ	34
15. Chương 15: Lựa Chọn	38
16. Chương 16: Xúc Động Là Ma Quỷ	42
17. Chương 17: Bọn Thỏ Thông Thả Đi Tới	45
18. Chương 18: Đầu Sỏ Sau Màn Xuất Hiện	48
19. Chương 19: Một Cuộc Hẹn Đúng Tiêu Chuẩn	50
20. Chương 20: Sợi Dây Vô Hình	53
21. Chương 21: Ai Thò Chân Ra Trước	56
22. Chương 22: Gặp Phải Vấn Đề	59
23. Chương 23: Ở Chung	61
24. Chương 24: Người Qua Đường	64
25. Chương 25: Gà Bụng	67
26. Chương 26: Cuộc Sống Riêng	70
27. Chương 27: Thảm Ván	72
28. Chương 28: Người Sẽ Gặp Phải Blablabla	75

Chuyện Tình Người Qua Đường Giáp

Giới thiệu

Editor: KeiThế loại: đam mỹ hiện đại, ăm áp, hài, trạch nam nhân viên thụ lãnh khốc tổng tài công, công sủng thụ. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-nguoi-qua-duong-giap>

1. Chương 1: Vài Dòng Tự Bạch

Ta tên là Vương Thủ Ninh.

Đây là một cái tên làm cho ta rất là buồn bực.

Trước tiên, ta họ Vương, chỉ cần là đồng bào họ Vương sẽ hiểu tâm tình bi thương của ta khi chứng kiến Vương vượt qua Lý, trở thành cái họ lớn nhất của Trung Quốc.

Hồi tiểu học giáo viên dạy văn của ta thay đổi ba lần, người nào cũng họ Vương. Lên trung học lớp ta có năm người họ Vương. Rồi khi lên tới đại học, nhìn thấy trong tài liệu của trường, thành viên biên soạn ghi ra theo từng nhóm một loạt họ Vương, ta hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Ta cũng rất hâm mộ mấy vị nhân sĩ mang họ kép trong truyện kiếm hiệp, nhưng ta biết kiếp này mình không có hi vọng được như họ, cho nên lúc học tiểu học năm lớp bốn, ta từng mạnh mẽ đòi ba mẹ đổi tên ta thành Vương Độc Cô, nhưng chỉ thấy được mặt mẹ ta đen như đáy nồi.

Đây là lý do vì sao mũi ta không được đẹp.

Lại nói tiếp, tên ta là Thủ Ninh.

Người có cảm tưởng gì về cái tên này?

Không cảm tưởng gì hết? Vậy thì đúng rồi.

Một người, trước hết là lớn lên phải trông đẹp mắt. Lớn lên không đẹp, thì phải có tài. Không tài cũng được, nhưng dứt khoát phải có một cái tên thật kinh thế hãi tục. Ta cực kì hâm mộ người bạn thân tên có mười lăm chữ kia. Ta từng ảo tưởng mình tên là Vương Kinh Thiên hoặc Vương Động Địa, hoặc chí ít cũng phải là Vương Hi Chi.

Khi ta biểu đạt nguyện vọng của mình tới lần thứ một trăm lẻ một, ông bạn nằm giường dưới không nhận được bảo ta rằng: Vương Thủ Ninh, người đừng cho mình là cộng cổ, người chỉ là một NPC được đặt ra trong trò chơi, hoặc diễn viên quần chúng qua đường trong phim truyền hình. Có bao giờ người thấy người qua đường giáp có tên chưa hả?

Điều hắn nói hình như ta có nghe qua, nhưng ta không khinh bỉ cái trò ra vẻ cao thâm của hắn, ta im lặng.

Cho nên, ta chả bao giờ động tới chuyện cái tên nữa, ta chỉ lén nghĩ thầm trong lòng mà thôi.

Nhưng cho dù ta có cái tên tầm thường, tướng mạo tầm thường, ta cũng vẫn có chỗ không tầm thường.

Iam gay.

Ta xài tiếng Anh ở chỗ này, vốn là vì cảm giác như vậy sẽ khiến ta thoát trông có vẻ cao cấp hơn một chút. Ít ra nhiều năm trước ta nghĩ như thế, mặc dù ta ghi dư một chữ a. Năm đó ta mới bắt đầu lên mạng, không ngờ lại theo đuổi được một cô em, đây là một chuyện thần kỳ cỡ nào chứ. Đáng tiếc là lúc đó ta không biết quý trọng, khi nàng bày tỏ nàng mến ta, ta gõ câu tiếng Anh kia qua, nàng lập tức trả lại một câu.

Biến thái.

Đã chưa, biến thái ý là khác hẳn với thường nhân, cũng tức là thiên phú dị bẩm. Rốt cuộc ta nhảy ra khỏi khuôn mẫu người qua đường giáp bình thường, thăng cấp thành người qua đường giáp biến thái.

Ta vượt rào từ rất sớm. Lúc ta học đại học năm thứ nhất liền thăng thành thành khẩn nói với trong nhà rằng nam nhân sẽ khiến ta tìm đập nhanh, mà nữ nhân thì không.

Theo như tài liệu tham khảo về đồng chí vượt rào mà ta tìm được, lúc này, hẳn là ba thì chặt chân ta còn mẹ thì khóc hu hu.

Nhưng mà khi đó, ba ta lại ở một bên thở dài, mẹ ta vọt vô phòng bếp lấy ra con dao phay, hét to: “Ta chém luôn phía dưới của ngươi! Coi như ta sinh con gái đi!”

Ta sợ tới mức tông cửa chạy ra, từ rày về sau đi lên con đường chung của những kẻ vượt rào, một mình mà sống.

Hiện tại, ta hai mươi sáu tuổi, đang làm việc tại một công ty IT rất nổi tiếng. Cũng không tệ ha, ta vậy mà ở tổng bộ đó.

Cụ thể là làm trợ lý hành chính ở tổng bộ, cụ thể hơn nữa, chính là loại chức vụ quan trọng mà đặt cơm trưa không phải ta không thể, cúp nước cúp điện tìm ta than phiền.

Mặc dù qua nhiều năm như vậy, ba mẹ đã buông tha phần nữa, có vẻ tiếp nhận ta rồi, nhưng ta vẫn sống một mình một nhà ở ngoài.

Đương nhiên tiền nhà là trả góp, tới giờ vẫn trả chưa xong.

Tuy ta là gay, nhưng chưa từng đi gay bar, cũng không có tán tỉnh người khác trên mạng để 419. Vài lần ta xúc động muốn phóng túng, nhưng cuối cùng lại bỏ qua.

Thật sự không phải ta nhát gan, là vì ta lo lắng mắc bệnh kì quái.

Cơ mà, ta thích xem mấy anh đẹp trai. Trong computer của ta có chừng 1GB hình ảnh, đều là hình người đẹp, đủ loại kiểu dáng, số đo cái có cái không.

Những anh đẹp trai đáng vẻ tươi trẻ lộng lẫy này mới là tài liệu đào tạo diễn viên, mà nam diễn viên chính là để người ta yy.

Gần đây, trên trang bbs của công ty, ta đăng kí một nickname là nữ sinh hồng phấn, với giá 5 Q tệ một bức, ta mua được ảnh chụp của tổng giám đốc từ tay trợ lý tổng giám.

Cơ mà đừng lo, thực ra số Q tệ này đều là ta lén xài điện thoại công ty nạp vô.

Chiều cao rõ ràng, kích thước lớn.

Thật ra là ta đang miêu tả độ lớn nhỏ của tấm hình thôi.

Trợ lý tổng giám đốc nói, mấy tấm ảnh này vốn là nàng lợi dụng chức quyền lén chụp được.

Trên hình, tổng giám đốc lúc thì nghiêm túc lúc thì thả lỏng, tấm nào cũng thích hợp làm bìa tạp chí cả.

Ta chọn một tấm mặt hấn chụp nghiêng, hơi khép mắt làm hình nền computer.

Nếu tổng giám đốc biết có một tên gay lấy hình hấn làm hình nền máy tính, lại còn nhìn computer đến chảy nước miếng, hấn nhất định sẽ phát điên.

Bất quá đừng lo lắng, dù sao hấn sẽ không biết, vì ta chỉ là một người qua đường giáp mà thôi.

=====

(): nguyên bản là xuất quỷ, ờ, nghĩa là công khai, thú nhận việc em là gay với gia đình. Tìm không ra từ khác nên K để là vượt rào, không phải chuyện ấy ấy đâu nha.

2. Chương 2: Một chàng Tóc Đen, Một Anh Tóc Vàng

Ta có tật làm biếng đầu tuần.

Ta không muốn dậy, ta tình nguyện nằm trên giường lằm bằm. Nhưng mà ta phải dậy, nếu không tiền nhà trả góp sẽ mãi mãi không trả hết được.

Mặc dù lần nào ta cũng hối hận tại sao phải nằm nướng thêm năm phút, nhiều hay ít đi năm phút cũng thể thôi. Nhưng chưa tới phút cuối ta vẫn cứ không dậy nổi.

Vội vội vàng vàng rửa mặt xong, ta cùng với một đám nữ tính mang giày cao gót tranh nhau lên xe bus. Sự thật chứng minh, âu phục vĩnh viễn so không lại giày cao gót, bởi vì hôn môi cùng giày cao gót so với hôn môi cùng âu phục vẫn khó quên hơn nhiều.

Cho nên, ta tuân theo nguyên tắc ga lăng, lady first, và đến cuối cùng ta chỉ có thể giống một tấm ảnh dán vào cửa xe.

Xuống xe bus là tới liền công ty ta, bởi vì chỗ xe dừng chính lấy tên tòa nhà công ty ta làm tên trạm.

Mỗi lần ta nghe được hệ thống điện tử tự động báo: đã tới tòa nhà Hạo Tinh, ta cũng rất tự hào.

Ta ôm tâm tình tự hào đi vào công ty, chung quy sẽ có người quen bắt chuyện: “Tiểu Vương, kiểu tóc của người hôm nay vẫn mang một vẻ đẹp hỗn độn.”

Cho dù ta đã 26 tuổi, nhưng ta vẫn được gọi là Tiểu Vương, hơn nữa kiểu tóc là do đám đại quân trong xe bus giúp ta tạo mẫu, không liên quan gì ta sắt.

Ta nhìn đồng hồ một chút, tới giờ vào làm luôn rồi. Ta nhanh chóng bước về phía thang máy dành cho nhân viên, mắt thấy cửa thang máy sẽ đóng, ta cũng không cần hình tượng gì nữa, cắn thẻ nhân viên, gần như bay nhào tới, ngay trước khi cửa thang máy đóng lại hoàn toàn ta liền thò một chân vào.

Thang máy một lần nữa mở ra, ta không nhìn người chen chúc bên trong, mỉm cười đi vào, ta chen ta chen, có chỗ đứng yên ổn rồi ta mới trấn định sờ lên nút đóng cửa.

Chết tiệt, chân đau quá.

Ngay khi thang máy sắp đóng, cửa lại lần nữa mở ra.

Làm gì vậy? Có cho người ta đi làm không hả? Sắp tới giờ rồi còn gì.

Ta oán giận trong lòng, còn lâu mới thừa nhận chính mình cũng vừa mới làm chuyện y chang.

Cửa chậm chậm mở ra, ta nhìn thấy gương mặt tổng giám đốc.

Nhất định là ta đang nằm mơ, nhất định là tối hôm qua làm gì gì đó với hình của hắn làm đến quá độ.

Kết quả hắn nhìn về phía ta, mày nhíu lại.

Không hiểu tại sao tổng giám đốc luôn rất lạnh khốc, không thích cười. Cho dù là trên những tấm ảnh trong tay ta cũng không thấy hắn cười bao giờ.

Cặp mắt dài nhỏ, cái mũi anh tuấn, làn môi mỏng. Được rồi, cho phép ta dùng một từ cổ lỗ để hình dung: tổng giám đốc lớn lên rất khốc.

“Thang máy chuyên dụng hư rồi, ở đây có ai là người của tổng bộ không?”

Ta giật mình, thấy trợ lý tổng giám đốc đang đưa tay ấn nút mở cửa bên ngoài thang máy nói.

Ra là vậy, thang máy chuyên dụng cho cao tầng hư rồi, nên mới thấy tổng giám đốc ở đây.

Ta nghe được từ mẩu chót kia, cảm giác được trong thang máy cũng có vài người nhìn nhìn ta, đành phải đứng ra hỏi: “Ta ở tổng bộ, có chuyện gì vậy?”

“Thang máy đứng ở lầu một cửa không đóng lại được, tìm người đến sửa chữa đi.” Tiểu thư trợ lý mỉm cười nói.

Ta gật gật đầu với nàng, sau đó nói với tổng giám đốc: “Ta sẽ xử lý.” Sau đó đi ra khỏi thang máy.

Tổng giám đốc cũng gật đầu, nói với ta: “Vất vả.”

Thanh âm trầm thấp truyền tới, trong đầu ta có thứ gì chợt bay lên, nóng nóng mềm mềm, ta cảm thấy mình hơi choáng.

Ta nháy mắt mấy cái, nói: “Làm sao vất vả đây là chức trách của ta ta đương nhiên chịu trách nhiệm xin tổng giám đốc ngài yên tâm ta nhất định không làm công ty thất vọng nhất định không làm tổng bộ mất mặt.”

Sau đó ta thấy tổng giám đốc trợn mắt nhìn ta.

Tất cả mọi người trong thang máy trợn mắt nhìn ta luôn.

Từng mảng từng mảng mồ hôi theo trán chảy xuống, ta hận không thể lập tức cắt đứt cái lưới mình luôn cho rồi.

Qua một hồi, tiểu thư trợ lý nhẹ nhàng cười nói: “Tổng giám đốc, tất cả mọi người còn muốn đi làm đâu.”

Tổng giám đốc liếc mắt nhìn ta một cái, mày nhíu lại càng sâu, đi vào thang máy. Tiểu thư trợ lý quay đầu cười đầy thâm ý với ta, rồi cũng vào thang máy luôn.

Ta nhìn thang máy đóng lại, khóc không ra nước mắt.

Ta thất vọng lê bước tới thang máy chuyên dụng cho cao tầng, gọi điện thoại lên văn phòng báo cáo tình huống, rồi lại đi tìm nhân viên sửa chữa của công ty thang máy đến sửa.

Ta dựa vào vách thang máy, chán quá đi.

Hình tượng của ta ơi.

Sao mỗi lần căng thẳng ta lại nói chuyện không bỏ dấu câu vậy cà.

oOo

Suốt một ngày trôi qua trong buồn bực, mặc dù cảm thấy tổng giám đốc đối với một người qua đường giúp như ta sẽ không lưu lại ấn tượng gì, nhưng ta cảm thấy đáng lẽ mình có thể làm rất tốt.

Ta hẳn là nên trưng ra dáng vẻ kiên định nghiêm cẩn của tổng bộ rồi tích cực làm việc, mà không phải thể hiện mình như một con kết có tám cái lưới.

Có thể suốt đời này ta cũng không còn có cơ hội theo các vị tinh anh nhân sĩ thuộc cao tầng nói chuyện rồi.

Nhưng thủ trưởng của ta hiển nhiên không coi chuyện buồn này của ta vào đâu, chỉ huy ta làm việc cần lao như bình thường, hẳn cũng chỉ cần lao ở mỗi mặt này mà thôi.

Kết thúc công việc của một ngày, ta uể oải lê bước tan ca. Hôm nay ta không muốn chen chúc theo làn sóng tan ca tranh xe bus, cho nên quyết định đi ra đầu trạm mua một tờ vé số.

Thật sự ta không có ý muốn sẽ trúng năm trăm vạn, ta vốn chỉ là ủng hộ sự nghiệp phúc lợi nước nhà.

Ta lấy hai khối tiền mua một tờ. Cũng không phải ta hẹp hòi gì, mà thật sự ta chỉ còn có hai khối tiền lẻ.

Ta thở dài, nhét tờ vé số vô túi quần, sau đó chậm rãi đi ngược trở về trạm đón xe.

Gần tới trạm, nhìn thấy xe đến rồi, theo tiềm thức ta cất bước chạy lại.

Cặp mắt ta chỉ lo nhìn chằm chằm chiếc xe, kết quả là không nghĩ tới đụng phải một người.

“Xin lỗi!” ta vội vàng nói, ngẩng đầu, rồi sưng sốt.

Trai đẹp.

Còn là loại hình nhã nhặn.

Anh chàng đẹp trai kia đeo kính, ôn hòa cười với ta: “Không sao”. Sau đó nhìn trạm xe một chút, nói: “Hình như người muốn đón xe, nó chạy mất rồi.”

Ta lắc đầu nói: “Quên đi, chuyển xe kia nhất định vô duyên với ta.”

Anh đẹp trai nhã nhặn cười sang sảng, nói: “Vậy lần sau cẩn thận một chút, may là lần này đụng vào ta, bằng không nếu là thứ khác thì rất nguy hiểm.”

Ta cũng cười nói: “Vậy phải cảm ơn ông trời rồi.”

Hắn lại cười với ta, sau đó xoay người đi.

Ta nhìn theo bóng lưng hắn, tâm tình tự nhiên tốt lên.

Ta ngồi xe về nhà, nấu cơm tối xong lại đi tắm một cái, sau đó ngồi vào computer.

Chơi trò chơi một lát, rồi gõ chữ, cập nhật trang blog..

Một hồi ta lướt qua trang BBS của công ty, thấy trợ lý tổng giám đốc đang bán đấu giá online tư liệu của tổng giám, bao gồm sinh nhật cân nặng số đo ba vòng.

Cô nàng này suốt ngày không làm việc đàng hoàng mà cứ làm mấy trò gì ấy nhỉ.

Trong lòng ta khinh bỉ nàng, sau đó dùng cái giá chót vót 20 Q tệ mua được.

Ta nghiên cứu cẩn thận tư liệu của tổng giám, cho ra kết luận là vóc người thật không sai.

Gần tới mười hai giờ, ta đóng trang web, hôn gió với anh đẹp trai đang nhắm mắt trên màn hình.

Ngủ ngon.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ nhất: hai cái tiểu công, một chàng tóc đen một anh tóc vàng, một người lãnh khốc một người ôn nhu, oa ha ha ha.

3. Chương 3: Đẹp Trai Là Để Gặp Lại

Cuộc sống có đôi lúc rất kì lạ.

Tại một nơi như thế nào gặp một người ra sao, chính mình hoàn toàn không biết được, vậy ý nghĩa của người đó là gì chỉ có thể để thời gian nói cho người.

Từ hôm ngẫu nhiên gặp tổng giám đốc, cuộc sống của ta vẫn cứ bình thản trôi đi, như mỗi một người qua đường gặp vậy thôi. Không có bất kì quyển sách hoặc bộ phim nào miêu tả cuộc sống của người qua đường gặp, nhưng ai cũng đều phải ăn để sống qua ngày.

Văn phòng tổng bộ vẫn luôn hồng bét.

Ta vừa mới cúp một cuộc điện thoại phàn nàn về nhà vệ sinh, thì nhận được tin xe công ty bị đụng hư.

Là thằng ngu nào đem xe công ty làm như xe đua vậy chứ!

Từng ngày từng ngày đều là những chuyện linh tinh lộn xộn như vậy, có đôi khi nhân viên bận quá mình sẽ phải tự đi giải quyết thay. Bây giờ ta gần như trở thành một nhân tài đa năng toàn phương diện gồm nhân viên điện lực, vệ sinh, đầu bếp, bảo vệ.

Tiếc là hiện tại nhân tài như ta còn chưa có người thưởng thức.

Giữa trưa, ta cùng với một đám già trẻ lớn bé của tổng bộ đi xuống căn tin.

Nhìn từ điểm này thì tổng bộ là rất đoàn kết.

Bất quá, các bà các cô bên cạnh ta lại bắt đầu phát pháo với ta rồi.

“Tiểu Vương nha, tuổi người cũng không còn nhỏ, sao không tìm bạn gái đi?”

Ừ ha, tại sao ư? Bởi vì ta vốn là gay mà.

Đương nhiên, con người ta luôn có lúc trưởng thành, ta không thể tiếp tục xài câu tiếng Anh dư một chữ a kia để trả lời thuyết phục người khác, không có bệnh tim cũng sẽ bị ta hù thành bệnh tim.

Nụ cười trên mặt ta đông lại, nói: “Còn chưa đủ dành đủ tiền làm sao dám quen bạn gái, không thì lại bạc đãi người ta.”

Một chị che miệng cười: “Thanh niên có tinh thần trách nhiệm như người ta mới yên tâm, để hôm nào giới thiệu vài cô gái tốt cho người làm quen.”

Như ta vậy gọi là tự đào mộ.

Ta chẳng hiểu sao nữ tính ở độ tuổi này thường thích làm mai làm mối. Hình như trong TV trong tiểu thuyết cũng thường xuất hiện tình tiết này, phụ nữ thật là một loại sinh vật thần kỳ.

Nhân viên tổng bộ cùng nhau ăn cơm, tổng bộ được săn sóc hơn một tí, thịt trong thức ăn cũng nhiều hơn. Vô phương, căn tin cũng do chúng ta quản lý mà.

Vừa ăn cơm vừa xem TV trong căn tin, mà trên TV đang phát lại chương trình quay xổ số.

Ta sững sốt, ta bình thường vốn là xem mục tin tức trên báo, hôm nay vừa vặn còn chưa xem.

Nhưng mà, rõ ràng là phát lại, không khí vẫn cứ khẩn trương như thế, rất nhiều người nhìn không chuyển mắt.

Dù sao ta vốn không có phần, ta rầu rĩ nghĩ.

Nhưng mà cuộc sống vẫn thường như thế, chuyện không có khả năng xảy ra càng sẽ xảy ra.

Khi ta nhìn thấy dãy số trên màn hình, ta phun ra một miệng cơm.

Mấy người bạn đối diện cảm thấy ta rất mất vệ sinh.

“Sao rồi? Trúng hả?”

Ta lắc đầu, trấn tĩnh nói: “Không, làm gì có.”

“Vậy người kích động thế làm gì?”

Ta vẫn lắc đầu, nói: “Đã giải rồi, kích động một chút cũng bình thường thôi mà.”

Cho dù nhận lấy rất nhiều ánh mắt xem thường, nhưng ta vẫn biểu hiện thật bình tĩnh.

Trúng rồi, thích muốn chết!

Đây là nội tâm ta đang la lên. Có của không thể khoe, làm sao dám để đồng sự biết được, thế nào cũng bị bắt mời khách cho coi.

Vài trăm đồng khiến ta đặc ý đến hết muốn ăn cơm.

Vừa tan ca, ta vội vã về nhà, lục lọi tìm tờ vé số nọ. Ta nhớ rõ ta nhét nó vào túi cái quần dơ, mà đồ dơ của ta chưa chắt thành đồng là ta sẽ không giặt.

Nhưng mà ta tìm không thấy.

Ta lại tìm lần nữa, vẫn không có.

Ta chưa bỏ cuộc tìm tiếp, sau đó nước mắt lưng tròng.

Chẳng lẽ nhất định phải như vậy sao? Nhất định tiền tài cùng ta vô duyên, nhất định mỗi tháng ta chỉ có thể cầm mấy đồng lương còm cõi, lại còn phải trả góp tiền nhà, tiền điện nước, tiêu ăn mặc, tí thu nhập thêm cũng không kiếm được sao?

Ta ôm quần áo dơ, cắn cắn cổ áo, mở computer, dẫn thân vào trang web, tự gây mê mình.

Thịt ta đau.

oOo

Cái vụ sổ xổ đã kích ta rất lớn, mặc dù chỉ có mấy trăm đồng, nhưng đối với loại người mua củ cải trắng còn phải đếm cẩn thận từng cái lỗ sâu ăn trên lá như ta mà nói là rất quan trọng.

Mấy ngày nay ta vẫn buồn bực không vui, không có tinh thần làm việc, mặc dù ta chưa từng hưng phấn tinh thần mà làm việc, nhưng cũng chưa nghiêm trọng như lần này.

Chắc chắn làm rớt ở ngoài đường rồi, ta nguyện rửa người nào nhặt được tờ vé số kia đời này sinh con, ờ, không có cúc hoa.

Như thường lệ, ta tan ca xong đứng ở trạm đường trước công ty chờ xe bus, đột nhiên có người kéo ta.

Ta vừa quay đầu lại liền đối diện một đôi mắt mang ý cười trong suốt.

Ánh mắt đó giấu sau một cặp kính.

Là một anh đẹp trai.

Anh đẹp trai kéo ta lại.

“Người không nhớ ra ta? Mấy ngày trước người từng đụng vào ta ở đằng kia.” Hắn chỉ vào một chỗ ở phía trước nói.

Ta lắc đầu.

Lỗi thời rồi nha, loại phương pháp tiếp cận này ta còn chẳng buồn xài nữa là. Cho dù người đẹp trai cũng không thể tha thứ đâu.

Anh đẹp trai ảo não mím mím môi, thoát trông trẻ hơn rất nhiều, có chút đáng yêu.

“Vậy xem ra tờ vé số này không phải của người rồi.” Hắn quay đi, ta một phát kéo lại.

“Làm sao lại không phải của ta ta nhớ nó lâu lắm rồi cho dù người đẹp trai cũng không thể cướp nó đi!”

Ta lại kích động rồi.

Anh đẹp trai vênh môi lên, phía sau tròng kính ánh mắt lóe lóe: “Vậy người đọc cho ta dãy số.”

Ta đọc ra.

Hắn nhìn tờ vé số một chút rồi nói: “Không phải nha, sai rồi.”

Ta sửng sốt.

Hắn nhìn bộ dạng ngẩn người của ta, lại cười: “Gạt người thôi, nói đúng rồi.”

Ta chớp mắt.

Quả nhiên đẹp trai cười lên liền sẽ tỏa ánh sáng.

“Cho người.” Hắn đưa vé số cho ta, ta cúi đầu nhìn ngón tay thon dài của hắn, nhận lấy.

“Cám ơn.”

“Vậy thôi à?” Hắn mỉm cười nhìn ta.

“Hơ?”

Hắn nháy nháy mắt trái, nói: “Báo đáp ta đi.”

Ta tỉnh tỉnh một chút mới ý thức được, hỏi: “Báo đáp làm sao?”

Ta rất không thuần khiết nghĩ tới lấy thân báo đáp, nhưng ta nghĩ cho dù ta nguyện ý, người ta cũng sẽ không nhận.

“Như vậy đi, bây giờ còn sớm, mời ta ăn bữa cơm đi.”

Quả nhiên.

Ta hơi thất vọng một chút, sau đó nói: “Được, nhưng không thể ăn ở chỗ quá đắt tiền. Ta mở hai tay ra: “Nhìn là biết ta là công nhân viên, không có tiền đâu à.”

“Yên tâm, sẽ không ăn hết tiền thưởng của người đâu.” Hắn vừa nói vừa ôm lấy bả vai đưa ta rời đi trạm xe.

Lần đầu kề sát một người nam nhân tướng mạo đẹp mắt gần như vậy, khoang mũi của ta toàn nghe thấy mùi thuốc lá nhân nhạ từ hắn.

Đây đây đây là loại tình huống gì.

Ta là gay nha, đừng dựa vào ta gần như vậy nha, ta sẽ đổ mặt.

=====

Vài lời tác giả:

Điều thứ 2: Người mà diễn viên đung vào, nếu trưởng thành bình thường, hẳn chính là người qua đường giúp hàng thật giá thật. Nếu như trưởng thành tuần tú, hẳn sẽ có một vai trò trọng yếu. Còn nếu như rất xấu, hẳn chính là hoa cỏ ven đường. (ý là không cần để ý đến kẻ đó =)))

4. Chương 4: Các Nhân Vật Đột Nhiên Thường Xuyên Xuất Hiện

Ta có chút bứt rứt không yên.

Người ngồi đối diện ta giống như trong truyền thuyết, đeo một cặp kính viền vàng, ánh mắt nhu hòa, khoe miệng luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Ta cẩn thận nhìn vào miệng hắn, lại nhìn thấy nét cười tinh tế.

Đột nhiên ta nhớ tới tổng giám đốc.

Loại người nghiêm túc này hẳn là không dễ có nếp nhăn đi, nhưng ta lại nhớ mi gian hắn có dấu vết thật sâu.

“Sao lại ngăn người nữa rồi.”

Đối phương mỉm cười hỏi ta.

Ta mạnh hoàn hồn lại, xấu hổ nói: “Ta đang nghĩ xem nên xài mấy trăm đồng tiền đó làm sao.”

Hắn cười vô cùng vui vẻ, nói: “Muốn ta giúp người tiêu không?”

“Người đang giúp ta tiêu còn gì.” Ta bất mãn trả lời.

Hắn mỉm cười, gọi nhân viên phục vụ, hỏi ta: “Muốn ăn gì?”

Hắn kéo ta vào một quán ăn bình thường. Lúc đầu nhìn quanh bốn phía ta kết luận hẳn là có thể gánh vác được giá cả chỗ này.

Ta nói với hắn: “Tùy người đi, là ta mời người mà.”

Hắn cũng không hỏi, trực tiếp kêu vài món với nhân viên phục vụ, nghe tên có vẻ hương vị không sai.

Lúc chờ thức ăn mang lên, hắn chủ động lấy ra danh thiếp đưa cho ta.

Ta cúi đầu nhìn.

Dương Giản.

Trong lòng người đang nghĩ Nhị Lang thần hay Khiếu Thiên khuyến vậy?

Ta bật cười: “Tên rất hay.”

Ta lại nhìn kỹ tên công ty trên danh thiếp, woa, là công ty cổ vấn nổi tiếng.

Ta lấy danh thiếp ra đưa cho hắn.

Hắn khẽ nhíu mày: “Vương Thủ Ninh, người quả nhiên làm việc ở Hạo Tinh.”. Hắn cất danh thiếp vào ví, sau đó cười nhìn ta: “Gần đây công ty chúng ta đang trợ giúp Hạo Tinh điều tra thị trường phần cứng mới, ta tham gia hạng mục này, vẫn hay chạy tới Hạo Tinh.”

Ta gật đầu. Có nghe qua, phái cao tầng hình như rất coi trọng sản phẩm mới lần này, người của phòng quản lý thị trường mỗi ngày chạy khắp công ty, cảnh tượng vội vàng.

Nhưng không liên quan gì nhiều đến ta, ta chỉ cần lo hậu cần công ty cho tốt là được rồi.

“Cho nên, thời gian này ta với người có nhiều cơ hội gặp mặt lắm.”

A?

Ta sửng sốt, làm sao tự nhiên nhảy tới chuyện này rồi?

“Tổng bộ a, lần sau ta đến Hạo Tinh có thể thuận tiện đi tìm người.” Hắn mỉm cười.

Lần này còn chưa xong đã tính toán ổn thỏa lần sau rồi?

Ta không nói gì.

Thức ăn bắt đầu đem lên, Dương Giản nói: “Cũng không biết hợp khẩu vị người không, ta gọi mấy món chính mình cảm giác không sai.”

“Người thường ăn ở nơi này?” Ta hỏi hắn.

Hắn gật đầu: “Bởi vì công việc quá bận, lại không ai nấu cơm cho ta, chỉ có thể ngày ngày chạy ra ngoài ăn. Ta tìm nhiều quán ăn mới được một nhà này.”

Hắn cầm đũa, cười nói: “Là loại thức ăn có mùi vị của mẹ nấu như thế này.”

Ta dè dặt hỏi: “Mẹ người?”

“Qua đời rồi, lúc ta còn nhỏ lắm, cùng với ba ta.”

“Xin lỗi.”

“Không có gì đâu, ta chỉ kể lại sự thật thôi.” Hắn tích cực nói với ta, “Ném thử đi, xem ánh mắt của ta thế nào.”

Ta ăn một ít, bình luận nho nhỏ vài câu, Dương Giản lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc: “Xem ra người đối với việc nấu nướng rất có nghiên cứu.”

Ta tự hào nói: “Đâu có đâu có.”

Ta bị nhà đuổi ra ngoài nhiều năm rồi, bản lĩnh tự cấp tự túc cũng không tệ lắm.

“Ta đây có cơ hội ném thử tay nghề nấu ăn của người sao?” Tay phải hắn cầm đũa, tay trái chống cằm, hỏi ta.

Ta lại sững sốt.

Sao tự nhiên cảm thấy như bị lột tròng.

oOo

Qua hôm sau, chết tiệt thật.

Chả lẽ vì lâu lắm không ăn đồ bên ngoài, dạ dày ta không thể thừa nhận kích thích bên ngoài nữa rồi?

Sau khi cùng Dương Giản ăn bữa cơm, đến tối bụng bắt đầu đau, lại không ngừng mà chạy vô nhà xí cho tới hôm nay.

Các đồng nghiệp trong tổng bộ đều dùng ánh mắt thương hại nhìn ta, thủ trưởng khó được thả ta một lần, vỗ vỗ vai ta nói: “Tiểu Vương, người về nhà nghỉ ngơi đi thôi, đừng gia tăng gánh nặng cho nhân viên vệ sinh.”

Đó là công việc của bọn họ, ta muốn lấy được phần thưởng chuyên cần.

Đến giữa trưa, bọn họ đều xuống căn tin ăn cơm, ta nằm bẹp trên bàn như quả bóng xì hơi.

Dương Giản đáng chết, ta muốn khiêu nại cái quán ăn đó.

Ta dần dần hơi nhắm lại mắt, nằm trên bàn giả chết.

Có người đi tới, gõ gõ mặt bàn ta.

Ta mở mắt, ngẩng đầu, cằm còn dính với mặt bàn.

Giây tiếp theo, ta lật đật đứng dậy: “Tổng tổng tổng tổng giám đốc.”

Tổng giám đốc lại cau mày.

Ta lại một lần nghe được thanh âm trầm thấp nọ, hắn hỏi ta: “Sao người không đi ăn cơm?”

Ta có cảm giác mình nghe lầm rồi. Ta hít sâu một hơi nói: “Báo cáo tổng giám đốc, ta đau bụng.”

Ta muốn hét to, ta đang nói cái gì vậy!

Tổng giám đốc gật đầu, hỏi tiếp: “Uống thuốc chưa?”

“Tiếp tục báo cáo, uống rồi.”

Tổng giám đốc cũng gật đầu, liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ta ngu ngơ nhìn hần, mi gian hần quả nhiên có dấu vết thường xuyên cau mày. Ta ráng nhin không đưa tay lên sờ, nói: “Cám ơn tổng giám đốc quan tâm.” Sau đó sợ hãi hỏi: “Tổng giám đốc đến có việc gì sao?”

Tổng giám đốc hình như cũng ngây ra một chút, sau đó quanh đầu nhìn xung quanh. Ta thấy hần đi tới phòng làm việc của thủ trưởng, cầm một tập văn kiện, sau đó nói với ta: “Ta đến lấy chút đồ.”

Ta trợn to mắt. Tổng giám đốc tự mình đến tổng bộ lấy đồ? Là văn kiện quan trọng lắm sao?

“Muốn ăn chút cháo không?”

“A?”

“Bụng rỗng cũng không tốt.”

Lúc này ta mới hiểu được hần đang nói gì, vội vàng bảo: “Không cần, ta có kêu đồng sự mua giúp.”

Hần trầm mặc một chút, có vẻ như còn muốn nói gì đó. Bụng ta đột nhiên đau quặn lên, tiêu rồi.

Đại khái là tổng giám đốc thấy sắc mặt ta không tốt, bước đến hỏi: “Sao vậy?”

Ta cắn môi, lắc đầu.

Kết quả lông mày hần nhăn lại càng sâu, đôi mắt đen càng thêm đậm, kéo ta một phát: “Ta đưa người đi bệnh viện.”

Ta nhin không nổi nữa: “Tổng giám đốc ta không sao ta đi nhà vệ sinh là được!” Sau đó đẩy hần ra, chạy vội về phía WC.

Chờ tới lúc ta trở lại, cháo ta nhờ đồng sự mua đã đặt trên bàn, bọn họ ăn cơm xong cũng quay lên rồi, mà tổng giám đốc thì chẳng còn thấy bóng.

Sao lại thế chứ, mất mặt chết đi được.

Ta nghe có đồng sự hô lên: “Vương Thủ Ninh người vui mặt vào cháo làm gì!”

Ta muốn chết chìm trong cháo luôn cho rồi, chẳng còn mặt mũi gặp người nữa.

Lúc xế chiều, thủ trưởng đột nhiên lao từ trong phòng ra, rống to lên với bọn ta: “Ai lấy mất bản đánh dấu trò chơi công lược của ta rồi?”

Đồng sự quay mặt nhìn nhau.

Ta nhè nhẹ giơ tay: “Lúc giữa trưa tổng giám đốc tới, có thể là hần.”

Thủ trưởng ngây người.

Thêm một lúc sau, phòng kinh doanh có người xuống tìm thủ trưởng, trả lại bản công lược cho hần. Trên công lược còn có dấu phê bằng bút đỏ, sửa lại mấy chỗ sai, một tờ cuối còn thêm vào bí tịch ẩn dấu.

“Không hổ là dân làm IT.” Thủ trưởng gãi gãi đầu.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 3: nếu như một nhân vật bình thường nghĩ đều không dám nghĩ tới, đột nhiên thường xuyên xuất hiện, vậy tức là đồng thoại bắt đầu rồi.

5. Chương 5: Đăng Đường Nhập Thất

Một ngày thứ hai nào đó, ta theo thường lệ ngồi xe bus đi làm, vô tới công ty lại hướng về thang máy nhân viên, sau đó ta từ xa nhìn thấy trước thang máy có một thân ảnh cao lớn đang đứng.

Ta ngơ ngác không dám đi qua.

Chẳng lẽ thang máy chuyên dụng lại hư rồi?

Ta nuốt nước miếng một cái, chậm rãi lê đi qua, đứng bên cạnh tổng giám đốc.

Ngoài mặt ta biểu hiện ra vẻ trấn tĩnh, trong lòng lại đang gõ trống khua chiêng long trời lở đất. Ta len lén liếc nhìn một cái gương mặt trông nghiêng với những đường nét thâm thúy của tổng giám, mặt hơi đỏ lên.

“Thân thể người tốt rồi chưa?”

Ta kinh ngạc quay đầu sang, tổng giám đốc không nhìn lại mà nhìn sổ tầng.

“Báo cáo tổng giám đốc ta tốt lắm rồi nhờ phúc tổng giám đốc hiện tại ta toàn thân thoải mái.”

“Thật sự? Vậy là tốt rồi.”

Ta đứng sát bên hần, cảm động đến muốn rớt nước mắt.

Nguyên lai ta vẫn còn được nhớ tới.

“Vậy, tổng giám đốc, thang máy chuyên dụng lại hỏng rồi sao?” Ta liền vàng vọt hỏi.

Tổng giám đốc lắc đầu, không trả lời, chỉ bảo: “Thang máy tới rồi.”

Đúng là tổng giám cấp bậc, khí thế quả nhiên là cường đại.

Các vị đồng liêu trong thang máy cũng đều mang vẻ mặt hưng khí bừng bừng, hoàn toàn không còn vẻ mặt dầy sớm hết muốn sống như trước.

Tất cả mọi người mỉm cười chào hỏi tổng giám đốc, tổng giám đốc gật đầu xem như đáp lại.

Thang máy hơi chật, ta đứng cách hần rất gần, độ ấm trên người hần truyền đến ta. Trong lòng ta cảm ơn ông trời, kiểm lời rồi kiểm lời rồi.

Ta mong thang máy có thể chậm một tí, nhưng theo như lý luận hỏa lô cùng lòng ham mê mà nói thì cho dù thang máy có chậm cỡ nào ta vẫn không thỏa mãn.

Ta lưu luyến đi ra thang máy, xuyên qua cánh cửa đang dần đóng lại, cùng tổng giám đốc tỏ vẻ ta đi đây.

Nhưng mà việc lạ mỗi năm có, năm nay lại đặc biệt nhiều.

Khi ta lại lần nữa chứng kiến tổng giám đốc ở căn tin lúc giữa trưa, ta không nhịn được chạy đến cửa sổ thò đầu ra xem, hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao?

Đồng sự khinh bỉ ta: “Hôm qua tổng giám đốc cũng có xuất hiện rồi, giữa trưa hần dạo một vòng quanh đây rồi đi mất.”

Kết quả hôm nay hần ở lại căn tin ăn cơm.

Vị tiểu thư trợ lý xinh đẹp kia ngồi đối diện hần, thoạt trông hai người tựa như bức tranh.

“Bọn họ sao lại xuống căn tin nhân viên ăn cơm vậy? Có cảm giác giống như vịt đi vô bầy gà.” Đồng sự bổ thêm một câu làm ta phun ra.

“Thiên nga, là thiên nga được không?” Ta cầm dưa gõ chén hần.

Hần trắng mắt liếc ta: “Dù sao đều là họ nhà chim.”

Bữa cơm đó ta ăn mà mơ mơ màng màng, đồ kị cắn dưa, nhưng trong lòng lại có chút cao hứng.

Càng thần kỳ hơn là lúc sau mỗi buổi sáng ta đều gặp tổng giám đốc trước thang máy, rồi trưa nào hần cũng đi căn tin ăn cơm.

Cho nên, mỗi sáng sớm câu chào tổng giám đốc cùng dáng vẻ hần ăn cơm trở thành thời khắc tốt đẹp nhất trong ngày của ta.

oOo

Vài ngày nhàn nhã trôi qua, đang lúc ta trốn sau màn hình computer chơi đặt bom, đột nhiên có người hô lên: “Vương Thủ Ninh, có người tìm!”

Ta trượt tay một phát, liền nhìn thấy cái mặt màu vàng kia chu mỏ.

Ta bật dậy, là ai hả! Là ai dám cản trở ta phá kỉ lục!

Ta đi ra ngoài, kết quả là Dương Giản.

“Người thật sự tới tìm ta a.” Ta nhìn nhìn hần.

Hôm nay hần cũng giống như lần trước, mặc âu phục, đeo kính, gương mặt mang nụ cười có thể xem như ôn nhu.

Sao lại có người thích hợp cười như vậy? Sâu một chút thì quá nồng, nhạt một chút lại thành dư thừa.

“Tại sao không thể tìm người? Ta còn muốn ăn thức ăn người làm mà.”

Ta ngượng ngừng cười: “Không thể nào.”

Hần giơ ngón trỏ lên nhẹ lung lay: “Đương nhiên có thể, đã nói rồi mà.”

Nói lúc nào đâu trời?

“Được rồi, ta còn chưa tìm người tính sổ. Lần trước người đưa đi ăn cái quán kia, kết quả trở về ta phải ôm bụng. Bữa cơm đó vẫn là do ta thanh toán, bộ tưởng trúng xổ số dễ lắm hả? Toàn lấy mua thuốc uống.”

Dương Giản lộ vẻ giật mình kinh ngạc: “Không thể nào?”

“Đương nhiên có thể.” Ta nhại giọng hần.

Hần cười cười xin lỗi, hỏi: “Vậy bây giờ người khỏe lại chưa? Sao ta không bị gì hết.”

“Dạ dày của ta vốn rất khó chiều.”

Hai tay hần tạo thành chữ thập nói: “Thật sự xin lỗi, xem ra người chỉ có thể ăn đồ mình nấu, vậy thẳng thắn mang luôn ta đi, ta không tham ăn đâu.”

Ta trừng mắt hần.

Không tham ăn? Không tham mà còn tìm ta bắt ta nấu cho ăn?

Không lay chuyển được hần ta đành nói: “Giờ ta còn đang làm việc.”

Hần nheo mắt lại như mèo: “Ta có thể chờ người, việc ta xong rồi.”

“Vậy người ngồi quán café dưới lầu chờ ta tan ca đi.”

Lúc mang theo Dương Giản đến siêu thị mua thức ăn, trong lòng ta thật buồn bực.

Sao tự nhiên lại mang một nam nhân cao to về nhà ăn cơm? Đây là lần thứ ba chúng ta gặp mặt, nhưng lại có cảm giác như rất quen thuộc rồi vậy. Ta vẫn không có bạn bè gì, dù sao ta là một đồng tính luyến một mình sống ngày qua ngày, từ sau khi đi làm cũng vẫn cùng đồng sự giữ khoảng cách nhất định.

Nhưng sao bây giờ ta lại đang ở chỗ này mua thức ăn Dương Giản thích ăn?

Ta nghiêng mắt nhìn một chút Dương Giản đang vui vẻ bên cạnh ta, hần còn vừa nhìn vừa nói: “Cái kia cái kia, ta thích ăn cái kia kia.”

Ta không cam tâm tình nguyện mà cầm lấy cái kia hần nói, hần nháy mắt với ta, cả mặt vô tội: “Cám ơn đầu bếp.”

Ta bật cười: “Người còn chưa ăn đến miệng mà. Nếu nấu lên ăn không được ta cũng không chịu trách nhiệm.”

Hắn cũng cười: “Ta đối với người còn tự tin hơn với chính mình.”

Hai nam nhân ở siêu thị chọn thức ăn thực sự rất thu hút ánh mắt, đặc biệt có lá xanh là ta phụng hiến tinh thần, phụ trợ cho vị thanh niên như hoa kia.

Tỉ suất quay đầu lại đều do hắn kéo lên, lúc ở quầy thu ngân, ta xòe tay, hắn đem ví đặt vào tay ta, ta xoẹt xoẹt móc ra tiền mặt.

Xài tiền không phải của mình, cảm giác thật tuyệt.

6. Chương 6: Kẻ Mang Kính Đều Là Phúc Hắc

Lấy chìa khóa mở cửa, ta có hơi hồi hộp.

Lần đầu tiên để người khác đến cái ổ của ta, cảm giác là lạ, rất không thực.

Chả lẽ hắn kê đơn ta rồi, ta thường thấy trên báo chí, thấy ai đó dùng át giáp gì đó làm người ta hôn mê sau đó kéo vào trong ngõ nhỏ làm chuyện như vậy như vậy rồi lại như vậy như vậy nữa.

Dương Giản nhìn ta hỏi: “Người ôm ngực làm gì?”

Ta lắc đầu, đứng ở cửa.

Hắn chỉ chỉ vào trong: “Không cho ta vô à?”

Ta chậm chạp né ra, hắn bước từng bước vào cửa, nhìn trái nhìn phải, than thở: “Thật là một thế giới sáng lạn. Sạch sẽ lắm, ta còn tưởng sẽ gặp phải bụi đất chất chồng mà.”

Người nghĩ ta giống người chắc?

Dương Giản rất tự giác giúp ra đem thức ăn rửa sạch rồi xắt ra.

Bất quá nhìn cái cách hắn cầm dao khiến trong lòng ta sợ hãi, đặc biệt còn vừa làm vừa hát: “Dao to chém tới đầu lủ quỳ ”

Ta thấy hắn cứ vòng vo hoài liền đem hắn đuổi khỏi nhà bếp, hắn rất ủy khuất ngồi ở salon chơi với thỏ mắt hí.

Ta nấu nướng xong, gọi hắn vào bưng, hắn đem thức ăn bày ra bàn.

“Nhiều quá, ta có khẩu phúc rồi.” Hắn gỡ xuống kính mắt, mỉm cười.

Ta nhìn hắn: “Mắt người bao nhiêu độ?”

Hắn cười hí hóp mắt, chắc là vì nhìn không rõ: “Ba trăm, thực ra không mang kính cũng nhìn thấy rõ, nhưng mang kính thoạt trông trí thức hơn, ha ha.”

Ta trắng mắt liếc hắn, tự tin quá đáng.

Ta nhìn hắn cầm lấy đũa, chìa về món sườn xào dứa.

Hắn ăn một miếng.

“Thế nào?” Ta nuốt nuốt nước miếng.

Hắn rất nghiêm trang, mặt đanh lại, sau đó nói: “Sau này ta có thể lại nhà người ăn cơm tiếp không?”

“À?”

Ta sững sờ.

Hắn nhồm miệng cười, mắt hơi hạ xuống, nói có chút cô đơn: “Trước kia, lâu lắm rồi, mẹ ta cũng như thế này, lúc ta tan học về nhà sẽ nghe được mùi thơm thức ăn. Sau đó nàng sẽ nói “Giản Giản, lại đem đồ ăn

bưng ra đi.”. Ta tìm rất lâu, luôn mong tìm được cảm giác như khi ta ngồi ở bàn, mẹ luôn giục ta ăn nhiều thêm một chút, nhưng tìm tới tìm lui vẫn luôn thiếu cái gì.”

Hắn lại gấp một đĩa rau chân vịt, yên lặng ăn rồi nói: “Hiện tại ta lại có loại cảm giác này rồi.”

Mùi ta hơi cay cay, nhớ tới trước khi mình bị đuổi ra khỏi nhà, mẹ ta mặc dù nóng tính, nhưng chuyện ăn uống sẽ không bạc đãi ta, ngược lại không ăn còn bị đánh.

Ta thấy trong mắt hắn dường như có ánh sáng, trong lòng hơi khấn trương, thốt ra: “Nếu như không chê thì sau này thường đến ăn đi.”

“Thật không? Tốt quá, người nhiệt tình như vậy, ta từ chối cũng ngại.” Hắn xoay xoay vườn dưa, gấp thức ăn vào chén mình, vừa ăn vừa nói, “Ta sẽ giao tiền cơm đúng thời hạn.”

Ta nhìn hắn thi triển Phật sơn vô ảnh dưa, trong lòng buồn bực.

Cơm nước xong xuôi, hắn vươn vai, dáng vẻ thỏa mãn, ta cắn dưa âm trầm nhìn hắn.

Hắn làm bộ không thấy, ngược lại nói: “Người ăn nhanh chút đi, ăn xong ta rửa chén cho.”

Ta cắn, ta cắn.

“Người đừng ăn dưa chứ!”

oOo

Lúc hắn rửa chén, ta tựa cằm lên đầu con thỏ mắt hí, ngồi trên ghế salon xem TV.

Hắn rửa chén xong đi lại đây, nhìn ta bật cười: “Hai người thật giống mà.”

Ta trừng mắt liếc hắn.

Bất quá, con thỏ này đúng là vì đồng sự ở công ty thấy nó giống ta nên đem làm quà sinh nhật tặng cho ta.

Hắn ngồi xuống cạnh ta, cười tủm tỉm: “Đang xem gì đó?”

Rồi hắn nhìn màn hình TV, xong lặng đi một chút.

Đúng là kẻ ít thấy chuyện lạ mà, không phải tiết mục của đàn bà con gái thôi sao, tuy ta là đồng tính luyến, nhưng chẳng lẽ ta muốn tìm tòi một chút nữa kia của thế giới cũng không được sao hả.

Hắn cùng ta xem một hồi, rốt cuộc không nhìn được quay sang hỏi ta: “Tại sao cả tiết mục quảng cáo chen ngang về kem trị nám người cũng coi ngon lành vậy hả?”

“Lo xa không thừa thôi, vậy cũng không hiểu, hơn nữa ta đặc biệt thích so sánh hiệu quả trước và sau khi sử dụng.”

Hắn cùng ta coi tiếp một hồi, ngộ nguậy, đột nhiên nhú mày, quay lại hỏi: “Cái gì vậy ta?”

Ta chợt nhớ ra, nhào tới.

Rốt cuộc hắn nhanh chóng móc ra thứ gì đó dưới đệm, ta nằm đè trên người hắn, muốn khóc quá.

Hắn giơ tay lên, bày ra một nụ cười có thể cho là ôn nhu, sau đó nhìn về thứ đang nằm trong tay.

Trầm mặc a trầm mặc, hoặc là trầm mặc rồi bộc phát hoặc là bị trầm mặc chôn vùi.

Dương Giản nâng ta dậy, thả lại thứ kia xuống dưới đệm, sau đó nghiêm túc vỗ vỗ vai ta nói: “Người anh em, ta hiểu mà. Không sao, đều là đàn ông cả thôi.”

Hắn nhìn thời gian nói: “Cũng không còn sớm nữa, ta về đây.”

Hắn đứng lên, ta theo hắn ra tới cửa, rầu rĩ nhìn hắn ra ngoài, hắn nói: “Mai không ghé được, ta phải đi dự tiệc, lúc rảnh lại qua nha.”

Ta đóng cửa, nghe được tiếng cười không nhìn nổi của hắn.

Ta yên lặng đi vô, lấy cái chai KY từ ghế salon ra, quăng vô thùng rác.

Ta khinh bỉ cái trang web dám nói đàn ông dùng dầu KY khi tự an ủi sẽ có thêm khoái cảm.

Thật sự khinh bỉ, khinh bỉ một trăm lần luôn.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 5: người nào đeo kính, về cơ bản đều phúc hắc, đương nhiên hơn phân nửa là do cận thị.

Vài lời của edior:

Thắc mắc về KY mời hỏi bác gu gồ, từ khóa KY oil và tốt nhất là chọn sọt = hình ảnh

7. Chương 7: Không Tốt, Có Quái A Di!

Ta buồn bực ngồi trước computer, lên blog nguyên rửa một trăm lần, thoải mái một chút liền bắt đầu lướt trang BBS của công ty.

Ta thấy hộp tin nhắn cá nhân có một thư mới, ID là quái a di, có để lại số hiệu QQ bảo ta thêm nàng.

Đây không phải trợ lý tổng giám đốc sao?

Ta do dự một chút, đăng nhập vào một số hiệu QQ khác, tên là phần hồng nữ sinh.

Ta thêm nàng rồi hỏi: “Sao lại muốn ta thêm người?”

Quái a di: “chắc, ngươi là khách quen rồi, muốn thành lập liên lạc lâu dài để thuận tiện giao dịch thôi. Thế nào? Ta muốn cùng ngươi hợp tác làm ăn. Ta cung cấp toàn bộ tin tức về tổng giám đốc cho ngươi, ngươi giúp ta mua thẻ nạp trò chơi.”

“Thẻ nạp? Người không kiếm Q tệ nữa?”

“Gần đây ta phát hiện có thể xài điện thoại công ty nạp, không cần người nữa.”

Hóa ra là thông minh hơn rồi.

“Để bày tỏ thành ý, ta có thể miễn phí nói cho ngươi mấy cái tip nhỏ nhỏ về chuyện tư mật của tổng giám đốc.”

“Sao lại tiếng Trung lẫn tiếng Anh thế kia?”

“Người ngu à? Trung Tây hợp bích, trái đất vốn là một cái thôn, hiểu không?”

“Nga.”

“Đến đến, nói cho ngươi nghe, Quan tổng thích mang dép lê trong phòng làm việc, còn là loại có tai thỏ nữa.”

“Hả!”

“Quà sinh nhật cháu ngoại gái hần tặng đó mà.”

“Nga.”

“Quan tổng thích uống sữa bò.”

“Hả!”

“Dinh dưỡng mà.”

“Nga.”

“Quan tổng trái phải không phân biệt được.”

“Hả!”

“Phương hướng cảm kém thôi.”

“Nga.”

“Ta nói người nha &^#%#@#!”

Dù sao thì cho tới lúc đi ngủ ta vẫn còn đang suy nghĩ, đôi dép lê con thỏ trong phòng làm việc của tổng giám ấy, hai mắt nó có híp lại không nhỉ?

oOo

Thứ hai lúc đi làm, ta vẫn cọ cọ tới bên người tổng giám đốc.

Hắn gật đầu với ta.

Ta âm thầm nắm tay, cười với hắn, nói: “Chào tổng giám đốc!”

Được rồi! Chỉ nói bốn chữ!

Cùng nhau đi vào thang máy, nhấn nút số tầng, nhìn đèn báo số không ngừng biến hóa.

Vẫn rất hồi hộp, nhưng cảm giác có một chút không giống với lúc trước.

Bất quá là biết một vài chi tiết nhỏ mà thôi, nhưng lại thấy khoảng cách ít đi rất nhiều, ta thành người qua đường giáp có được bí mật của diễn viên.

Ta nhin không được bèn quay mặt đi, chớp chớp mắt với vách tường thang máy.

Đằng sau có một đồng sự kề sát vào ta nhỏ giọng hỏi: “Sáng sớm chưa rửa mặt sao? Vẫn còn ghèn mắt à?”

Ta không chấp nhận với loại người không tổ chất như thế.

Thang máy hơi chật, thế mà khoảng cách giữa ta và tổng giám đốc lại rất xa.

Ta suy nghĩ một chút, cố lấy dũng khí nói: “Tổng giám đốc, sang phải một chút được không?”

Hắn quay lại hỏi: “Bên phải là bên nào?”

Trong thang máy trầm mặc.

Hắn trợn mắt nhìn ta, ta trừng lại hắn.

“Quan tổng không phân rõ trái phải.” Ta chợt nhớ lại hôm qua trợ lý đã nói.

Sau đó, hắn yên lặng nhích về phía ta.

Ta nhìn tay áo chúng ta dán vào nhau, lại ngẩng đầu, thấy tai tổng giám đốc hơi hồng hồng.

Đến tối, tiểu thư trợ lý lại tìm ta, nàng nói: “Lúc Quan tổng xấu hổ, tai sẽ hồng lên nga!”

Ta nhìn màn hình computer, cười vui vẻ.

Ta biết rồi.

oOo

Dạo gần đây khi ăn cơm, ta luôn lo lắng đề phòng, sợ Dương Giản vọt vào, chụp đĩa thi triển Phật sơn vô ảnh đũa.

Nhưng mà hắn không có ghé.

Ta cầm đũa chọc chọc cơm, một cái hai cái ba cái.

Đột nhiên điện thoại reo, ta thấy số lạ, tiếp điện, mở đầu liền nhào đến một câu: “Thủ Ninh, bây giờ người có rảnh không?”

Ta sững sốt.

Dương Giản so Tào Tháo còn nhanh, Tào Tháo nhắc mới đến, Dương Giản thì vừa nghĩ đã tới rồi.

Ta nói: “Ta đang ăn cơm.”

“Tiếc thật! Ta không ăn cùng người được, gần đây bận quá, thật có lỗi.”

“Xin lỗi cái gì đâu, ta lại không bắt người ăn cùng ta.”

“Cơm nước xong có rảnh không?” Hấn lại hỏi.

Ta suy nghĩ một chút, cũng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Hỏi vậy tức là rảnh rồi, một lát ta ghé nhà đón người, ta đưa người đi gặp vài người.”

“Hả?” Không chờ ta kịp hỏi lại, hấn cúp điện thoại luôn.

Thật bá đạo mà, ta bĩu bĩu môi, có chút bất mãn, ta tiếp tục chọc chọc cơm.

Đột nhiên ta nghĩ tới, vừa rồi hấn nói chúng ta cái gì? Ta và hấn thân vậy sao.

Chờ khi Dương Giản ấn chuông cửa, ta vừa rửa chén xong.

Hấn kéo ta đi, ta nói: “Chờ chút! Ta bỏ tạp dề ra đã!”

Thấy xe hấn, ta ghen tị bùng lên, thật muốn cầm chìa khóa quẹt lên mặt hai cái.

Sao đồng dạng là nhân viên công ty ta lại không có xe chứ!

Ta ngồi cạnh ghế lái, hỏi hấn liên tục: “Đi đâu giờ? Gặp ai vậy?”

Hấn rút cuộc nhìn không được: “Nếu không muốn đi gặp thổ địa thì đừng phiền ta lái xe!”

Ta câm miệng.

Ta không muốn gặp thổ địa, kỳ thực nguyện vọng của ta là suốt đời ngu ngốc mà được vui vẻ.

Dương Giản đưa ta vào một gian pub. Có vẻ khá cao cấp, nhạc nhẹ, phục vụ sinh đều rất đẹp. Ta dè dặt theo sau hấn, lại bắt đầu hỏi: “Muốn gặp ai vậy? Đây là chỗ nào?”

Hấn cười với ta, trông kính loang loáng dưới ánh đèn hân ám của quán rượu: “Yên tâm đi, không đem người bán đâu, người lại chẳng được mấy ký thịt.”

Ta có chút ủy khuất, áp súc chính là tinh hoa thôi.

Hấn dẫn ta vào một căn phòng, nói với mọi người bên trong: “Ta dẫn theo người đến.”

Ta lướt qua hấn, nhìn vào trong.

Có vẻ như phòng có năm sáu người đang ngồi, đồng loạt nhìn về ta.

Ta nuốt nuốt nước miếng.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 6: đam mỹ văn, đặc biệt là đam mỹ tiểu bạch văn, luôn sẽ có đồng nhân nữ xuất hiện.

8. Chương 8: Vật Hạp Theo Loài

Ta nhìn mấy người kia, có chút không biết làm sao.

Dương Giản kéo ta lên phía trước, giới thiệu: “Vương Thủ Ninh.”

Có người mạnh đứng lên, nói: “Thật nhàm chán.” Sau đó hấn chen vai chúng ta đi thẳng ra cửa.

Lại có người đứng lên, nói với ta: “Đừng để ý hấn, tự hấn tìm vui đi. Đến ngồi xuống với bọn ta. Ta tên là Vương Cẩm Trình, hai ta cùng một họ.”

Coi đi coi đi, lại một người họ Vương.

Ta gạt đầu với hắn, cười cười.

Lúc sau, ta bị ép ngồi xuống cạnh bàn, cùng bọn họ đánh mạt chược. Vốn ta không muốn đánh, nhưng Dương Giản nói thắng tính ta, thua tính hắn, ta đành phải cố mà ngồi đánh.

Dư ra hai người, một người ngồi được chốc lát, đứng lên đi tìm người ra ngoài lúc này, còn Dương Giản ngồi phía sau, xem ta đánh bài.

“Sao người đánh như thế?” Hắn cuống quýt.

Ta trừng mắt hắn: “Nhìn cờ không được nói có hiểu không hả?”

“Đây cũng không phải đánh cờ, trình độ của người sao mà be bét vậy. Đừng thấy ta ra tiền người liền chỉ thua không buồn thắng đi.”

“Nói vậy, ai bảo trình độ ta nát bét, ta có dự liệu hết nha. Ta đánh mạt chược với thủ trưởng chưa thắng bao giờ, đây là yếu điểm kỹ thuật thôi.”

Dương Giản ngồi cạnh ta cứ lảm nhảm dông dài, Vương Cẩm Trình ngồi đối diện ta thì bảo: “Hắc, các người cảm tình thật tốt nha.”

Ta lắc đầu, Dương Giản thì lại vui vẻ cười lên: “Đương nhiên đương nhiên.”

“Dương Giản người này đồ quỷ, dám gạt bọn ta.” Một người khác, hình như tên Tạ Khánh nói.

Ta nhìn nhìn Dương Giản, có giấu diếm gì đây.

Dương Giản xoa đầu ta bảo: “Tên này ngốc lắm.”

Ta tiếp tục bắt mần tròng hắn.

Hắn vẫn trốn sau kính mắt mà cười.

Lúc sau, chơi mạt chược càng lúc càng náo nhiệt, Vương Cẩm Trình cùng Tạ Khánh hay nói, thường đùa giỡn một chút, mà hai người còn lại tuy trầm mặc, thỉnh thoảng cũng sẽ cười ra tiếng.

Đánh tới nửa đêm, bốn người kia nói muốn đi uống rượu, ta từ chối, bọn họ cũng không ép buộc, Dương Giản phụ trách đưa ta về.

Hồi lâu không đi chơi đêm, có hơi mệt, nhưng lại cảm thấy rất vui.

“Họ cũng là bạn ta.” Dương Giản nói. “Chúng ta thỉnh thoảng rảnh cũng họp nhau lại.”

“Nga.”

Bạn bè sao? Đã lâu không nghe tới từ này.

“Lần sau tìm người đi chơi nữa, người có đi không?”

Ta nghiêng mặt, hỏi hắn: “Nếu ta đưa ra đáp án là từ chối, người đồng ý à?”

Dương Giản cười.

Hắn đột nhiên hỏi: “Chúng ta là bạn bè sao?”

Ta gạt đầu, hắn lái xe, nhìn con đường trước mặt. Ta không biết hắn có nhìn đến không, nhưng ta cũng không hỏi.

Về đến nhà, mở cửa ra, trong phòng là một mảnh tối đen. Bật đèn lên, mọi thứ liền rõ ràng.

Ta nhìn nhìn đồng hồ treo tường, không còn sớm, nhưng nghĩ lại ngày mai là thứ sáu, vẫn là mở computer lên.

Ta nghe tiếng máy khởi động, trong lòng thư thái rất nhiều. Quả nhiên hai mươi bốn giờ không lên mạng, cảm giác như bị mèo cào.

Nhưng mà mở computer lên rồi, ta lại có chút mờ mịt.

Ta còn đang suy nghĩ những lời của Dương Giản.

Từ lúc lên trung học, phát hiện mình có những suy nghĩ không nên có đối với bạn bè, ta đã không còn nghiêm túc kết bạn cùng ai. Bạn cùng học hoặc đồng sự cũng không tính.

Mọi người vẫn hay thảo luận giữa nam nữ với nhau có tình bạn đơn thuần hay không, nhưng cho dù kết quả là thế nào, áp dụng vào ta cũng đều không thích hợp. Ta là gay, nếu như tính cho cùng, vậy có phải ta với những người đàn ông khác cũng không có cách nào tồn tại tình bạn đơn thuần?

Ta bứt bứt tóc, thật là một vấn đề cao thâm, bây giờ tận đáy lòng ta thật sùng bái các vị học giả trong xã hội.

Đồng thời, từ đáy lòng ta cũng thật sùng bái chính mình. Ta có cảm giác tư tưởng tốt của mình lại thăng lên cấp mới rồi. Giống như trong truyện kiếm hiệp thường nói, đột nhiên đả thông hai mạch nhâm đốc vậy.

Ta lên QQ, như cũ không có ai để lại tin nhắn gì cho ta. Mặc dù phía trên có nhiều người, nhưng hình biểu tượng vẫn là màu xám.

Ta lại đăng ký một mã số khác, trong khung chỉ có một người, nhưng nàng để lại tin nhắn cho ta.

Tám giờ, quá a di hỡi: “Có nhà không vậy?”

Mười giờ, nàng nói: “Hắc, đi chơi đêm rồi? Ta còn tưởng ngươi là loại hình tan ca chỉ ru rú ở nhà.”

Thật ra nàng nói đúng.

Chiều nào tan ca xong cũng sẽ ở nhà, chơi trò chơi hoặc là lướt web. Ngẫu nhiên có đi ra ngoài hoạt động cũng là hợp mặt với đồng sự. Chưa từng có bạn bè khác ngoài xã hội, cho nên hôm nay bị Dương Giản kéo ra ngoài liền có chút hoảng hốt.

Hôm nay Dương Giản hỏi, có phải là bạn bè không, là một loại quan hệ lâu dài sao?

Ta đánh vào khung trò chuyện: “Tại sao không thể đi chơi đêm?” Rồi tắt đi cửa sổ, đang định thoát QQ thì có âm thanh tích tích truyền tới.

Mẹ ơi, sau này ta mà bị bệnh tim tuyệt đối là do QQ dọa ra.

Ta mở cửa sổ lên, một câu nhảy ra: “Còn chưa ngủ?”

Ta trả lời lại: “Ngươi cũng chưa ngủ mà.”

Sau đó một lúc lâu không nói gì, rút mạng rồi? Ta gõ một dấu hỏi qua, bên kia hỏi lại làm sao vậy.

Ta trợn mắt xem thường nói: “Thức đêm là thiên địch của phụ nữ.”

“Vậy còn ngươi?”

Ta thiết chút nữa hực hơi. Ta quên nhìn nick name của mình, run rẩy đủ ba lần. Thật không nên đặt tên này mà, giờ không phải tự tìm tội chịu sao?

Ta nói: “Mai nghỉ, ban ngày ngủ bù được.”

“Ta cũng vậy...”

Ba phút không nói gì.

Gãi tai gãi mặt, lâu rồi không có loại cảm giác tìm chuyện để nói như vậy. Ta nhớ là tiểu thư trợ lý rất hay nói. Lúc trước ngồi tám nàng một mình gõ, ta thỉnh thoảng phát chữ nga, hả để chứng minh ta còn chưa chết trên QQ.

“Ngươi có nhiều bạn bè lắm à?”

Đánh ra câu này rồi ta liền hối hận. Ai không biết trợ lý tổng giám đốc giao tế khéo léo, xinh xắn rạng ngời, đâu có giống ta.

“Không nhiều lắm.”

“Hả? Tại sao?”

“Mặc dù chức vị hiện tại có thể quen biết rất nhiều, nhưng chân chính là bạn thì chỉ có vài người.”

Ta gật đầu, cũng có lý, TV thường diễn mà, nhân tài cao cấp trong giới kinh doanh như họ thường tịch mịch đến mất ngủ, mơ nhiều, sợ hãi trong lòng, hay quên các thứ bệnh linh tinh.

Nhưng mà thoát nhìn nàng không giống vậy nha, ta quyết định có cơ hội sẽ đưa tặng nàng thuốc bổ não an thần.

Dù biết nàng chả thêm để mắt tới.

Đột nhiên ta hơi nản, bởi vì ta nhớ ra dù bây giờ đang cùng nàng nói chuyện phiếm, nhưng nàng cũng không là người cùng thế giới với ta.

Ta lại nghĩ tới tổng giám đốc. Mặc dù đi cùng thang máy, ăn cùng phòng ăn, nhưng mà không gặp được là vĩnh viễn không gặp được.

Cho dù ta đứng bên cạnh, hẳn cũng không chú ý đến ta. Có lẽ tình huống tốt nhất là, hẳn trở lại phòng làm việc, thay đổi dép lê hình con thỏ, nhận lấy bánh kem trợ lý đưa, sau đó nói với trợ lý: “Hôm nay, trong thang máy, ta gặp nhân viên kia của tổng bộ, hẳn nói chuyện lại không bỏ dấu nữa.”

Ta chán nản dùng một ngón tay gõ bàn phím, thi triển nhất chỉ thần công: “Tại sao tổng giám đốc không phân biệt được trái phải vậy?”

Bên kia trầm mặc rất lâu, đến mức ta tưởng nàng ngủ gục trên bàn phím rồi, sau đó nàng nói: “Lúc còn nhỏ hẳn bị nhốt trong một căn phòng tối. Tối lúc ra ngoài đối với cảm giác về phương hướng có phản ứng rất chậm.”

Tim chợt thất lại, ta hoảng hoảng nói: “Ta muốn ngủ, 88.”

“Ngủ ngon.”

Khi hai chữ này tiến vào tầm mắt, ta nhanh chóng thoát QQ.

Ta nằm trong chăn, mắt tròn tròn, nhìn quanh phòng tối đen, đột nhiên cảm thấy không chịu nổi, đứng lên mở đèn bàn rồi mới ngủ.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 7: trong văn đam mỹ sẽ không chỉ có một gay, nếu thật sự chỉ có một thì phải là tự công tự thụ.

9. Chương 9: Giây Phút Sinh Tử

Triệu chứng làm biếng ngày thứ hai vẫn đang phát tác.

Hôm nay xe bus chật chội hơn, ta nghĩ rằng chân mình đã thành bánh bao mất rồi. Cho nên ta bước đi đặc biệt chậm, cho nên khẳng định là đi rất ưu nhã.

Nhưng ta hơi sợ.

Ta đứng ở chỗ rẽ, nhìn thấy tổng giám đốc đang đứng chờ thang máy. Ta trốn phía sau tường, thấy hẳn hơi cúi đầu đang nhìn đôi giày của mình.

Tối hôm đó nói chuyện với tiểu thư trợ lý xong, trong lòng bỗng dưng là lạ. Sau đó nhìn thấy tổng giám đốc lại hồi hộp hơn bình thường rất nhiều, đâm ra không dám tới gần.

Ta vẫn là nên tránh xa một chút cho tốt, trước khi ta kịp làm ra chuyện ngu ngốc gì nữa.

Thang máy tới, nhưng tổng giám đốc lại lui sang bên, làm cho người phía sau vào. Ta thấy có người hỏi hấn gì đó, hấn chỉ lắc đầu.

Ta đợi hấn vào thang máy. Nhưng mãi đến khi cửa thang máy đóng lại, hấn còn chưa đi vào.

Ách.

Được rồi, nếu không vào thang máy ta liền bị muộn, ta chỉ có thể kiên trì bước ra, đi đến, đứng bên cạnh hấn và cúi đầu nói: “Chào tổng giám đốc.”

“Ừm, buổi sáng tốt lành.”

Ta không dám nhìn hấn, chỉ cúi đầu. Thang máy lên rồi xuống, trong lúc chờ lại có không ít người. Khi cửa thang máy mở, tổng giám đốc đi trước, sau đó mọi người cùng nhau vào.

Bình.

Vang lớn quá nha, chuyện gì xảy ra vậy?

Năm giây sau, ta mới nước mắt lưng tròng mà ngẩng đầu lên, xoa cái trán, vừa rồi cúi đầu bước đi nên đụng vào khung cửa thang máy.

Ta nghe có người bật cười, quay đầu trừng mắt phía sau một cái, sau đó đi vào.

Tổng giám đốc cau mày, đưa tay áp lên trán ta hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao cả cảm ơn tổng giám đốc đầu ta rất cứng so với thép tấm còn mạnh cho nên ta không hề hấn chút nào thật sự đó.”

Ta nhanh chóng lui về một góc thang máy. Ta nhất định là có khinh công trong người. Bởi chính ta còn phải bồi phục tốc độ của mình.

Tổng giám đốc chậm rãi hạ tay xuống.

Cửa thang máy đóng lại, mọi người nhấn nút số tầng, hơi chấn động một chút, sau đó thang máy vững vàng đi lên.

Ta trốn phía sau mọi người, nhìn không thấy tổng giám đốc.

Cái trán rất đau, đau thấu, nhưng không phải vì cụng đầu.

Bắt đầu từ khi nào? Đầu tiên chỉ là xa xa nhìn một chút, cảm thấy hấn lớn lên rất tuần tú, sau đó lên mạng lấy được ảnh chụp, tiếp sau đó lần đầu tiên gặp gỡ ở thang máy.

Rồi tiếp nữa là từ chỗ trợ lý biết được nhiều chuyện về hấn. Hiện tại, độ ẩm còn lưu lại trên trán khiến ta cảm thấy rất không chân thật.

Lặng lẽ chờ đến tầng lầu muốn tới, sau đó ra ngoài, bắt tay vào công việc là có thể gạt đi hết những suy nghĩ miên man.

Ta còn đang ngạc nhiên suy nghĩ, bỗng dừng trước mắt tối sầm, cảm giác được dưới chân mạnh đi xuống một phát, giống như không trọng lực, sau đó đột ngột dừng lại. Ta đứng không vững, té nhào về phía trước, mà đằng sau cũng có người đè về phía ta.

Có tiếng thét bên tai, ta mơ mơ màng màng không biết xảy ra chuyện gì. Trong bóng tối được người nâng dậy, sau đó xung quanh bắt đầu lao nhao ồn ào lên.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Hư rồi?”

“Nhanh bấm chuông đi!”

Thì ra là thang máy hư, phản ứng đầu tiên của ta là, xong rồi, thủ trưởng tuyệt đối sẽ chửi cho một trận.

“Mọi người bình tĩnh một chút.”

Ta nghe thấy thanh âm trầm thấp kia, bên trong thang máy thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Sau đó lại nghe thấy chuông thang máy vang lên chói tai, trong thanh âm bén nhọn không chịu nổi đó, ta tự dừng nghĩ đến rạng sáng thứ sáu tuần trước, ta đọc được câu kia.

“Lúc còn nhỏ hẳn bị nhốt trong căn phòng tối. Sau khi ra ngoài đối với cảm giác về phương hướng có phản ứng rất chậm.”

Ta nhớ là xem qua không ít kịch hay phim trên TV, hề người nào khi còn bé bị nhốt trong phòng, lớn lên đều có triệu chứng sợ hãi không gian kín hoặc sợ bóng tối.

Mặc dù ta cảm thấy như vậy rất tục lại rất cải lương, nhưng mà...

Ta thử chậm rãi chen lên phía cửa thang máy.

“Ai vậy, đừng lộn xộn coi!”

Có người mắng, nhưng ta không lên tiếng, rất nhanh chen lên rồi.

Sau đó mở điện thoại di động ra.

Ta ngẩng đầu, trong ánh sáng phát ra từ di động, ta thấy tổng giám đốc, đang nhìn ta.

Người bên cạnh lúc này chợt hiểu, cũng đều lấy di động ra, nhất thời, trong thang máy sáng lên.

“Cám ơn.” Hắn nói với ta.

Ta lắc đầu, chỉ có tại nơi ánh sáng u ám mới dám nhìn vào đôi mắt hắn.

Mặc dù chỉ cần mở miệng nhắc mọi người là được, nhưng ta vẫn muốn đứng bên cạnh hắn, vì hắn làm chút chuyện.

Cho nên mới chen lại đây, cho nên mới mở lên di động.

Mọi người xì xào nói chuyện, ta trầm mặc đứng bên cạnh hắn.

Ta cúi đầu, nhìn thấy ngón tay hắn hơi hơi run rẩy.

Đầu ta trống rỗng, bắt lấy tay hắn.

Ta không dám ngẩng đầu, chỉ nương theo ánh sáng yếu ớt từ điện thoại, nhìn thấy những ngón tay ta đặt vào lòng bàn tay hắn.

Hắn nắm lấy tay ta, thật gắt gao.

Phía sau chúng ta rất nhiều người, thang máy cũng không hoàn toàn tối đen, nhưng mười ngón tay lại len lén quấn chặt lấy nhau. Ta cảm giác tim mình sắp nhảy ra, cảm thấy không khí trong thang máy như loãng dần.

Khi cửa thang máy loảng xoảng vang lên, ta mạnh buông tay ra.

Ta nhìn thấy thủ trưởng lão đại kề vào cửa hô lên: “Mọi người trấn tĩnh, bây giờ chỉ có thể từng chút một bò ra ngoài.”

Ông trời ơi, đây không phải đang diễn giây phút sinh tử đó chứ?

Mọi người kêu tổng giám đốc ra ngoài trước, hắn lại liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó nói: “Để cho nữ ra trước đi.”

Hắn yên lặng lui lại, chừa ra khoảng trống, ta cũng theo lui về phía sau.

Ta nhìn mọi người từng chút một bò ra. Người khác bảo ta cũng tới đi, ta lắc đầu, ta thuộc tổng bộ, mặc dù bình thường phụ trách công việc không quá nghiêm túc, nhưng bây giờ cũng chẳng có mặt mũi được cứu ra trước.

Tổng giám đốc cũng thêm một lần uyển cự, rốt cuộc đến cuối cùng, trong thang máy chỉ còn lại hai người chúng ta.

“Tổng giám đốc, người đi trước đi.” Ta nói.

Hắn bảo: “Người trước.”

Ta sốt ruột nói: “Người trước, ta lập tức theo sau.”

Hắn vẫn không chịu.

Thủ trưởng ở bên ngoài cũng nóng nảy bảo: “Nhanh lên!”

Ta cắn răng, nhìn vào đôi mắt hắn, thâm thúy đến khó hiểu nổi, không thể làm gì khác hơn là đi tới cửa, bám lấy sàn bên ngoài, thử bò lên trên.

Ta cảm thấy thắt lưng căng thẳng, một đôi tay hữu lực vịn lấy thắt lưng ta, đem ta đẩy lên trên, ta mượn lực quay ra ngoài, sau đó lập tức xoay người, vươn tay kéo hắn lên luôn.

May là thang máy không thật sự rơi xuống.

Ta thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy tiểu thư trợ lý lo lắng xem xét tổng giám đốc có bị thương không.

Ta chậm rãi lui lại phía sau, bước chân thoát lực. Được rồi, kỳ thực thoát lực là thắt lưng ta.

Ta dựa vào vách tường, thấy hắn quay đầu lại như đang tìm cái gì, nhưng giây tiếp theo lại bị trợ lý lôi đi.

Ta phun một hơi.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 8: trong văn thì thang máy dùng để làm gì? Trừ chở người, chính là bị hỏng đi.

10. Chương 10: Giai Đoạn Chuyển Tiếp Luôn Phải Có

Thủ trưởng tức giận, hậu quả cũng không quá nghiêm trọng.

Hắn mắng ta một trận, ta lại mắng nhân viên sửa chữa của công ty thang máy một trận. Phòng chừng nhân viên kia trong lòng đang mắng ta, giống như ta cũng đang âm thầm mắng thủ trưởng.

Ta phụ trách chỉ huy kiểm tra toàn bộ thang máy trong công ty một lần.

Những đồng nghiệp khác buồn cười nhìn ta, tại sao à? Là vì lúc chuyện xảy ra ta có mặt tại hiện trường, có khi nào là ta làm hư thang máy? Ta mãnh liệt yêu cầu điều tra lúc đó trong thang máy người nào nặng cân nhất, nhưng không ai thêm để ý ta.

Mãi cho đến thời gian nghỉ trưa gần hết, ta mới chạy đi căn tin ăn cơm.

Kết quả là đầu bếp trong căn tin liền đưa cho ta thau canh thừa.

Ta quyết đoán buông tô cơm, quyết định tìm chỗ chế mì gói ăn.

Đang lúc ta muốn chạy về văn phòng tìm đồng sự cướp đoạt một gói mì ăn liền, đột nhiên có người ngăn ta lại.

“Chưa ăn cơm?”

Ta trợn mắt nhìn người nọ, nói: “Chưa ăn bởi vì thang máy cần kiểm tra toàn bộ nên bây giờ mới định đi ăn mì gói.”

Sao ta phải nói thật vậy cà.

“Ta cũng chưa ăn, cùng đi đi.”

Tổng giám đốc ra lệnh có gan từ chối sao, dưới một loạt ánh mắt vây xem của quần chúng, ta nơm nớp lo sợ theo hắn đi.

Hắn mang ta đi thang máy chuyên dụng xuống lầu, trống trơn, chỉ có ta với hắn hai người trong thang máy. Ta nhớ tới chuyện ban sáng, tự dưng có chút co ro, cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Chuyện ban sáng, cảm ơn người.”

“A?” Ta ngẩng đầu.

Hắn quay sang nhìn ta nói: “Buổi sáng, thực ra ta có chút sợ không gian kín và bóng tối.”

Ta cảm giác máu dồn lên mặt, không biết nên ứng đối thế nào cho phải. Nếu hắn hỏi ta tại sao lại nắm tay hắn, chẳng lẽ ta bảo đã biết trước hắn sẽ sợ? Sau đó hắn lại hỏi vì sao ta biết, ta sẽ nói là trợ lý kể ta nghe. Hắn lại hỏi tiếp sao ta quen trợ lý, ta sẽ nói vì ta thường tìm trợ lý mua ảnh chụp và thông tin của hắn.

Ta không muốn!

Nhưng là tiếp theo hắn cũng không hỏi gì nữa.

Không hiểu sao ta cảm thấy có chút mất mát.

Hắn đem theo ta đi thẳng ra ngoài, thì ra không cần dùng xe.

Khi hắn dẫn ta tới trước một nhà hàng, ta ngẩng lên nhìn bảng hiệu, tâm tình rất phức tạp.

Tại sao là cùng một nhà hàng chứ, ta lại sắp phải ôm bụng một lần nữa ư?

Ta bị tráng tiến vào nhà hàng, ngồi đối diện với hắn.

Hắn hỏi ta muốn ăn gì, ta báo ra tên vài món, không ăn mấy món kia là được, đổi món khác xem có thể tránh cho dạ dày không khỏe hay không.

Tổng giám đốc rất trầm mặc, ta cũng rất im lặng.

Chúng ta yên lặng ăn cơm.

“Công việc rất vất vả sao?”

Ta vội ngẩng đầu: “Báo cáo, rất tốt.”

“Không cần báo cáo.”

“Nga.”

“Chuyện thang máy giải quyết xong rồi?”

“Đã giải quyết.”

“Không khí làm việc ở tổng bộ có tốt không?”

Ta cả kinh, chẳng lẽ đây là vi hành thăm dân chúng? Ta liền vội vàng đáp: “Tốt lắm tốt lắm, tốt đến mức không thể tốt hơn.”

“Vậy là được rồi.”

Sau đó hai ta đồng thời lấy đĩa chọc cơm.

Cơm nước xong xuôi, ta cũng cảm giác được sau lưng mồ hôi đầm đìa. Chúng ta lại cùng nhau đi trở về, cùng nhau vào thang máy. Mãi đến lúc ta phải ra thang máy, còn hắn đi tiếp lên tầng trên.

Ta ấn nút mở cửa, quay lại hỏi: “Tổng giám đốc, ta có thể hỏi một câu không?”

Hắn nhìn ta thật sâu, nói: “Người hỏi đi.”

“Người biết ta tên gì sao?”

Hắn chỉ nhìn ta, sau đó chậm rãi gật đầu.

Ta cười cười, đi ra thang máy.

Hóa ra trong kịch bản diễn viên của hắn, ta có tên nha.

oOo

Đến tối, ta hỏi quái a di: “Sao tổng giám đốc luôn nghiêm túc vậy?”

Quái a di nói: “Làm sao ta biết được, ta chỉ là trợ lý của hần thôi.”

Ta lại hỏi: “Vậy người làm sao biết chuyện hồi nhỏ của hần?”

Bên kia im lặng một hồi, sau đó đáp: “Ta nhiều chuyện thôi.”

oOo

Làm việc thì cứ làm, nhưng cuối tuần Dương Giản hẹn ta, ta vẫn ra ngoài. Ta cùng một đám người kia thành lập tình cảm hữu nghị cách mạng.

Chuyện là như vậy.

Có một lần nguyên đám chúng ta chơi trò giết người. Ta không hiểu rõ quy tắc, nghe một hồi vẫn tỉnh tỉnh mê mê, Dương Giản bảo: “Chơi rồi sẽ biết.”

Sau đó cùng chơi.

Không nghĩ tới ta bắt thăm được làm sát thủ, cảm thấy hồi hộp quá chừng.

Thẩm phán nói: “Trời tối xin nhắm mắt.”

Mọi người mang mặt nạ vào.

Thẩm phán lại bảo: “Sát thủ ra giết người.”

Có hai sát thủ, khi ta giết Dương Giản, vị kia nhìn ta cười quỷ dị.

Thẩm phán hỏi: “Sát thủ chắc chắn sao?”

Ta đáp: “Ta chắc chắn.”

Cả phòng cười lăn, còn ta thì buồn bực.

Sau buổi tối đó, mọi người xin số di động của ta, ta chính thức gia nhập vòng vây kia.

Rồi đến lúc mỗi cuối tuần đều có hoạt động, cuộc sống trở nên kỳ lạ, cảm giác như bị kéo vào một lĩnh vực mới, vừa hưng phấn cũng vừa bất an.

Như thế này có được không?

Lại đến thứ năm, Dương Giản lái xe tới đón ta, thuận tiện ăn cơm.

Chén bát theo lệ là hần rửa, hần mỉm cười, xắn tay áo, rửa rất chăm chú.

Ta ôm con thỏ của mình, đứng dựa tường nhìn hần và hỏi: “Sao lại muốn kéo ta vòng vây của người?”

Hần nghiêng đầu đáp: “Ta hỏi người, người cảm giác cùng bọn ta đi chơi vui vẻ không?”

Ta không thể không gật đầu.

Nét mặt hần giãn ra: “Vậy là được rồi.” Hần nháy mắt với ta “Cứ theo cảm giác đi thôi.”

Ta im lặng.

Thật ra, ta là kẻ cổ chấp.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 9: truyện nào viết mà chưa từng có chuyển tiếp?

11. Chương 11: Nói Dối Một Chút Cho Vui

Ta ngồi trên xe Dương Giản, hần nói: “Hôm nay chúng ta đi đánh tennis.”

“Hả? Lâu rồi ta không đánh, quên mất đánh làm sao rồi.”

“Không sao, chơi cho vui thôi, chúng ta cũng đâu phải tuyển thủ chuyên nghiệp gì.”

Nhưng mà ta vẫn rất lo, ta chỉ đánh qua hồi còn đại học, Dương Giản nói vậy, ta càng nghĩ là hần đánh rất tốt.

Không giống như ta thấy trong TV, thành phần tri thức giống như vậy vào ban đêm sẽ túy sinh mộng tử (sống mơ màng như kẻ say)

Được rồi, kỳ thực ta cảm thấy được đây vốn là một cụm từ cao cấp, ta vô duyên thể nghiệm.

Nhìn ra được Vương Cẩm Trình bọn họ xem như sự nghiệp thành công, cuối tuần bọn họ có khi cùng chơi thể thao, hoặc đi bar chơi, rất nhiều kiểu để chọn.

Nhưng mà không đi tìm phụ nữ.

Nhóm người Vương Cẩm Trình chờ chúng ta tại một câu lạc bộ tennis. Ta nhìn nhìn quang cảnh, nghĩ chắc chơi ở đây hần là rất mắc tiền.

Đột nhiên ta nhớ tới, đi chơi với bọn họ lâu vậy rồi mà chưa có lần nào ta trả tiền.

Có chút rầu rĩ không vui.

Sân tennis vốn lộ thiên, đèn rất sáng, tối nay lại có gió nhẹ mang đến cảm giác thật thoải mái.

Sau đó, bọn ta bắt đầu chơi bóng.

Được một lát Dương Giản hỏi ta: “Người thật sự lâu rồi không chơi?”

“Thật, nhiều năm rồi, ta vốn chỉ tham gia câu lạc bộ tennis lúc còn đại học thôi.”

“Sao người bảo là đánh không tốt?”

“Ta thật sự đánh không tốt, nhưng ta không nghĩ các người lại càng nát bét.”

“Quả nhiên ông trời rất công bằng nha, một người phương diện này chậm chạp phương diện khác sẽ nhanh nhay.”

Ý gì đây?

Lúc sau, bọn họ nhất trí đập ta ra, nói đánh với ta chẳng thú vị gì.

Xì, đánh không lại mà còn nói ta.

Ta ngồi ngoài sân, híp mắt lại hưởng thụ làn gió đêm.

Dương Giản đứng trong sân, mỉm cười bảo ta: “Đừng híp mắt nữa, còn híp nữa không thấy con mắt đâu luôn.”

Ta tiện tay móc trái banh tennis trong túi quần ra chơi hần.

Vương Cẩm Trình ngồi xuống cạnh ta, cười hì hì bảo: “Cảm tình tốt ghê nha.”

Ta ngượng ngùng trả lời: “Làm gì có.”

Vương Cẩm Trình chỉ nhìn ta cười.

Ta đành quay mặt đi không nhìn hần, nhìn Dương Giản chơi bóng trong sân.

Bản thân hần vốn cũng rất có nét, đứng đón gió đánh bóng trông càng thêm đẹp.

Chỉ là trình độ quá tệ.

“Người còn đang do dự à?” Vương Cẩm Trình hỏi ta.

“Do dự cái gì?” Ta không hiểu.

“Đừng giả bộ nữa, thấy đó, Dương Giản đẹp trai, công việc cũng tốt, đàn ông trong giới () được như vậy cũng không nhiều đâu.”

Ta sửng sốt: “Trong giới?”

Vương Cẩm Trình cũng kinh ngạc: “Thế nào? Người không phải à? Tất cả chúng ta đều là người trong giới, Dương Giản không nói với người sao?”

Ta cười đáp: “Đương nhiên có.”

Chầm chậm quay đầu nhìn Dương Giản, hắn vẫn cứ đẹp trai như thế.

Ta nói với Vương Cẩm Trình: “Ta đi WC một tí.”

“Đi nhanh nha. Ta muốn khiêu chiến người lần nữa.” Hắn cười vỗ vỗ lên vai ta.

Ta đứng lên, chậm rãi đi ra.

Dương Giản thấy ta liền hỏi: “Thủ Ninh người đi đâu thế?”

Ta không trả lời, Vương Cẩm Trình vội bảo: “Hắn ghen muốn chết rồi.”

Ta nghe được một tràng cười vang lên phía sau.

Ta đi ra khỏi câu lạc bộ, đứng đón xe ngoài cửa, về nhà.

Cái câu lạc bộ tennis kia cách nhà ta khá xa, tiền xe mắc, ta thật đau lòng.

Ta mở cửa, rồi đóng lại, bật đèn, mở máy tính lên, ngồi xuống.

Thì ra cũng chỉ như vậy mới hợp với ta.

Ngồi ở nhà, nhìn màn hình lạnh lẽo dần sáng lên thế này, ta mới là chính mình.

Nhưng nếu đây thật sự là ta, tại sao tay cầm con chuột của ta lại đang run rẩy?

Ta đăng nhập QQ, muốn tìm tiểu thư trợ lý tâm sự một tí.

“Hắc, bình thường buổi tối thứ năm người cũng không có nhà, sao hôm nay rảnh rồi vậy?” Tiểu thư trợ lý hỏi.

“Có chút không thoải mái.”

“Hả? Ê ê, phải chú ý thân thể chứ, còn không nhanh đi nghỉ đi.”

Ta vùi đầu vào bàn phím, QQ vẫn tích tích kêu.

Điện thoại di động bắt đầu rung, ta mặc kệ.

Qua một hồi lâu nó mới ngừng lại. Ta ngồi thẳng lên, nhìn thấy trong khung hội thoại quá a đi không dừng đánh chữ, hỏi ta làm sao vậy.

Ta không biết phải trả lời thế nào, chỉ hỏi nàng: “Nếu có người nói dối người thì phải làm sao bây giờ?”

Bên nàng lại một lần xuất hiện sự im lặng kì dị. Qua một lúc sau mới trả lời: “Nếu như lời nói dối đó gây nên thiệt hại không quá lớn, ta sẽ tha thứ hắn.”

Ta nghĩ một hồi, vẫn không thể nhận định.

Chuông cửa bắt đầu kêu. Ta vẫn cứ suy nghĩ không nghe thấy, tiếp tục hỏi: “Người có sợ thay đổi không?”

“Sợ.”

“Sao vậy?”

“Bởi vì ta muốn điều gì đó ta thích vĩnh viễn không thay đổi.”

Ta nghe được hàng xóm lớn tiếng chửi mắng, đứng dậy đi mở cửa.

Dương Giản với gương mặt bình tĩnh đang đứng trước mắt ta.

Ta cảm thấy hơi buồn cười, người tức giận hẳn là ta mới đúng.

Ta gọi hắn vào, đóng cửa. Hắn bắt đầu chất vấn: “Tại sao đi mà không nói tiếng nào?”

Ta nói: “Tại vì ta vốn là người trong giới.”

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, cuối cùng là dịu lại: “Người biết rồi à?”

Ta gật đầu: “Sao lại gạt ta?”

“Thật ra ta không gạt người, chỉ là chưa nói ra thôi.”

Cảm giác đó lại càng khó chịu. Người ta sớm đã biết hết rồi, mình lại cứ như đồ ngốc, dè dặt dặt mà giấu diếm, sợ hãi bởi vì mình khác người mà đánh mất đi những người bạn mới.

“Ta rất ghét cái cảm giác bị người khác nắm giữ như thế.”

Dương Giản lưu loát ngồi xuống salon và nói: “Kỳ thật ta sớm biết người là gay, nhưng người biết vì sao ta lại không nói không?”

Ta lắc đầu, ta không có cái năng lực đi đoán được trái tim người khác.

Hắn chăm chú nhìn ta: “Vì ta biết, người không muốn người khác biết mình là gay.”

Ta thoáng giật mình.

“Người rất tự ti, cũng rất sợ hãi. Sợ người khác biết người là đồng tính sẽ khinh bỉ người.”

Ta lắc đầu liên tục.

Hắn kéo tay ta, nói: “Cho nên ta muốn trước đưa người vào vòng vây, chúng ta đều là người trong giới, không phải người cũng rất vui khi ở cùng chúng ta sao?”

Nhưng đây không phải lý do để nói dối.

“Sao người lại muốn giới thiệu bạn bè cho ta?” Ta vẫn luôn nghi hoặc điều này.

Hắn nắm chặt tay ta không buông: “Vì ta muốn theo đuổi người.”

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 10 của cầu huyết văn: lừa một chút thì vui vẻ, lừa nhiều chút sẽ ra ngược tâm.

Vài lời của editor:

() nguyên bản là từ đồng chí, bạn K thay bằng người trong giới, cũng không làm mất nghĩa mà, đúng hông

12. Chương 12: Yêu Thích Nghiêm Túc

Dương Giản kéo tay ta, rồi nhìn ta.

Ta cũng nhìn hắn.

Khoảnh khắc đó, ta suy nghĩ rất nhiều.

Nhớ tới hồi trung học, vì thích một người bạn, chỉ có thể giấu diếm hắn, kết quả hắn càng ngày càng xa lánh ta.

Nhớ đến lúc sau, vì phát hiện giới tính của mình, không dám tiếp xúc với người khác, kết quả bị chặn lại trong một gara, bị cho ăn đòn.

Nhớ đến lúc công khai sự thật với người nhà, dù mẫu thân rất nóng tính, nhưng đó là lần nàng thật sự cầm dao.

Ta chậm rãi rút tay mình ra.

Hắn hỏi: “Đáp án?”

Ta nói: “Cho ta thời gian.”

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi bảo: “Tuần sau được không? Tuần sau chúng ta cùng đi karaoke.”

Ta gật đầu.

Hắn lại kéo tay ta, xoa xoa lòng bàn tay nói: “Vậy ta chờ ngươi.” rồi đứng lên.

Lúc hắn đi đã nhìn thật sâu vào mắt ta, ta có hơi đau lòng.

Nhưng ta vẫn đóng cửa lại.

Ta trở lại bên computer, khung trò chuyện của QQ vẫn mở, đối thoại dừng lại ở câu “Bởi vì ta muốn điều gì đó ta thích vĩnh viễn không thay đổi”.

Ta gõ chữ: “Điều đó là không thể”.

Ta nghĩ bên kia sẽ không chờ, nhưng đối phương lại đánh một chữ “Ừ” lại đây.

Ta không biết phải nói tiếp cái gì, mà hiện tại cũng chẳng còn lòng dạ nào trò chuyện, đang định nói bái bai thì bên kia lại gõ: “Bất quá, nếu có cơ hội, ta muốn thay đổi cùng với điều mình thích.”

Bất chợt ta bật cười lên, hỏi: “Ngươi có thích ai sao?”

Một hồi lâu mới đáp: “Có.”

“Tốt quá, người nào được ngươi thích chắc chắn là rất hạnh phúc.”

“Sao nói như vậy?”

“Trên đời này liệu có mấy ai nguyện ý cùng người khác thay đổi đâu?”

Chúng ta luôn hi vọng người khác thay đổi theo mình, nhưng lại không muốn thay đổi theo người khác. Có đôi khi, không phải không yêu mến, mà vì chính chúng ta không thể dung nhập được góc cạnh của đối phương.

Ta lặng đi, có hơi chán nản. Không ngờ ta có thể nghĩ sâu xa như vậy, xem ra ta lại vướng phải thời kì nội tiết mất cân đối nữa rồi.

“Nhưng mà đối phương không biết ta thích hắn.”

Ta kinh ngạc: “Không thể nào, điều kiện của ngươi tốt vậy mà!”

“Không có.”

Ta có chút tò mò hỏi: “Người ngươi thích đáng vẻ ra sao?”

“Giống ngươi.”

Suýt chút nữa ta phun nước miếng đầy màn hình, đương nhiên là giống người rồi, chả lẽ giống thú!

Lát sau, bên kia gõ lên một đoạn nói thật dài.

“Ta cũng không biết làm sao lại thích hắn nữa. Lúc đầu, chú ý đến hắn vì cảm thấy người này rất thú vị. Sau đó, bất tri bất giác thường đứng nép ở một nơi mà hắn không thấy được để nhìn hắn. Rồi chậm rãi, cảm giác được một ngày không thấy được hắn lại như thiếu cái gì.”

“Nhìn thấy hắn cố sức mà sống lại có chút đau lòng, đâu cần phải kiệt lực đến thế.”

“Rõ ràng chỉ là chút chuyện vặt, nhưng nhìn hắn cầm theo văn kiện chạy vội trong hành lang công ty hoặc sốt ruột chờ thang máy, lại thấy cảm động. Có vài lần không nhịn được muốn nói với hắn, chậm chút cũng không sao, từ từ mà làm. Ngay cả lúc hắn ăn cơm, bộ dạng nhai nuốt ngẫu nhiên cũng thấy thật đáng yêu.”

Không hiểu sao ta đỏ mặt, rồi lại nhớ đến ngày xưa, lúc đứng ngoài phòng học nhìn một thiếu niên đang chạy đến, vội bước lại tiếp lấy phân nửa chồng vở trên tay hắn.

Loại cảm giác đau nhói khi nhìn thấy hắn cố sức làm này, cùng với nụ cười cảm kích của hắn cho đến nay vẫn luôn đọng lại thật sâu trong ta.

Ta chà xát mặt mình, hai mươi sáu rồi, đừng có ngây thơ nữa đi.

Bên kia phòng chừng ngại ngùng, không nói gì về chuyện tình cảm nữa, chỉ bảo: “Ngày mai ta phải đi công tác.”

Ta ngạc nhiên, có chút mất mát, nhưng dù sao nghĩ còn có mạng mà, nên hỏi lại: “Đi khoảng bao lâu vậy?”

“Chắc cuối tuần về.”

“Nga.”

“Ngủ sớm một chút đi.”

Ta vô thức gật gật đầu, sau đó chợt nhớ là đối phương nhìn không thấy liền gò: “Ừ, ngủ ngon.”

Hắn nói: “Chúc ngủ ngon, mộng đẹp.”

oOo

Nguyên đêm đó ta không mơ gì, hoặc có mơ nhưng nhớ không ra.

Đến thứ hai, chứng làm biếng lại nổi lên như thường lệ.

Phút cuối mới rời giường, biến thành tấm ảnh dán vào xe bus, đem cái đầu ồ gà xuống xe, mọi thứ đều trôi chảy.

Sau đó hắn là đi tới thang máy, rồi nhìn thấy tổng giám đốc.

Lòng ta nôn nao, bước tới thang máy.

Nhưng mà tổng giám đốc không ở.

Ta bỏ qua một lần thang máy mở, có thể là tổng giám đốc chưa tới. Sau lại nhìn đồng hồ, không thể làm gì khác ngoài việc bước vào.

Trong thang máy có người hỏi.

“Tổng giám đốc đâu ta?”

“Hình như đi công ty con ở nước ngoài rồi.”

“Phái cao tầng bọn họ cứ phải chạy khắp nơi như thế nhỉ.”

Đột nhiên ta cảm thấy hình như lòng trống trải, tựa như dây chuyền sản xuất đến bước cuối bị mắc kẹt, không cho ra thành phẩm được.

Ta chợt nghĩ, nếu tiểu thư trợ lý đi công tác, hắn là cùng với tổng giám đốc.

Ta thở một hơi, nghĩ tới suốt tuần không thể thấy hắn trong thang máy, trong căn tin, liền cảm giác mất mát sao sao đó.

Giữa trưa, hắn quả nhiên không ở.

Đến tối về nhà, buzz QQ của tiểu thư trợ lý cũng không ai đáp lại, chắc là bận bịu quá.

Ta mở ra trò chơi hoang phế đã lâu, cảm thấy chơi không quen tay. Sau đó đi ra, chơi gỡ bom, không ngờ phá kỉ lục.

Trên đời này đúng là không gì không có.

Qua thứ ba cũng thế.

Rất cuộc ta nhận ra, không còn gì để ta có thể tạm thời tránh né được nữa, phải đi đối mặt thôi.

Từ tối thứ ba ta bắt đầu suy nghĩ phải trả lời Dương Giản như thế nào, cũng từ đêm đó ta bắt đầu mất ngủ.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 11: dù là trò chơi tình cảm cũng vẫn phải viết nghiêm túc chút.

13. Chương 13: Ai Yêu Ta Xin Hãy Giơ Tay Lên

Sau đó, qua thứ tư đã xảy ra một chuyện rất nghiêm trọng.

Ta bị cảm.

Cũng không biết phát sinh thế nào nữa, buổi sáng thức dậy cổ họng đau chết được, tới xế chiều nghẹt mũi luôn rồi.

Thủ trưởng nhìn cái bàn ta đầy ắp mẫu giấy vệ sinh trắng xóa, lắc lắc đầu bảo: “Người ta nói đồ ngốc sẽ không bệnh, xem ra sai rồi.”

Ta rất buồn bực.

Nhưng mà giấy tiếp theo thủ trưởng đá ta về nhà, ta nắm cái mũi nghẹt, lăm bầm lăm bầm: “Điểm chuyên cần của ta ơi!”

“Yên tâm, ta đập người về ta chịu trách nhiệm.” Bất quá hấn lại trưng ra vẻ ghét bỏ mà chỉ vào đồng giấy vệ sinh xài rồi trên mặt bàn: “Trước tiên người hốt hết cái mớ gây ô nhiễm này đi đã.”

Ta ôm đồng giấy vệ sinh của mình và đi ra công ty, vừa đi vừa đưa tay bóp mũi. Ta thấy có một cô bé con tò mò nhìn chăm chú cái mũi ta, kết quả mẹ cô bé làm y chang như trong TV, đem cô bé kéo đi, còn bảo: “Đừng nhìn quái thú thức con.”

Xì, chưa thấy ai bị cảm bao giờ hử, thật là kém hiểu biết.

Ta nắm lấy cái vòng trên trần xe bus lắc lư lắc lư, thật muốn gào vào mặt tài xế, mẹ mày chạy cho yên chút coi!

Xin thứ cho ta dùng lời thô tục, ta vốn không phải kẻ ăn nói tục tằn, trừ những tình huống đặc thù, như hiện tại.

Nhưng mà rất tiếc là cổ họng ta đau đến nuốt nước miếng cũng chịu không nổi, lời ta gào thét trong lòng tài xế đương nhiên nghe không được.

Ta rút một miếng khăn giấy lau lau cái mũi, sau đó nhét nó vào túi quần. Thằng cha đầu hói ngồi bên kia trưng ra vẻ mặt “dơ chết được”, ta hận không thể tát một phát lên cái đầu bóng bẩy của hắn.

Chết tiệt, ta có ý thức đạo đức đó, chả lẽ muốn ta vất xuống sàn xe à.

Trong xe bus hơi chật, ta có chút phát lạnh, nhưng mọi người đều đứng cách xa ta.

Ta lắc lư xuống xe.

Được rồi, ít nhất ta tiết kiệm được hai mươi mấy đồng tiền xe taxi.

Đập tung cửa, trực tiếp đổ ập xuống giường, há miệng thở y như con cá ngu ngốc đang ngáp ngáp.

Nửa mê nửa tỉnh và mơ mơ màng màng, nghiêng bên trái, lỗ mũi trái nghẹt, nghiêng sang phải, lỗ mũi phải nghẹt, nằm ngửa lên, hai bên cùng nhau nghẹt.

Ta thực sự không còn sức lực đi thử xem nằm sấp sẽ như thế nào.

Lúc sau hình như ngủ rất sâu, mơ cũng nhiều.

Trong cơn mơ ta thấy chỉ có ta cùng tổng giám đốc hai người trong thang máy, thang máy đột nhiên rớt xuống, nhưng ta vẫn bình tĩnh hỏi tổng giám đốc chừng nào thì nó ngừng. Tổng giám đốc nói, nó không thể ngừng.

Ta lại mơ thấy Dương Giản đuổi theo ta, tay cầm dao phay, y chang như mẹ ta hồi đó, còn mặc tạp dề, ở đằng sau la lên, người là tên đồng tính, người là tên đồng tính.

Ta còn mơ thấy cô nàng thổ lộ với ta trên mạng, mơ cùng nàng gặp mặt, nàng lớn lên rất đẹp.

Sau đó ta tỉnh lại.

Bầu trời bên ngoài tối đen, ta thì chẳng muốn nhúc nhích, nhưng dù bị bệnh, bụng vẫn biết đói như thường.

Ta muốn ăn mì mẹ nấu quá đi.

Chợt nhớ tới Dương Giản từng nói, hương vị của mẹ.

Loại mùi vị này, đại khái là cả đời cũng không quên được mà.

Lúc ở một mình, trăm ngàn lần đừng bị bệnh, nếu bệnh rồi sẽ giống ta. Cuộc sống độc lập quả thực tự do, nhưng vào lúc thế này, trèm chán có dày mấy vẫn nghe lạnh, dù mình nói không ra hơi, vẫn muốn được nghe giọng trò chuyện của ai đó ...

... nghe hần nói: “Nghỉ ngơi cho tốt đi.” ...

Thật sự nhịn không nổi nữa, chỉ còn cách đứng lên, lê lét ra phòng khách, mở tủ lạnh, lấy ra một lon cháo bát bảo, đổ ra chén, bỏ vào vi ba hâm nóng.

Sau đó cầm muống múc ăn.

Ấc, ngọt quá.

Thật không hiểu nổi Dương Giản sao lại thích ăn thứ này nữa.

Nhớ tới Dương Giản, nghĩ không biết giờ hần ra sao rồi.

Rõ ràng bảo muốn theo đuổi ta, nhưng bây giờ ta bệnh hần cũng không tới thăm.

Được rồi, ta biết chính mình vô lý, nhưng ta bệnh mà, đầu óc không tỉnh táo lắm.

Quăng muống, tay chống đầu, nhìn phòng khách trống rỗng, rõ ràng là căn hộ nhỏ bé thôi, nhưng lại cảm thấy trống trải quá chừng.

Có phải thật sự nên tìm một ai đó không?

Tìm một ai đó cùng ta ở, cùng ăn cơm, cùng xem TV, còn cùng ta ngủ nữa, như vậy lúc ta bệnh hần có thể chăm sóc ta, ta cũng nguyện ý chăm sóc hần lúc hần bệnh.

Đương nhiên là hần phải yêu ta.

Người này đang ở đâu? Ta thật muốn phóng ra đường cái mà gào to: “Ai yêu ta xin giơ tay lên!”

Dương Giản sẽ giơ tay không nhỉ?

Hần nói hần muốn theo đuổi ta, nhưng cho tới bây giờ hần chưa từng nói yêu ta, thích cũng không có.

Ta thật thất bại mà.

Hai mươi sáu năm của ta ơi.

Dương Giản bảo rằng ta tự ti, ta sợ hãi, bảo ta lo lắng người khác phân biệt đối xử với mình.

Kỳ thực, ta đang sợ hãi điều gì chứ? Sợ người nhà chỉ mặt bảo ta đáng ghê tởm sao?

Ta vốn chỉ là không muốn lại phải mất đi thứ gì nữa, bạn bè, còn có, người thân của ta.

Ta vốn chỉ muốn có người hy vọng ta quý trọng hần, đồng thời, hần cũng quý trọng ta mà thôi.

Ta nằm bẹp trên bàn tự thôi miên chính mình, hết bệnh là xong thôi. Khi đó có thể mau mau đi làm, dù cho bị người trên xe bus giẫm nát bết đầu ngón chân cũng chẳng sao.

Khi đó lại có thể đi thang máy, tiếc là tổng giám đốc phải đến cuối tuần mới nhìn thấy được.

Nghĩ đến người kia, đôi tay vốn không còn sức lực lại có thể nắm chặt thành quyền.

Đôi khi xem TV, có lúc luôn sẽ để ý tới người đứng ở một góc nào đó. Có khi là họ vội vã đi qua, có khi sẽ dừng lại, nhìn vào người ở giữa khung hình.

Ta không biết trong mắt người khác ta có giống vậy hay không. Thậm chí ta cũng không biết có người chú ý ta không nữa.

Ta muốn bóng người đang đứng dưới cột đèn cao áp kia quay đầu nhìn lại.

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại chợt vang lên. Ta hết hồn, bỗng có chút hồi hộp, cầm lấy di động: “A lô?”

“Thủ Ninh à.”

Nghe được âm thanh quen thuộc, có thứ gì đó như đang sụp đổ.

Không cần phải ngụy trang thêm nữa, cứ thế nói ra thôi.

“Mẹ, ta bị bệnh.”

“Hả? Cái thằng ngốc này, dám bệnh à, muốn ăn đòn hả con?”

Đã thật, thì ra bị chữ cũng có thể thoải mái đến thế.

“Giọng nghe như vịt kêu, đàn ông các người bị bệnh cũng không chịu khổ được như phụ nữ! Người lại càng mệt, bình thường không bệnh hoạn gì, dùng một cái ngã bệnh thế nào cũng kêu cha gọi mẹ, chờ đó, ta qua liền giờ!”

Cúp điện thoại, che khuất đôi mắt, mỉm cười, hình như nhẹ nhõm nhiều rồi.

Sắp được ăn mì mình muốn ăn, tốt quá.

=====

Vài lời của tác giả:

Phản đối định luật khuôn sáo thứ nhất: yêu ta xin gờ tay lên.

Ai nói mẹ không được gờ tay nào.

14. Chương 14: Thân Nhân Đoàn Tụ

Ta có hơi sốt nhẹ, nhưng mà ăn mì, uống thuốc xong rồi cũng thỏa mãn ngủ đi, mẹ ở lại một đêm cùng ta.

Qua hôm sau tỉnh dậy thì mẹ về mất rồi.

Có tờ giấy để lại ghi: hạ sốt rồi thì có cháo đó, tự hâm nóng lại ăn, ta về lo cơm nước cho ba người.

Sau đó ta đọc được dòng chữ:

Tìm ai đó yên ổn mà chung sống đi.

Ta im lặng quăng tờ giấy vào thùng rác, vô bếp, lấy cháo bỏ vào vi ba.

Nghe tiếng kêu ri ri nhỏ nhỏ, ta chợt nghĩ, đây xem như thừa nhận ta rồi đi.

Bảo ta tìm một ai đó, cũng không nói là nam hay nữ, đây là giới hạn cuối cùng của mẹ.

Cũng gần tám năm, rốt cuộc ta được thừa nhận rồi, nhưng ta vẫn chưa tìm được người kia.

oOo

Buổi sáng chả muốn đi làm tí nào, dứt khoát gọi điện thoại xin nghỉ phép một ngày cho rồi. Dem chăn ôm ra phòng khách, ngồi co mình trên salon xem TV.

Thoải mái thật, thoải mái đến mức tiết mục dành cho các bà các cô mà bình thường ta rất thích cũng không nín kéo nổi. Ta thiếp đi, lúc tỉnh lại liền nhìn thấy mẫu quảng cáo kem trị nám.

Trừ cái mũi còn đang khó chịu, còn lại đều khỏe rồi.

Mẹ gọi điện tới nói sẽ đưa cơm cho ta, ta khoái chí nằm lăn cù mèo trên ghế salon, mẹ bảo ta thật không tiền đồ, có vậy thôi mà cũng vui như tết.

oOo

Ta cười cười, cảm thấy nụ cười có hơi chua chát.

Đến trưa, mẹ cũng chuẩn bị cả cơm chiều mang sang, nàng bảo: “Chờ người khỏe lại rồi thì thường ghé về nhà đi.”

Ta nhớ đến một bài hát.

Sau đó run rẩy gật đầu.

Mẹ cùng ta cơm nước xong, vừa về khỏi thì ta nhận được một cú điện thoại. Di động reo, ta nhìn tên rồi lặng đi một chút.

“A lô”

“A lô? Thủ Ninh à? Ta là Vương Cẩm Trình đây.”

“Ta biết. Chỉ hơi ngạc nhiên chút thôi.”

“Giọng người sao vậy? Bệnh à?”

“Ừ, ách, có chuyện gì sao?”

“Không có việc thì không gặp nhau được à? Ta còn tưởng chúng ta là bạn thân chứ.”

Ta nghe mà hết hồn, sau đó hỏi: “Hồi nào vậy?”

Hắn bật cười: “Người đang trong giờ làm à?”

Ta gãi gãi đầu: “Không, ta đang ở nhà nghỉ ngơi.”

“Hắc, xem ra có vẻ nghiêm trọng, nhưng mà không ngờ người cũng thật biết tự lo cho mình. Ta nghe Dương Giản bảo người sống một mình? Nhà người ở đâu, ta ghé thăm.”

“Không cần đâu không cần đâu.”

“Ta thật là có chuyện tìm người, người ra ngoài không tiện, để ta ghé qua được rồi.”

Cuối cùng ta ngoan ngoãn báo ra địa chỉ nhà.

Sau đó ta lại ngoan ngoãn ngồi trong nhà, lát sau Vương Cẩm Trình tới.

Ta nhận lấy hoa quả trong tay hắn, tâm tình phức tạp.

“Yên tâm, không làm gì người đâu mà lo.” Hắn ở phía sau ta cười nói. Ta cúi xuống nhìn trong cái túi có gì, được rồi, có cam, ta thích, cho nên ta bỏ qua chuyện hắn giấu ta.

Ta mời hắn ngồi xuống salon, hắn bảo ta không cần đi lấy nước nên ta cũng ngồi luôn. Rồi bỗng dưng hắn nghiêm túc lại và nói.

“Ta muốn gặp để xin lỗi người.”

“A?”

“A gì mà a, người mau mau chấp nhận lời xin lỗi của ta đi.”

“Ừ.”

“Tốt.” Hấn lại cười bảo: “Hôm đó thật xin lỗi người, ta không biết Dương Giản gạt người.”

Ta buồn bực nhìn chăm chăm vào con thỏ bên cạnh hấn, muốn túm nó lại đây ôm quá.

“Thật ra, Dương Giản sớm nói với bọn ta rồi, rằng người rất thật thà, dù là cong nhưng vẫn rất tinh khiết.”

Nghe thế có cảm giác mình rất ngu ngốc, không đáng để đặc ý chút nào cho nên ta không thừa nhận.

“Hấn nói với bọn ta rằng tội mình mang hấn theo đi, trông hấn một mình có chút đau lòng.”

Ta ngơ ngẩn ngồi nghe. Lúc sau hấn còn nói nhiều lắm, gì mà Dương Giản điều kiện tốt lắm, mặc dù hấn gạt ta nhưng cũng là vì muốn tốt cho ta thôi, còn nói người trong giới muốn tìm một ai đó nguyện ý cùng chung sống là điều không dễ dàng đâu.

Ta nghe mơ mơ màng màng, bất chợt nói: “Mấy chuyện này ta đều biết cả.”

Vương Cẩm Trình im bất, nhìn ta, sau đó gật đầu: “Vậy là được rồi, người cứ suy nghĩ đi, làm bạn với Dương Giản.”

Hấn cười: “Còn có bạn bè người nữa, họ đương nhiên mong muốn các người sẽ tốt đẹp.”

Ta chỉ có thể đáp: “Cám ơn.”

Hấn nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Chỉ hơi bị cảm thôi, không cần dưỡng bệnh đâu. À mà người đừng nói lại với Dương Giản.”

“Nói gì?” Hấn nhìn ta.

Ta hơi đỏ mặt trả lời: “Nói ta bị cảm.”

Hấn buồn cười đáp: “Không muốn gặp hấn tới vậy à?”

“Mai nói tiếp đi.”

“Vậy mai chúng ta đi ca, người phải đi đó nha.”

“Ừ.”

Tiến Vương Cẩm Trình về xong, sự thoải mái vừa rồi bỗng dưng chẳng còn sót chút nào. Ta có chút nóng nảy ngồi xuống ghế.

Được rồi, ta quyết định dấn thân vào mạng nhằm tự gây mê mình.

Mở computer lên, đã lâu không viết blog rồi, ngồi viết lung tung một chút, sau đó lại đi chơi game.

Chơi đến tối mịt mới chậm rãi đem đồ ăn hâm lại, vừa lúc mẹ cũng gọi điện sang dặn dò thêm một phen, ta vâng vâng dạ dạ hưởng ứng.

Cơm nước xong, nhìn chăm chăm màn hình, rồi lại mở lên QQ.

Hình đại diện của quái a di chớp a chớp.

Ta quay sang tự hỏi mình, sao lại có chút kích động vậy cà?

Sau đó lại nhìn máy tính, bình tĩnh nhấp chuột mở lên khung trò chuyện.

“Chào”

Ta nhìn xem thời gian tin nhắn, mới lúc này.

Ta cũng đánh một chữ “Chào” qua.

“Ai nha, tiểu phần phần, ta nhớ người muốn chết ”

Một trận khí lạnh từ màn hình computer đập thẳng vào mặt khiến ta run rẩy.

“Đi công tác mệt lắm không?”

“Mệt chứ mệt chứ, ta thành trâu thành ngựa luôn rồi, mà không, trâu ngựa còn sung sướng hơn ta nữa là.”

“Tổng giám đốc thì sao?” Ta dè dặt hỏi.

“Xì, người chỉ biết quan tâm hần. Cũng chả biết đã xảy ra chuyện gì mà hần như không muốn sống nữa ý, liều mạng công tác, suốt mấy ngày không nghỉ ngơi, làm ta chịu vạ lây nè. Thật là, vội vàng thế làm gì cơ chứ!”

Ta có chút đau lòng, vất vả đến vậy cơ à.

“Bất quá cuối cùng cũng xong rồi, tối hôm nay xả hơi.”

“Vậy chừng nào về được?”

“Sao, nhớ nhưng Quan tổng dữ vậy à, chắc chiều thứ hai về tới.”

Còn vài ngày nữa.

“Ai nha, đi công tác đúng là chán chết mà, trước kia đi công tác còn có thể du lịch đây đó một tí. Từ hồi làm trợ lý tổng giám rồi, đi công tác giống như ra sa trường, cái gì mà rèn luyện với học tập, đều là mây bay thôi!”

Tiểu thư trợ lý ngồi cần nhàn cử nhử, ta thì ngây ngốc nhìn.

Ta đột nhiên cắt ngang nàng, bảo: “Có người theo đuổi ta.”

Nàng rõ ràng chững lại một chút, sau đó hỏi: “Người đồng ý rồi?”

“Ta không biết.”

“Sao vậy? Người thích hần à?”

“Ta cũng không biết.”

“Sao cái gì người cũng không biết thế hả? Cứ theo cảm giác, theo cảm giác ấy!”

“Hần đối xử với ta rất tốt. Biết ta trống vắng liền chủ động cùng ta trò chuyện. Biết ta cô đơn liền giới thiệu bạn bè cho ta. Biết ta không có gì làm liền đem ta ra ngoài đi chơi. Cho tới bây giờ chưa ai vì ta làm nhiều như vậy cả.”

Ta gõ lên mấy dòng này, bên kia chỉ nhẹ nhàng phát lại một câu: “Ta tưởng người thích Quan tổng.”

Ta khẽ cắn môi: “Sao người nghĩ vậy?”

“Bởi vì người vẫn luôn rất hiểu hần.”

“Ta chỉ là cảm thấy hần rất đẹp trai, giống minh tinh vậy thôi.”

“Được rồi, có lẽ vậy, nhưng cũng có người từng cảm thấy như thế. Những cô gái khác cũng từng tìm ta, quần quít lấy ta hỏi han đủ thứ, nhưng hơn phân nửa trong số họ lại không có kiên nhẫn. Các cô ấy phần lớn là mang tâm tính đùa giỡn nên sẽ không để bụng. Người thì sao? Nói thử xem vì cái gì người vẫn kiên trì đến bây giờ?”

Ta đáp không được.

“Ta nhìn thấy từng đám người, đến rồi đi, chỉ có người là cẩn thận hỏi ta những chuyện chi tiết hơn, ta liền kể cho người nghe, ta nghĩ là người thật tình.”

Ta cắn răng mà gõ.

“Nhưng mà, còn ta thì sao? Ai suy nghĩ cho ta đây? Ta đã hai mươi sáu rồi, không bằng cấp, không kỹ thuật, tiền đồ cũng chẳng sáng sủa gì, tiền lương miễn cưỡng đủ ăn, tiết kiệm được chút ít, không xe, nhà bé như lỗ mũi trả góp hoài chưa xong. Chỉ thích ru rú trong nhà, năng lực giao tiếp gần như bằng không, không có nhiệt tình, chỉ đọc sách lậu, chơi game chỉ chơi loại miễn phí, còn thường xuyên nhớ về quá khứ.”

“Một kẻ như ta làm sao dám trèo cao đây?”

“Cho dù lần đầu tiên thấy hần ta đã không có cách nhìn đi chỗ khác, dù ta thường nhìn về phía hần, dù ta cố hết mọi cách để hiểu hần, ta vẫn chỉ là một người qua đường giáp đang vội vã đi qua mà thôi.”

“Hoảng sợ mà nhìn lại chính mình, ngoại trừ thời gian đang chậm rãi chồng chất lên, ta không còn gì khác đáng để người ta chú ý cả.”

“Bây giờ có người nguyện ý cùng ta, nguyện ý ôn nhu đối đãi ta, người bảo ta phải làm gì đây? Chẳng lẽ ta phải ôm lấy niềm hi vọng xa vời kia mãi đến lúc không còn ai chấp nhận để ý ta, chấp nhận yêu ta nữa hay sao?”

“Ta chịu hết nổi rồi, cô đơn không phải thứ ai cũng chịu được mà.”

Bên kia không nói gì.

Qua một lúc, tiểu thư trợ lý mới nói: “Thật vậy à? Thì ra mọi người ai cũng như thế cả, nguyện ý tiếp nhận một người nào đó yêu mình. Nhưng mà cũng đúng thôi, đến giờ vẫn chưa từng cùng nhau, mà cho dù có cùng nhau cũng lạ lẫm không thể hiểu hết được, về sau rồi cũng va chạm hay xung đột thôi, chỉ bằng từ đầu tìm một người quen thuộc cho rồi.”

Bỗng dưng trong lòng như nghẹn lại.

Ngay cả trợ lý còn nói vậy, hẳn là ta nên hết hi vọng rồi đi, hẳn là nên nghiêm túc mà đối mặt sự thật rồi, nhưng sao trong lòng vẫn vô cùng khó chịu, như có thứ gì đó mạnh mẽ bị lấy đi.

Là một cái gì đó lâu nay vẫn đều đặn mọc rễ trong lòng ta.

“Nhưng mà, giả như có một cơ hội, cái người ở nơi cao xa kia nguyện ý ở cùng người, người có chịu đi thử một lần không? Các người không ai biết ai, không hiểu được nhau, rồi sẽ có xung đột, dù là như vậy người có chấp nhận thử một lần không?”

Ta cũng sờ trước computer.

Ta chưa từng nghĩ đến chuyện này. Nếu ta có cơ hội...

Thật sẽ có sao? Di chuyển từ ngoài rìa đến giữa màn hình.

Cách một phát tắt máy tính.

Tay vẫn còn đang run rẩy.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 13: khi các diễn viên không thể ra trận, là tới lúc tập đoàn người thân tiến công rồi.

Vài lời của editor:

Ai cũng có những phiền muộn của riêng mình, vấn đề là có thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để hiểu và thông cảm cho nhau hay không, và đôi khi, chính điều này lại khiến ta bỏ qua một ngã rẽ nào đó có thể khiến cuộc đời mình thay đổi

Tình hình hiện tại là:

Anh rùa chậm chậm bò ngang, lúc trước em thả đi thẳng (với cái đuôi là anh cáo) và có thể hai người sẽ gặp nhau, nhưng giờ thì em lại mỗi chân và muốn quẹo ra sau

15. Chương 15: Lựa Chọn

Không ngờ ta trực tiếp ấn nút tắt nguồn luôn rồi.

Ta nhìn chăm chăm vào dòng chữ No signal trên màn hình, ngây người một lát, cuối cùng đành cam chịu tắt màn hình đi.

Nếu có cơ hội thì thật quá tốt, tốt đến mức căn bản ta không nghĩ tới.

Hiện tại có người nhắc đến, trái tim chậm chậm phát đau lên. Một thứ gì đó ta vẫn luôn cẩn thận che giấu giờ bị vạch trần, cảm giác vừa sợ sệt vừa chờ mong.

Chờ mong sao... ta cười khổ.

Điện thoại di động đột nhiên rung lên, ta sững sờ nhìn màn hình gọi đến, là số lạ. Ta nhú mào, tuy hơi kì quái nhưng không biết sao trong lòng lại có chút bất an.

Tiếp điện thoại, một âm thanh trầm thấp vang lên:

“Chào, ta là Quan An Viễn.”

Được rồi, ta biết là rất tục, nhưng giống trong nhiều tiểu thuyết từng mô tả vậy, trong đầu như chột nổ mạnh một phát. Thanh âm trầm thấp này vừa xa lạ vừa quen thuộc, phẳng phất như ta đang quay lại mỗi buổi sáng trong quá khứ, nghe hẳn đứng trước thang máy nói: “Chào buổi sáng.”

Không ngờ hẳn lại gọi điện cho ta! Sao lại gọi cho ta? Sao hẳn có số của ta mà gọi? Ta đồng thời nghĩ nhiều thứ, lại như đang không nghĩ gì hết, suýt tí nữa hồi hộp cúp điện thoại luôn.

“Tổng giám đốc ta ta...” Ta còn chưa kịp bắt đầu bài diễn thuyết không phải chấm của mình, hẳn đã ngắt lời ta.

“Người nghe ta nói đã.”

Ta im lặng, tay cầm điện thoại vẫn không ngừng run rẩy. Ta không biết tại sao mình lại vô dụng đến vậy, nhưng theo như cảm giác hiện tại của ta thì, mặt ta hẳn là đỏ rực lên rồi.

“Có một chuyện vốn định gặp mặt nói thẳng với người, nhưng bây giờ mà không nói chắc không kịp nữa, cho nên ta đành nói qua điện thoại.”

Ta hồi hộp lắng nghe, hẳn nói đến cuối câu có chút gian nan, khiến cho tim ta cũng theo hẳn đập loạn lên. Nhưng mà hình như hẳn chưa nói tới trọng điểm thì phải.

“Đừng đáp ứng.”

“A?”

“Đừng đáp ứng người kia.”

Ta có cảm giác như ai đó đang đốt lửa trên mặt, giả ngu hỏi lại: “Người kia là người nào?”

“Là cái người đang theo đuổi người.” Thanh âm hẳn nhỏ dần, sau đó kiên định vang lên: “Mặc kệ là ai cũng không được đáp ứng, trừ ta.”

Suýt chút nữa ta té ghế luôn.

Ta cầm điện thoại, lúng túng không biết nói gì, bên kia cũng im lặng rồi, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền sang, hình như hơi dồn dập.

“Có lẽ ta có chút đột ngột, nhưng xin người tin tưởng, ta rất nghiêm túc.”

Thanh âm khàn khàn khiến màng tai ta chấn động, ta cũng nghiêm túc mà nghe. Bỗng dưng trấn tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi hẳn: “Vì sao lại là ta?”

Ta đang tưởng tượng hẳn sẽ trả lời thế nào.

Thật ra ta cũng không phải kẻ ngốc, lúc trước cũng lỡ mớ đoán ra một chút, nhưng mà ta không thể tin nổi. Làm sao người bắt một con ếch xanh đi tin rằng mình sẽ biến thành thiên nga đây? Được rồi, cóc thì đúng hơn, sát thực một tí.

Nhưng bây giờ, ta muốn nghe một chút, nghe những suy nghĩ trong lòng hẳn.

“Sao không thể là người? Người tốt hơn người nghĩ nhiều lắm, mà ta cũng không tốt như người tưởng đâu, nếu người chịu cho ta cơ hội, ta sẽ chứng minh cho người xem.”

Ta suýt bật cười.

Chắc chắn là hắn rất có kinh nghiệm đàm phán, hắn nói cứ như ta nóng lòng muốn thử, liền lợi dụng cơ hội này thử xem.

“Để ta suy nghĩ đã.” Ta đáp.

Sau đó ta cúp điện thoại.

oOo

Qua thứ hai đi làm, ta hỏi thủ trưởng.

“Sếp, lúc còn trẻ người có từng thăm mền ai không?”

Thủ trưởng trừng mắt ta một cái nói: “Giờ ta cũng còn trẻ vậy.”

Ta ngượng nghịu cười: “Phải rồi phải rồi, ngài còn thanh xuân chán.”

“Hừ, nhớ hồi xưa, ta đẹp trai tài giỏi, người khác còn phải thăm mền ta.”

“Ha ha, đương nhiên rồi.”

Hắn lại trừng ta một cái, sau đó nói: “Hồi đó, ta từng thăm mền hoa hậu giảng đường trong lớp ta, cũng có nhiều người thích cô ấy lắm, nhưng mà thời đó ai cũng âm thầm để dưới đáy lòng thôi. Ai, cuối cùng cũng chẳng tới đâu hết.”

“Tình đầu?”

“Ừ, tình đầu.”

Ta bật cười nói: “Ta đi méc vợ sếp cho coi.”

Hắn ký đầu ta một phát.

Nể hắn lớn tuổi hơn, ta nhịn.

“Thời gian qua đi, ta với vợ ta vốn là biết nhau qua xem mắt thôi, bây giờ sống với nhau cũng không đến nổi tệ.” Có vẻ như hắn đang miên man nhớ lại.

Ta theo ánh mắt hắn nhìn về đám mây ngoài cửa sổ và hỏi: “Nếu như trở lại quá khứ, người có cơ hội cùng hoa hậu giảng đường kia, người sẽ lựa chọn thế nào?”

Hắn ngẩn người, sau đó đáp: “Không biết, thật là không biết được.”

Trong lòng, ta thầm mắng hắn: đang muốn nhờ người giải quyết giúp vướng mắc người lại quăng cho một câu không biết là sao.

“Có thể cùng hoa hậu giảng đường hắn là rất tuyệt, nói không chừng sẽ là một loại hạnh phúc khác, nhưng dù thế nào đi nữa, hiện tại ta cùng vợ đang rất tốt đẹp, không muốn trở lại.”

Ta hơi sững sốt, sau đó cảm thấy chua xót trong lòng.

“Nếu ai cũng nghĩ vậy thì vị hoa hậu giảng đường kia làm sao bây giờ? Thủ trưởng người không muốn chính mình làm cho nàng hạnh phúc sao?”

Thủ trưởng cũng sững sốt, vỗ vỗ vai ta bảo: “Không phải ai cũng muốn mạo hiểm hoặc có can đảm mạo hiểm, nhưng nếu có người chịu vì nàng mà mạo hiểm, người đó nhất định sẽ khiến nàng hạnh phúc.”

oOo

Gần tối, Dương Giản gọi điện cho ta.

Ta nói: “Ta tự qua được rồi, người khỏi đón.”

Ta muốn suy nghĩ một chút tình cảm của mình, không muốn gặp hắn liền.

Hắn đồng ý.

Ta cúp điện thoại, thấy lòng bàn tay đầm mồ hôi.

Khi ta tới tiệm karaoke kia, được dẫn vào phòng trong, thấy bọn Dương Giản đã tới đủ hết cả. Những người khác bắt chuyện cùng ta, ta lại chỉ nhìn chăm chăm Dương Giản, hắn cũng chăm chú nhìn ta, sau đó chợt cười lên.

Ta cũng cười cười.

Cả đám bắt đầu ca hát, uống rượu. Nói thật, ta tự nhận giọng ca mình không tệ, nhưng mà bọn hắn cũng lấy bấp rang chọi ta đùng đùng.

Được rồi, thật ra trình độ ca hát của Dương Giản cũng ngang ngửa ta, bọn họ quăng chai bia vô hấn.

Đang hát, Vương Cẩm Trình gọi Dương Giản ra ngoài.

Ta đợi mười lăm giây, cười cười với mấy người trong phòng rồi cũng bước ra.

Ta theo bọn hắn đi tới bên ngoài nhà vệ sinh, đứng ở góc khuất nghe bọn hắn nói chuyện.

Nói thật là ta không hiểu nổi tại sao loại chuyện này cứ phải đứng kế nhà vệ sinh mà nói chứ, hồi rình à.

Ta nghe Vương Cẩm Trình hỏi: “Sao rồi?”

Dương Giản hỏi lại: “Cái gì sao rồi?”

“Thủ Ninh ấy.”

“Thủ Ninh hát hay mà.”

“Lỡ tai cùng giọng hát của người đều có vấn đề.”

Sao ta lại phải trốn ở cái chỗ này nghe bọn hắn nói mấy câu vô nghĩa vậy chứ.

Dương Giản nói: “Hắn còn chưa chính thức trả lời ta.”

“Chưa nữa à? Lẽ mà quá đi.”

“Thật ra ta cảm thấy trong lòng hắn có ai đó rồi.”

“Hả? Biết vậy người còn nhào vô làm chi?”

Ta nghe giọng Dương Giản trầm xuống: “Ha ha, lúc đầu thấy hắn, ta nghi ngờ hắn cũng là người trong giới. Tới nhà hắn dạo một vòng ta liền khẳng định được. Sau đó lại tò mò, trên đời này làm sao còn có một đồng chí tinh khiết đến vậy. Nói tục một chút là, hắn giống như tờ giấy trắng, khiến ta nhìn không được muốn quệt vài nét lên. Về sau, chậm rãi tiếp xúc hắn lại cảm thấy hắn cứ tinh khiết như thế là được rồi, cũng đùa rất vui.”

“Người là đồ biến thái.”

Ta nghe Vương Cẩm Trình mắng một câu, Dương Giản cười: “Đúng vậy, ta không phải người tốt, suy nghĩ cũng thấp kém, bày đặt ra vẻ nhã nhặn nhưng thực ra muốn ăn người ta luôn. Nhưng mà nhìn thấy một người nghiêm túc như vậy, tự nhiên lại muốn yên ổn cùng hắn.”

Ta dựa lưng vào tường, Vương Cẩm Trình đi ra, hơi liếc nhìn ta rồi rời đi.

Đột nhiên có một cánh tay vươn ra kéo ta qua, sau đó ta đứng đối diện với Dương Giản.

“Là muốn nói cho ta nghe sao?” Ta hỏi.

Hắn cười thật hiền hòa rồi gật đầu.

Ta nói: “Thực ra người có thể gạt ta. Nếu người gạt ta, nói không chừng ta sẽ bị người, ờ...”

“Lừa tới tay?”

“Đúng.”

Hắn chợt cười to, đôi mắt lóe lóe sau tròng kính: “Ta vốn định lừa người, nhưng đột nhiên lại không muốn nữa.”

“Ta nghĩ người đáng để ta nghiêm túc.”

Ta ngẩng lên nhìn hắn.

Hắn ôn nhu hỏi ta: “Vậy còn đáp án của người thì sao?”

oOo

Dương Giản đưa ta về, lúc xuống xe, ta bình tĩnh nói tạm biệt với hắn.

Hắn cũng bình tĩnh cười với ta.

Ta bước xuống, nhìn thấy có người đang đứng dưới lầu nhà mình.

“Hắc hắc, là hắn phải không? Quan An Viễn, không tệ không tệ.” Dương Giản giọng mang ý cười nói một câu, sau đó phất phất tay với ta, lái xe rời đi.

Còn ta chậm rãi bước về phía bóng dáng một người đang được bao phủ trong ánh đèn đường nọ, ngừng thở, mặt đỏ lên.

Hắn cũng bước tới, đột nhiên ôm lấy cổ ta.

Sau đó là, ờ, vật gì mềm mềm, nhưng mà rất nóng.

Trên môi ta.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 14: ta chọn người người chọn ta thôi đó mà

Người không được chọn cũng có câu chuyện của riêng mình.

Vài lời của editor:

Mãi tới chương quan trọng nhất mới biết được tên đầy đủ của tiểu công XD

Được rồi, chung kết cuộc đua ma ra tông thổ rùa cáo, anh rùa về nhất (vì đã tự nhận ra tình cảm của mình), em thổ về nhì (vì em đã dám không từ bỏ hi vọng), và giải an ủi dành cho anh cáo, chúc anh may mắn lần sau, à quên, với em khác XD

16. Chương 16: Xúc Động Là Ma Quỷ

Ta trừng to mắt lên nhìn, môi tổng giáp đốc đang áp lên môi ta.

Nhịp tim bỗng nhiên gia tốc, ta có cảm giác mình sắp phải vô bệnh viện rồi, ta gần như thấy được có khối bốc lên từ mặt mình, chân cũng mềm nhũn ra đứng hết muốn vững luôn nên không thể làm gì khác hơn là vịn vào cánh tay hắn.

Mãi đến lúc ta sắp ngạt thở mới chợt nhớ ra đây là ngoài đường, và hình như ta trước nên đẩy hắn ra đã.

Cũng may là muộn rồi, xung quanh không có xe cộ gì.

Được rồi, ta cũng không nỡ đẩy hắn ra.

Cuối cùng đến khi môi hắn rời đi môi ta, ta muốn sụm xuống luôn rồi, chỉ có thể bị hắn đỡ lấy, vùi đầu vào lòng không dám nhìn hắn.

“Người không đáp ứng hắn?”

Ta không phát ra nổi âm thanh nào, chỉ có thể lắc đầu liên tục.

Sau đó, hắn bắt chợt ôm lấy vai ta đi vào trong.

Không ngờ hắn biết được chỗ ở của ta, mặc dù không có vẻ rất quen thuộc, nhưng có thể chính xác đưa ta đến cửa nhà.

Ách, chuyện gì đây trời?

Đầu còn đang choáng váng mờ mịt, độ ẩm trên mặt cũng chưa lui, có cảm giác cánh tay đỡ lấy bả vai ta rất vững vàng, mũi hít vào hương vị làm ta hơi say.

“Chìa khóa.”

“A?” Ta mờ mịt ngẩng lên, chạm phải đôi con ngươi sâu thẳm của hắn liền làm theo lời đưa chìa khóa cho hắn.

Tổng giám đốc lấy chìa khóa mở cửa, mạnh mẽ ôm ta vào, hoảng hốt một chút liền thấy mình bị áp dựa vào cửa.

Ta hoảng sợ nhìn hắn, mắt chưa thích ứng với bóng tối nhưng vẫn cảm thấy được hơi thở đang đến gần.

Giờ ta mới phát hiện tại sao ta cảm thấy say say, hơi thở hắn dày đặc mùi rượu.

Hắn uống rượu? Thật khó tin.

Không biết sao, nhận ra điều này làm lòng ta bình tĩnh lại.

“Vậy là người đồng ý với ta?” Hắn hỏi nhỏ bên môi ta, giọng khàn khàn say mê.

Ta vươn tay ra sờ lên đầu hắn, vuốt qua mái tóc mềm mại, tìm đến vành tai.

Rất nóng.

Ta không khỏi mỉm cười.

Ta nhớ đến lời của tiểu thư trợ lý: “Quan tổng lúc xấu hổ lỗ tai sẽ đỏ lên nha!”

Ta hỏi lại hắn: “Sợ ta không chịu?”

“Ừ.” Giọng mũi nồng đậm nghe ra có vẻ ủy khuất.

Đôi mắt ta rất cuộc thích ứng được với bóng tối, trông thấy gương mặt hắn đang kề sát vào ta.

Hắn nhìn ta thật sâu, môi hắn chạm môi ta.

“Nhưng mà, chúng ta không thân chẳng quen. Mặc dù đúng là ta để ý người, nhưng trên thực tế chúng ta chưa từng qua lại với nhau.”

“Ừm.” Hắn hơi nhíu mày bảo: “Đừng lo chuyện đó, ta chỉ hỏi người một điều, người muốn ở chung với ta không?”

“Vậy người thì sao, có muốn ở chung với ta không?”

Chớp mũi hắn cọ cọ ta: “Muốn, rất muốn rất muốn.”

Ta cảm thấy cổ họng chột khô khốc, lúc này ở KTV ta cũng không uống rượu, nhưng sao bây giờ lại có chút say.

“Chúng ta thử đi, nếu không được thì...”

Bỗng dưng miệng bị chặn lại, trong lúc giao hòa vài âm tiết rơi ra: “Không có nếu như.”

Hàm răng bị tách ra, cảm thấy bối rối mờ mịt, rồi lại, ờ, rất thoải mái.

Chột nghe sống mũi cay cay.

Người mà vốn không có cách nào chạm tới được giờ lại đang hôn ta. Ta chỉ có thể nhắm mắt lại, mặc cho hắn hôn môi càn quét. Lúc ta vòng tay ôm lấy cổ hắn, có lẽ ta đã hoàn toàn trầm mê rồi.

Cho nên, ta không biết khi nào hắn ôm ta vào phòng ngủ, không biết quần áo bị cởi ra, không biết...

Được rồi, nói xạo thôi, ta đều biết hết.

Lúc hắn hôn lên thất lưng, ta nhịn không được run rẩy. Ta biết hắn đang say, nhưng ta thì không. Ta rất tỉnh táo cảm giác được từng cái vuốt ve cùng đôi môi nóng ẩm và ướt át.

Khoảng cách xa xôi bỗng dưng bị kéo lại gần, trong lòng không phải không sợ hãi, để cho một người gần gũi chính mình đến vậy, làn da cọ sát lẫn nhau, cùng hòa chung nhịp thở, toàn là những biểu hiện thân mật. Nhưng ngoài sợ hãi còn có vui sướng nữa.

Khi ta nhìn không được rên rỉ ra tiếng, ta xấu hổ che miệng lại, tay hẩn vươn ra kéo tay ta xuống, các ngón tay giao nhau đặt trên giường.

Sau đó, đau đớn từ hạ thân truyền đến, ta mắt nhắm khóc lên.

Ta biết mọi thứ không còn cứu vãn được, nhưng hẩn gấp gấp hôn lên lại khiến người ta thật an tâm.

Lúc mới đầu, ta còn cố nhớ tới mấy tờ tạp chí và phim người lớn miêu tả ra làm sao. Lát sau chỉ thấy đầu óc hoàn toàn quay cuồng, vừa đau lại vừa thoải mái. Nghe được âm thanh thở dốc của chính mình, ngọt ngào mà khêu gợi, ta gần như không muốn thừa nhận đó là do mình phát ra, nhưng vẫn không kiềm chế được.

Thân mình tiếp nhận va chạm chỉ có thể run rẩy không ngừng, ôm lấy tấm lưng rộng của hẩn, dụi đầu vào bờ vai, ta nghe được giọng hẩn khàn khàn gọi: “Thủ Ninh.”

Nước mắt không kiềm được rơi xuống, nhất định là ta bị bỏ thuốc rồi, nếu không sao lại trầm mê trong đó.

oOo

Đỉnh đỉnh đỉnh

Tít tít tít

Ta mơ mơ màng màng định vươn tay lấy điện thoại đặt ở tủ đầu giường.

Sao tay ta nặng quá, nâng không dậy nổi vậy cà?

Ta gian nan cầm lên ống nghe điện thoại.

“A lô?”

“A lô?”

Sau lưng hình như có thanh âm vang lên, nhất định là ta chưa tỉnh ngủ.

“Tiểu Vương đi?”

Đây là một nguyên nhân khác làm ta ghét cái họ Vương này. Không biết sao mọi người cứ thích gọi ta là Tiểu Vương, còn kê thêm chữ “đi” đằng sau.

“Hôm nay sao không đi tăng ca?”

Ta sưng sốt, thủ trưởng? Đúng rồi, hôm nay ta phải lên xử lý chút giấy tờ, thủ trưởng thêm tiền tăng ca cho ta.

Ta nhìn nhìn đồng hồ trên ngăn tủ.

Không thể nào!

“Cái gì? Trễ vậy rồi à, hôm nay ta không đến công ty.” Ta nghe thấy sau lưng có người nói chuyện, chậm rãi quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam nhân trần trụi đang nghe điện thoại.

“U woah!” Ta hét hồn la to lên, suýt nữa té xuống giường, nam nhân kia nhào lên một phát ôm lấy ta.

Thắt lưng ta đau quá.

“Tiểu Vương, Tiểu Vương, sao vậy?”

Ta luống cuống nói: “Không có gì, sắp ới hôm nay ta có việc không đi được rồi, xin lỗi nha.” Nói xong cúp cái rụp.

“Người đang ở chỗ Vương Thủ Ninh? Các người thành công rồi?” Loa điện thoại của tổng giám đốc chọt truyền đến một giọng nữ đầy hưng phấn, hẩn ấn nút tắt máy, quăng sang một bên.

Ta bị hấn ôm vào lòng, nhìn hấn, hấn cũng nhìn ta.

Được rồi, bọn ta đều không mặc quần áo.

Ta nhìn thấy vành tai hấn từ từ đỏ lên, ta cũng cảm giác mặt mình đang nóng dần.

Mắt to trừng mắt nhỏ, không khí thật xấu hổ quá đi.

Cực kỳ xấu hổ luôn.

=====

Vài lời của tác giả:

Đam mỹ văn đơn giản chia làm hai loại, thanh thủy và phi thanh thủy.

17. Chương 17: Bọn Thỏ Thông Thả Đi Tới

Tại sao không mở miệng được chứ?

Lúc này hấn là nên nói gì đó, nhưng mà ta thật sự không biết phải nói cái gì, liền hai mắt cũng nhắm tịt lại, không dám nhìn người trước mặt.

Hình như tổng giám đốc đang nhìn ta, có vẻ rất khó xử.

Trong đầu ta chợt oanh một phát, bỗng dưng toát ra rất nhiều ý nghĩ, trong lòng thật khó chịu, ta nói: “Ta biết hôm qua là vì người uống say chúng ta đều là người lớn cả đùa một chút cũng chẳng có gì mà.”

Nói xong liền nhắm tịt mắt lại.

“Đùa? Đùa cái gì?”

“A?” Ta lập tức mở mắt lên, thấy tổng giám đốc đang nhíu mày thật chặt, đôi môi mỏng mím lại.

Tổng giám đốc có một đôi môi đường nét rất đẹp, tối qua hấn đã dùng chính đôi môi kia để...

Mặt của ta càng nóng thêm, ta kinh hoàng nhìn hấn, không biết làm sao cho phải.

“Hôm qua người nói giờ không giữ lời sao?”

“A?”

“Người đã nói là muốn cùng ta ở chung.” Hấn hạ ánh mắt, hình như hơi xấu hổ.

Hấn nhớ rõ? Không phải trong sách đều nói trong tình huống này thì cái người say xin kia qua hôm sau đều không nhớ được gì, đứng dậy mặc quần áo để lại tiền ở đầu giường rồi nghênh ngang rời đi sao.

Ta mơ màng nghĩ ngợi, bỗng dưng cảm thấy có một cái gì đó vừa nóng vừa cứng đang cọ vào đùi ta.

Ta sửng sốt, thấy được hai tai tổng giám đốc đỏ ửng lên rồi.

Toàn thân ta cũng nóng lên, sáng sớm với nam nhân mà nói, quả thật là thời điểm rất chết người.

Vất vả lắm không khí mới dịu bớt, giờ lại đậm ra càng xấu hổ. Ta cảm giác thân thể đối phương cũng rất nóng, cần cần môi, nếu như bản thân mình không quá gò bó thì tốt rồi, vào những lúc thế này cũng sẽ không đến mức chẳng biết làm sao.

“Tổng, tổng giám đốc...”

Hấn cúi mặt xuống vùi vào bả vai ta, không để ta nhìn thấy hấn, rồi mơ hồ gọi tên ta.

Chịu hết nổi rồi nha, tim cứ như muốn nhảy ra ngoài vậy.

“An... An Viễn...”

Hấn ôm chặt lấy cánh tay ta, nhẹ giọng nói một câu bên tai ta.

“Gì cơ?” Dù hấn gần sát đến vậy nhưng ta vẫn nghe không rõ.

Hắn ngẩng mặt lên nhìn ta, đôi tròng mắt ướt át đen láy như tỏa ánh sáng.

Hắn hỏi: “Có thể làm lại một lần được không?”

Ta trợn mắt nhìn hắn: “Ừ.”

Ông trời ơi, cho ta chết luôn đi!!

oOo

Làm tình là một việc rất phiền toái, nhất là hai nam nhân làm tình với nhau.

Được rồi, công nhận là có thoải mái đấy, nhưng mà người ở dưới thật sự rất vất vả. Sau đó tổng giám đốc, à hắn là nên gọi An Viễn, đỡ ta vào phòng tắm, rồi hắn còn giúp ta rửa sạch thân mình, trong quá trình đó ta thấy hắn lại hưng phấn lên, nhưng lần này hai chúng ta rất ăn ý cùng nhau lựa chọn xem như không thấy.

Ta nói hắn biết chỗ để khăn trải giường, hắn lấy ra thay cho cái bị bẩn. Ta nhìn hắn xắn tay áo lên, ngực ngực bọc khăn, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thật.

Cứ như vậy mà lên giường với ông chủ của mình, và hiện tại hắn còn đang giúp ta đổi khăn trải giường bị cả hai ta cùng nhau làm bẩn.

“Muốn ăn gì không? Ta gọi điện đặt món.” Hắn thu xếp xong hết thấy liền đứng trước mặt hỏi ta.

Ta cũng chẳng muốn đi nấu cơm nữa, gọi quán ăn giao tới cũng tốt, ta gật đầu nói: “Gì cũng được, ta không kiêng ăn.”

Sau đó hắn đi gọi điện, rồi sau đó chúng ta không nói gì cùng nhau chờ đồ ăn tới.

Trong không khí hình như có thứ gì đó nóng bỏng đang trôi lơ lửng làm người ta mặt đỏ tim đập.

Đồ ăn tới rồi, hai ta lại ngồi đối diện ở bàn ăn, ngay ngắn, thẳng lưng, nhìn giống đàm phán quá chừng.

Ta nhìn cháo trong chén cùng với vài món điểm tâm nhẹ, hơi cảm động.

Ta khuấy cháo, hắn liền hỏi: “Nóng à?”

Ta lắc đầu, độ ấm vừa phải, nhưng ta lại muốn nói cho rõ trước đã.

“Người...”

“Ta...”

“Người nói trước đi.”

“Người nói trước đi.”

Ta muốn nhảy vô cháo chết đuối luôn cho rồi.

An Viễn nheo nheo mắt nói: “Có thể đến giờ người vẫn cảm thấy là rất đột ngột, nhưng mà ta thật sự nghiêm túc, hai ta quen nhau đi. Dù về phương diện tình cảm ta rất ngu ngốc, nhưng chúng ta cứ từ từ mà đến được không?”

Hắn nói xong liền nhìn chăm chăm vào ta không dời mắt.

Ta bật cười bảo: “Làm sao giờ? Ta cũng rất ngốc, so với người còn ngốc hơn, người không được ngại ta ngốc mà bỏ rơi ta đâu đó.”

Nét mặt hắn giãn ra, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt cũng dịu dàng mà nhìn ta.

Ta chưa từng nhìn thấy gương mặt hắn như thế bao giờ nên không tự chủ được lại đỏ mặt lên.

Hắn hơi mất tự nhiên quay mặt đi và nói: “Ăn nhanh đi, để lạnh rồi không ngon.”

Ta ừ đáp, vội vàng múc một muỗng cháo.

Cơm nước xong vẫn là hẩn dọn bàn. Bất quá với dáng vẻ không rành rẽ lắm gia vụ của hẩn, ta nghĩ đại khái chưa có ai để hẩn làm mấy chuyện như thế đi, nghĩ vậy ta chợt buồn cười.

Ta ngồi ở ghế, nhìn bóng dáng hẩn tất bật tới lui, cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó đang tràn ra.

Chờ mọi thứ xong xuôi rồi, hẩn cầm lấy áo khoác nói: “Ta về trước, người nghỉ ngơi cho tốt, thứ hai gặp.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng có chút cô đơn, thứ hai nha, vậy là ngày mai không thấy được rồi?

Bỗng dưng khóe môi có vật gì đó rơi lên, ầm áp mà ướt át.

Hẩn hôn ta, rồi đứng thẳng lên, phát phát tay với ta, ra ngoài đóng cửa lại.

Ta sững sờ đứng trước cửa, mãi đến hẩn đi rồi ta vẫn chưa phản ứng lại. Một hồi lâu sau, mới che lại khóe môi nóng bỏng, đỡ lấy cái eo ngã ngồi vào salon.

Sao lại có cảm giác hạnh phúc đến muốn chết luôn ấy nhỉ?

Trong phòng tựa như còn lưu lại dư âm, mọi thứ hoàn toàn thay đổi rồi, cũng không thể trở lại như trước kia được nữa, nhưng lại là một sự khởi đầu tốt đẹp.

Trên người vẫn còn đau nhức, mà giống như mọc gai ra ấy, làm ta muốn cọ cọ ghế salon, nôn nóng quá chừng.

Ta đứng dậy, bước lại phía computer, mở máy lên, lần này không chơi game mà trực tiếp đăng nhập QQ. Vừa vào đến, ava của quái a di liền chớp lên.

Ta nhấp vào, nhìn thấy trong khung có dòng chữ.

“Đừng đáp ứng người kia.”

Khẩu khí lộ ra trong câu chữ làm ta bật cười, ta cũng lơ mơ hiểu được một chút, nhưng ta càng muốn hiểu rõ ràng. Ta gõ vài chữ qua hỏi: “Tại sao?”

Bên kia rất nhanh đáp lại: “Hắc, vẫn còn thời gian lên mạng nha?”

Ta bình tĩnh nói: “Hẩn về rồi.”

“Cái tên ngốc này, ta đã nhắn nhục giúp hẩn gánh hơn phân nửa công việc rồi, hẩn còn quay về làm gì cơ chứ.”

Ta nói: “Người vất vả rồi, Mạc tiểu thư.”

“Hắc hắc, đâu có đâu có, Vương tiên sinh.”

“Chúng ta gặp mặt đi.”

“Được, ba giờ chiều ngày mai, xin hãy mặc áo sơ mi màu xanh lá, trên tay cầm đóa hoa hồng đỏ chờ ta tại quảng trường XX.”

“Ta không có sơ mi xanh lá.”

“Người khiến ta thất vọng mà.”

“Hơn nữa ta nghĩ chúng ta đều biết được diện mạo đối phương ra sao rồi.”

“Xì, vô nghĩa, đây là lần đầu tiên ta gặp bạn trên mạng mà.”

“Được rồi, ba giờ chiều ngày mai, quán cà phê đối diện công ty chúng ta, thế nào?”

“Được!”

“Được!”

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 16: ai nói thỏ chạy nhanh hơn rùa đâu? Hai con thỏ đi cùng nhau liền càng thông thả.

18. Chương 18: Đầu Sỏ Sau Màn Xuất Hiện

Không biết trong lòng nghĩ sao mà vào cuối tuần ta lại thật sự đi sớm, mua một cái sơ mi màu xanh lá mặc vào. Nhưng mà vì bản thân là một thanh niên có nguyên tắc, ta không có mua hoa hồng đỏ.

Ta ngồi xuống quán cà phê đối diện công ty sớm hai mươi phút, nhìn tòa nhà Hạo Tinh qua khung cửa sổ quán. Cuối tuần còn đặc biệt chạy tới nhìn nơi mình làm việc, cảm giác này đúng là thực phức tạp mà.

Khi Mặc tiểu thư đi giày cao gót bước vào quán, trước hết khen cái áo của ta: “Không tệ, người là một trong số ít những nam nhân mặc màu xanh lá trông không giống ếch.”

Ta cảm thấy nụ cười tươi tỉnh của mình cứng ngắc lại.

Phục vụ đi đến, hai ta đều gọi cà phê. Nói thật thì ta không thích thứ này, nhưng mà làm một người phạm tục cho xứng chức, duy trì phong cách của mình, ta chỉ có thể thuận theo thời thế.

Ta chủ động nói: “Tự giới thiệu một chút, ta là Vương Thủ Ninh.”

Mặc tiểu thư nhếch môi cười: “Mặc Bách Linh, vinh hạnh vinh hạnh.” Nàng hí mắt hỏi ta: “Không biết Vương tiên sinh muốn vòng vo tam quốc hay đi thẳng vào vấn đề đây ạ?”

“Đi thẳng vào vấn đề. Tiết kiệm sinh mệnh.”

“Được rồi.” Nàng bỗng dừng vung tay quơ lòng vòng, làm ra động tác kì quái.

Ta trừng mắt nhìn nàng.

“Ta không biết phải nói từ đâu nữa.” Nàng cười cười vẻ có lỗi.

Ta miễn cưỡng uống một ngụm cà phê, sau đó bảo: “Bắt đầu nói từ chỗ làm sao người biết được cái kia kia là ta online đi.”

“Cái kia kia? Ý người là ID nữ sinh hồng phấn ấy à?”

Ta xin người đừng nói ra được không, ta run rẩy, sao ta lại lên cơn động kinh mà lấy cái nick name đó cơ chứ!

“À, đó là vì ta truy tra địa chỉ IP của người, phát hiện có địa chỉ nội bộ của công ty, chỉ cần người dùng mạng của công ty là có thể xem xét tương ứng đến từng máy tính.”

Đây là một trong số những khuyết điểm của tệ nạn lên mạng khi đi làm.

Khóe mắt Mặc tiểu thư hơi nhếch lên, nhìn ta cười tủm tỉm khiến ta cảm thấy lạnh sống lưng.

“Ngay từ đầu ta đã rất hứng thú với người rồi. Vốn là vì định xin nghỉ phép ra nước ngoài chơi mà An Viễn hồng cho, nên ta mới lấy hình của hân đăng lên mạng, nhưng không nghĩ tới lại có người chấp nhất đến thế.”

Nàng vẫn cười, nhưng biểu cảm đã thay đổi khiến cho người ta cảm thấy dịu lại, thiếu đi một phần áp lực, ta thở phào nhẹ nhõm.

“Ai, kỳ thật mọi chuyện đều do ta mà ra cả, ta kể chuyện này cho An Viễn nghe làm vui thôi. Ta nói, người coi đó, có người đối kị người đến mức này luôn kìa, lấy hình của người làm bìa ngắm phóng phi tiêu.”

Nàng hạ tầm mắt, nhìn vào tách cà phê của mình: “Lúc đó đúng là cũng có nghĩ một chút đến phương diện khác, nhưng chung quy cho rằng đó chỉ có trong tiểu thuyết hoặc là tình tiết trong phim thôi. Kết quả là từ câu nói kia của ta mà An Viễn bắt đầu chú ý đến người.”

Ta hơi đỏ mặt.

“Chi tiết thì ta không muốn nói nhiều. Mãi cho đến một ngày, không ngờ hắn dám xâm nhập vào hệ thống máy tính ta, lấy đi phần ghi chép trò chuyện của ta với người.” Mạc tiểu thư đập bàn, rất rất là cảm phẫn.

Ta vội vàng nói: “Đừng kích động đừng kích động.”

“Hừ, hắn tưởng rằng mình làm được đến mức thần không biết quỷ không hay à? Nhảm nhí, không lẽ ta học công nghệ thông tin ra để chơi không? Dù là trộm được tài liệu của ta, nhưng đừng mong ta tìm không ra dấu vết!”

Nghe vậy thì hình như trong máy tính của họ cài nhiều thứ lắm, có vẻ rất cao cấp.

“Vậy là, về sau dùng nickname kia ngoài người ra còn có An Viễn?” Ta hỏi.

Mạc tiểu thư ranh mãnh nháy mắt với ta mấy cái đáp: “Đúng vậy. Ta phát hiện được cho nên đi ép hỏi hắn, tên đầu gối im ỉm kia làm sao giấu diếm ta được. Lúc sau hai chúng ta xài chung một nick.”

Ta không nói gì.

“Dù sao ta cảm thấy cũng dễ phân biệt mà, cái loại khẩu khí ngang tàng ưa ra vẻ chính là hắn.” Mạc tiểu thư đưa tay chống cằm.

Ta cũng không ngốc, thay đổi rõ ràng như thế ta vẫn cảm giác được.

“Phương thức rất ngu ngốc đúng không?”

“A?” Ta ngơ ngẩn nhìn nàng.

“Tại vì về phương diện này An Viễn có thể xem như đồ ngốc mà. Nói thật cho người biết, trước kia không phải hắn chưa từng quen bạn gái, nhưng mà cái cách hắn yêu đương chẳng khác chút nào so với tác phong làm việc hết á. Trong nhà sốt ruột quỳnh quáng cả lên, bản thân hắn lại ngây ngốc không biết có chuyện gì. Đừng thấy hắn luôn nghiêm túc mà lầm, kỳ thực là trừ những thứ liên quan đến công việc ra, đầu óc của hắn rất thẳng.”

“Cho nên, dù là thủ đoạn rất ngây thơ, giành mất nickname QQ của ta, nhưng đó là lần đầu tiên hắn để tâm đến một người như vậy. Trông thấy hắn có đôi khi len lén nép vào thang lầu, nhìn theo người đang vội vã cầm tài liệu đi ngang qua. Làm ra loại chuyện ngu ngốc mà chỉ có học sinh mới làm như thế, nhưng cả ta nhìn thấy cũng không khỏi đau lòng.”

Ta nhìn xuống, vành mắt cay cay, tựa như có thứ gì đó chui vào lòng, mạnh mẽ kích thích đến một chỗ mềm mại nhất bên trong.

“Lần trước người hỏi ta, tại sao hắn luôn nghiêm túc như vậy, không thường cười, ta lại chưa nói, thật ra vì khi hắn còn nhỏ đã xảy ra một chuyện, chắc người cũng biết chút ít rồi, nhưng mà chi tiết cụ thể cứ để hắn nói cho người đi. Vì chuyện đó nên cả nhà đặc biệt quan tâm yêu thương hắn, chuyện gì cũng theo ý hắn. Một người như vậy giao vào tay người, người có thể tiếp tục trân trọng hắn không?”

Ta nhìn người ngồi đối diện hỏi: “Tại sao lại tin tưởng ta như vậy, ta cũng là nam nhân.”

Mạc tiểu thư cười yếu ớt: “Không phải không từng lo lắng. Lúc đầu ta thậm chí từng thử nói bóng gió khuyên hắn rồi, nhưng mà ta lập tức ý thức được với tính cách cứng đầu ấy của hắn là hoàn toàn vô dụng. Cho nên, dù gì cũng không ngăn lại được, thay vì cản trở, thôi thì chúc phúc các người đi.”

“Bất quá ta nghĩ chắc người cũng biết. Thế tục so với các người tưởng tượng còn hẹp hòi hơn nhiều. Dù cho ta có thể lý tưởng hóa, nhưng có rất nhiều người họ không hiểu.”

Ta cũng cười: “Ta biết. Ta so với bất cứ ai còn hiểu rõ.”

Chúng ta nhìn nhau cười, đến hiện tại, rốt cuộc ta cũng sinh ra một chút cảm giác thân cận với vị Mạc tiểu thư này. Nàng thật sự rất tốt với An Viễn, à mà khoan, trên QQ nàng vốn chỉ gọi An Viễn là Quan tổng, sao hôm nay trực tiếp kêu tên rồi, hơn nữa...

“Người cùng An Viễn là quan hệ gì vậy?”

Mạc tiểu thư cười mím chi: “Người đoán xem?”

Ta cảm giác lông tơ sau lưng dựng đứng cả lên: “Ta không biết.”

“Vợ của ông bác của con trai cô em chồng của mẹ ta là con gái của đứa cháu của con trai ông nội của ba hần.”

“Hoàn toàn không hiểu, có thể nói thông tục dễ hiểu chút được không?”

“À, thông tục dễ hiểu một chút đó là mẹ ta là con gái của ba hần, mà hần là cậu ta.”

“Người chính là đứa cháu tặng hần đôi dép lê con thỏ?”

“Bingo!”

Chả buồn cười tí nào.

Lúc sau, Mạc tiểu thư vẫn rất cao hứng, vỗ vai ta bảo sau này đều là người một nhà, ta có thể gọi nàng Bách Linh. Rồi điện thoại của ta chợt vang lên.

Ta nhìn màn hình, hơi ngượng nghịu.

“A lô.” Ta vẫn chưa quen gọi thẳng tên hần.

“A lô, Thủ Ninh à?”

“Ừ.”

“Có rảnh không vậy?”

“Làm gì?”

“Cùng ăn cơm chiều đi.”

Ta gãi gãi đầu, thấy Mạc Bách Linh che miệng cười, đáp: “Được.”

“Ta đi đón người.”

“Không cần đâu, ta đang ở bên ngoài. Người ở đâu?”

“Ta ở công ty.”

Cuối tuần mà còn ở công ty cơ à. Ta nói: “Ta đang ở gần công ty, người xuống đi, ta ở bên dưới chờ người.”

“Được.”

Ta cúp điện thoại, Mạc Bách Linh cười như mèo trộm được cá, nàng bảo: “Ta không quấy rầy người hẹn hò, bái bai. À, đừng nói với An Viễn là ta đã gặp người nhé.”

Ta gạt đầu, nàng phát tay với ta, liền như trước nện giày cao gót đi rồi.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 17: Bối phận thật là một thứ rất kỳ diệu.

Vài lời của editor:

Hoàn toàn không hiểu nổi cái dòng miêu tả quan hệ họ hàng đầu tiên của quái a di Vốn nhà K cũng ít họ hàng lắm, chỉ có gia đình K trong này thôi cho nên...

19. Chương 19: Một Cuộc Hẹn Đúng Tiêu Chuẩn

Ta bình tĩnh đứng chờ dưới lầu của công ty. Nhưng trong lòng thì không được thản nhiên như bề ngoài.

Khi ta đi lòng vòng tới lần thứ mười thì suýt nữa va phải cằm An Viễn.

“Người làm gì vậy?” Hần mở to mắt nhìn ta.

Ta cười ngượng ngùng nói: “Không có gì.” Rồi cất bước đi tới, đầu hơi choáng váng.

Ngồi trên xe hán, cảm xúc đủ loại đan xen.

Chênh lệch giàu nghèo không chỉ là vấn đề quan trọng khiến quốc gia ta phức tạp, nó cũng đang làm ta cảm thấy phức tạp.

Hắn vừa lái xe vừa hỏi: “Muốn đi đâu ăn tối?”

Ta vội đáp: “Đâu cũng được, người chọn đi.”

Kết quả lại là cái quán kia.

Thêm một lần ta ngẩng đầu nhìn cái bảng hiệu, nghiệt duyên là đây sao?

Ta cùng hắn ngồi xuống, hắn lại hỏi: “Muốn ăn gì?”

Ta lắc đầu: “Người gọi món đi.”

Sau đó ta ngạc nhiên vì hắn chọn những món y chang như lần trước chúng ta tới.

Tâm tình hơi ngổn ngang.

“Sao hôm nay cũng phải đến công ty vậy?” Ta hỏi trong lúc chờ thức ăn lên.

An Viễn nhìn ta, chậm rãi nói: “Bởi vì hôm thứ sáu vội trở về quá, còn nhiều việc vẫn chưa hoàn thành.”

Ta nghe xong có chút mất tự nhiên hỏi: “Là ta làm chậm trễ công việc của người sao?”

Hắn lại lộ ra biểu tình buông thả, nụ cười như có như không: “Không có, không nên dùng từ chậm trễ.”
Hắn ngừng một chút rồi nói: “Nói thế thì không đúng, vốn là công việc làm chậm trễ chúng ta.”

Ta đỏ mặt, đây là đồ ngọt sao?

Chợt thấy hắn che miệng ho khan một tiếng.

Thức ăn được dọn lên, thỉnh thoảng hắn gấp cho ta, ta cảm thấy đồ ăn lần này so với lần trước hình như ngon hơn một chút.

Cơm nước xong rồi hắn hỏi ta: “Buổi tối có sắp xếp gì không?”

Ta gật đầu.

Ta thấy được trong ánh mắt hắn chợt lóe lên một tia mất mát, nhưng sau đó hắn liền nói: “Người định đi đâu à? Ta đưa người đi.”

Ta cười: “Kế hoạch của ta là ở cùng người, không lẽ người có kế hoạch khác?”

Hắn hơi sững sốt, sau đó ánh mắt trở nên dịu dàng.

“Vậy kế tiếp đi đâu đây?” Ta hỏi.

Hắn bảo: “Đi xem phim đi.”

Ăn tối xong rồi đi xem phim, lộ trình khá quen thuộc.

Nhưng mà ta vẫn theo hắn tới rạp chiếu phim.

Hắn lại hỏi ý kiến ta lần nữa, ta tiếp tục đáp tùy ý đi. Sau đó hắn mua vé phim kinh dị.

Mặc dù ta không dị ứng với phim kinh dị, nhưng sao lại là phim kinh dị nhỉ?

Ta cảm thấy trong đầu của An Viễn hẳn là có chút suy nghĩ kì quái.

Thời bây giờ người xem phim kinh dị không còn nhiều lắm, cả khán phòng trống vắng, hầu như muốn ngồi đâu cũng được. Ta định lên đứng trước ngồi, bị hắn kéo lại.

“Ngồi phía sau đi.” Hắn bảo.

Ta lại ngơ ngẩn theo hắn ra sau ngồi.

Vị trí này thật không an toàn nha.

Có thể do ta suy nghĩ nhiều quá, ta cứa quậy.

An Viễn mua một suất ăn vặt xem phim đúng tiêu chuẩn gồm bắp rang và coca nhét vào tay ta, ta lại ngo nguậy.

Có một chú nhóc được mẹ dắt tay đi ngang qua lối đi giữa hàng ghế chọt nhìn thấy mấy thứ trên tay ta liền chỉ chỉ ta rồi làm nũng với mẹ: “Mẹ, ta muốn ăn bắp rang.”

Mẹ chú nhóc liền bảo: “Đó là đồ của chú mà con.”

Ta cảm thấy hơi xấu hổ.

Có thể là An Viễn cũng hiểu được, hần mím môi nói: “Cho thằng bé đi, ta ra mua một phần nữa.”

Ta lấy bắp rang cho chú nhóc, tiện tay đưa luôn coca, nhìn thằng bé nhảy cẫng theo mẹ đi rồi mới thở dài một hơi, quay đầu lại nói với An Viễn: “Không cần nữa đâu, lo xem phim thôi.”

Bất quá giáo dục trẻ em bây giờ cũng thật đáng sợ, nhỏ như vậy đã xem phim kinh dị rồi liệu có tạo thành ảnh hưởng xấu đến phát triển thân thể và tinh thần không đây?

Rốt cục phim cũng bắt đầu chiếu. Đèn tắt, phim kinh dị mà, âm nhạc đại khái cứ đều đều một tông, đặc sản quốc gia nha.

Lúc mới đầu chúng ta còn nghiêm túc mà xem, nhưng dần dần thì sức chú ý không còn tập trung vào màn hình được nữa.

Muốn quay qua trò chuyện với người bên cạnh, nhưng mà sợ sệt, không biết nói gì, hơn nữa hần lại có vẻ đang xem rất say sưa.

Rốt cuộc nhin không được nữa, quay sang nhìn vào mặt hần.

Màn hình chiếu phim phát ra ánh sáng khi tỏ khi mờ, ánh lên khuôn mặt hần. Gương mặt trông nghiêng đường nét rất đẹp, đôi mắt thâm thúy, làn môi mỏng.

Ta ngơ ngẩn mà nhìn, bỗng dưng nhớ đến, cái người trên màn hình máy tính ở nhà giờ đang ngồi bên cạnh ta.

Ta không cần phải vô lực ngăn người với hình ảnh bất động trên màn hình nữa rồi, cũng không cần chờ đợi hai lần gặp nhau mỗi ngày đi làm.

Hần cũng quay đầu lại, chạm phải ánh mắt ta.

Hần chậm rãi kề sát, trong mắt hần có gì đó đang lấp lóe, hần nói: “Ta muốn hôn ngươi, được không?”

Hần lại hỏi ý ta, có lẽ do bóng tối kích thích, lúc này đây ta đáp: “Ta cũng muốn hôn ngươi.”

Nhiệt độ trên mặt đang nhanh chóng dâng lên, nhưng cũng may mà ở đây rất tối.

Trước tiên hần cọ cọ chóp mũi vào má ta, sau đó đôi môi nóng ầm lên áp lên.

Hàm răng bị nhẹ nhàng tách ra, đầu lưỡi mềm mại tiến vào thăm dò. Ta nhắm mắt lại, bên tai truyền đến tiếng hít thở có hơi nặng nề, cảm giác tê dại từ khoang miệng lan truyền tới tận sống lưng, chuyển động tán loạn.

Ta chỉ có thể bắt lấy cánh tay hần, để mặc hần ôn nhu hút lấy đầu lưỡi.

Thân thể chậm chậm nóng lên, gần như không thở nổi, nhưng ta vẫn không muốn buông ra. Hần chủ động đẩy ta ra, sau đó chăm chú nhìn thẳng vào ta.

Nương theo ánh sáng từ màn hình phát ra, ta trông thấy đôi môi hần ướt át bóng lưỡng.

Nửa mình dưới sớm đã có cảm giác rồi, ta xấu hổ cúi đầu.

Hần nâng cằm ta lên, lại hôn ta một chút, đột nhiên với qua tay vịn sờ lên bụng ta.

“An... An Viễn...” Ta hoảng sợ kêu lên.

“Đừng nói chuyện.” Hấn thấp giọng bảo, sau đó tay lướt xuống dưới kéo ra khóa kéo, luồn vào trong.

Ta cắn chặt răng lắm mới không rên lên, tay hấn bắt đầu chuyển động, ta xấu hổ co người lại.

Màn hình đang chiếu phim chẳng rõ mùi vị gì, mọi người vẫn chăm chú xem.

Mà chúng ta lại đang ở trong góc tối làm chuyện thân mật.

Hấn lại kề gần hôn ta, ta thì bị kích thích đến muốn xỉu, từng đợt từng đợt run rẩy như khiến ta sắp té khỏi ghế ngồi. Hấn dờ môi, ôm lấy ta, hôn lên cổ. Ta chỉ phải cắn lấy ngón tay mình nhằm ngăn chặn âm thanh rên rỉ.

Khi ta tới đỉnh điểm liền nức nở phóng ra cùng với hiệu ứng âm thanh như xé gió của phim ảnh.

Ta tựa vào lòng hấn thở dốc, mãi đến hơi hồi phục hấn mới buông ta ra, cầm khăn lau lau bàn tay.

Ta quay mặt đi, xấu hổ không muốn nhìn.

Một hồi sau, ta mới lắp bắp yếu ớt mà hỏi hấn: “Muốn... ta giúp người không?”

Hấn lắc đầu, lại nhẹ nhàng hôn ta, đôi mắt vẫn trong suốt mà sáng ngời.

Tuy áy náy, nhưng thú thật chắc ta cũng không làm nổi đâu.

Phim chiếu xong rồi, có ai tới nói cho ta biết nó chiếu cái gì vậy trời?

Ra khỏi rạp phim, mặt vẫn còn đỏ, ta không dám ngẩng lên nhìn hấn. Hấn đưa ta về nhà, lúc đứng dưới lầu ta cố lấy can đảm mà nói: “Vào trong ngồi một tí đi.”

Tay hấn vòng lấy sau gáy ta, hấn nói: “Ta còn phải về công ty một chút.”

“A? Bạn bị đến vậy sao.” Ta không dám nói gì hơn, đành tạm biệt hấn.

“Ngày mai gặp.” Hấn bỏ tay ra, ta cảm thấy cổ lạnh lạnh.

Ta đành phải dẫn lòng mà phát phát tay, nhìn xe hấn rời đi.

Bình thường ăn tối, bình thường xem phim, ờ, còn có bình thường mà ở trong rạp phim làm cái kia, cuối cùng bình thường chào nhau.

Những thứ này, đại khái gọi là hẹn hò đi. Nhưng dù có bình thường ta vẫn rất thích.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 18: Bình thường tiểu thuyết, hò hẹn cũng không cao cấp.

Vài lời của editor:

Bình thường tình yêu, thể mà lắm người cầu hoài không được

20. Chương 20: Sợi Dây Vô Hình

Thứ hai tới, không ngờ ta có thể kháng cự lại chứng làm biếng đầu tuần, thật phần chần mà đi làm.

Tuy đại quân trên xe bus vốn là lực lượng không thể kháng cự, nhưng dù bị chen lấn đến nhe răng trợn mắt, ta vẫn giữ nguyên tinh thần sáng khoái.

Đi đến trước thang máy, trông thấy An Viễn, cả hai chúng ta liếc nhìn nhau một cái, khoảnh khắc đó quả thật khiến ta hạnh phúc rạo rức.

Mặc dù vẫn là cùng chờ thang máy, nhưng loại cảm giác này không giống trước kia, những người bên cạnh cũng không biết quan hệ của chúng ta, nhưng quả thật quan hệ của bọn ta lại thân mật đến mức cỡ nào bọn họ cũng không nghĩ ra.

Bước ra thang máy, nhanh chóng đi đến phòng làm việc, tâm tình sảng khoái đến mức muốn hát lên luôn. Nhưng mà, ai cũng không có khả năng duy trì mãi sự sảng khoái, chung quy sẽ có chuyện chen ngang, đá văng mất sự thoải mái này.

Thủ trưởng gọi ta vào văn phòng, nghiêm túc phê bình, khiển trách ta về hành vi không đi tăng ca hôm thứ bảy.

“Nếu ngay từ đầu đi không được thì phải báo chứ hả? Đã nói đi được thì sao lại không đi hả? Hành vi thế này mang tới phiền phức cho bao nhiêu người có biết không hả? Riêng đạo đức mà nói, không giữ lời hứa làm sao tiếp tục khiến người ta tin đây hả?”

Ta cúi đầu, nghe thủ trưởng hả hả hả, suy nghĩ nhưng lại bay trở về nguyên nhân ta cúp làm.

Vừa nghĩ đến tối thứ sáu qua sáng thứ bảy, ta liền không tự chủ được đỏ mặt lên.

Có thể do cái mặt đỏ au của ta khiến cho bộ trưởng nghĩ ta hẳn đã cảm thấy xấu hổ rồi, chưa phải là hết thuốc chữa, cho nên sau một tiếng lễ năm phút đồng hồ ta được tha về để triển khai phê bình cùng tự phê bình.

Ta lại trốn trở về sau máy tính, bắt đầu chơi đánh bài cào con nhện, lý do là vì ta không còn cách phá kỷ lục trò gỡ mình nữa rồi.

Nhưng mà, hiển nhiên là ta đánh giá thấp sức mạnh của vận mệnh. Ngay giữa trưa khi ta chuẩn bị đi ăn cơm, thủ trưởng một lần nữa gọi ta lại.

“Tiểu Vương.”

Mặt thủ trưởng tối tăm, vẻ rất nghiêm túc.

Ta nuốt nước miếng, chắc không phải chuyện ta lén dùng điện thoại công ty nạp Q tệ bị biết rồi đi?

Đầu tiên, thủ trưởng dùng thời gian nửa tiếng để giới thiệu về trách nhiệm của tổng bộ. Sau đó, khi bụng ta lên tiếng hẳn mới ra vẻ thần bí vỗ vỗ bả vai ta và nói:

“Lần này công ty tiến hành phát triển sản phẩm mới, nghiên cứu bước đầu xâm nhập thị trường có phần ứng không tệ cho nên công ty muốn mở tiệc khánh công, đồng thời sẽ mời những đối tác liên quan khác đến tham gia. Đây là một buổi tiệc vô cùng quan trọng.”

Ta gật đầu, tiệc khánh công nha, tức là tới lượt bọn ta xông pha rồi chứ gì, những nhân viên hậu cần số khổ.

“Ta quyết định công việc lần này sẽ do người toàn quyền phụ trách.”

Ta tiếp tục gật đầu.

“Chờ chút! Gì chứ?”

“Người đồng ý là được rồi, đã đồng ý thì không được lười biếng, đừng có giống hôm thứ bảy tuần trước.” Thủ trưởng cười ha ha. “Ta đói bụng rồi, đi ăn cơm đây, người lo chuẩn bị cho tốt, ngày mai đưa ra một kế hoạch sơ bộ đi.”

Nói xong, hắn giống như trong phim kiếm hiệp, nghênh ngang khoanh tay rời đi.

Mà ta, hơn mười phút sau mới đẩy cái cằm lên lại được.

Ta chán nản ra mặt, bay vô phòng ăn, ghen hòng nhìn thau canh thừa cùng đầu bếp không nói được gì. Di động rung lên, ta nhìn nhìn, là An Viễn gọi. Hắn bảo ta đến cái hốc dưới cầu thang thoát hiểm.

Ta vội vàng chạy qua, thấy hắn cầm một hộp cơm đang đứng đó.

Ta rưng rưng nước mắt nhìn hộp cơm nọ.

Hắn đưa hộp cơm cho ta nói: “Người chắc chưa ăn cơm.”

Ta hỏi: “Sao người biết?”

“Ta nhờ Bách Linh hỏi đồng sự của người, họ bảo người bị thủ trưởng gọi lại.”

Ra thế, phải thuộc hạ đi thăm dò trước rồi.

Ta dói đến văng đầu, bèn mở hộp cơm ra ăn luôn, vừa ăn vừa nói: “Người muốn mở tiệc khánh công, tổng bộ chúng ta liền gặp nạn. Không ngờ lần này lão đại bắt ta phụ trách, thật là muốn làm ta mệt chết mà.”

“Vậy không tổ chức nữa.”

Ta suýt nữa nghẹn chết. An Viễn lấy một ly nước không biết từ đâu ra đưa cho ta uống, còn vỗ vỗ lưng ta. Ta nhìn hần oán giận, hần lại lộ ra vẻ mặt như cười như không kia.

“Ta gần thu xếp xong xuôi lại tới lượt người bận rộn rồi.” Hần nói.

Ta tức giận nói: “Ta căn bản là không có kinh nghiệm. Ngày mai phải nộp kế hoạch lên rồi, tối hôm nay coi như bỏ đi.”

“Thật không?” Hần chỉ hỏi lại như thế rồi không nói gì.

Ta ăn cơm xong, quơ tay lau lau miệng nói: “Cám ơn.” Thiếu chút nữa ta mở miệng hỏi hộp cơm này bao nhiêu tiền, nghĩ nghĩ lại thấy quan hệ hai ta cũng đến mức này rồi, tính toán chi li quá hình như không tốt lắm.

Không khí liền lạnh xuống sau hai chữ cảm ơn.

Ta có chút run rẩy bất an không biết phải nói gì, An Viễn quăng vỏ hộp vào thùng rác giúp ta, sau đó bình tĩnh nói: “Ta đi đây, đừng làm vất vả quá.”

Ta bất giác gật đầu, nhìn theo bóng lưng hần, cảm thấy hần là nên giữ hần lại, nhưng nghĩ giữ lại không biết phải làm gì cho phải, thật sự không biết.

Đến xế chiều, ta moi ra một đồng tư liệu tổ chức lễ lạt trước kia của công ty rồi cầm đầu xem, nhưng tâm tư lại cứ bay tạt đầu tạt đuôi.

Thật đúng là không nên nói hai tiếng cảm ơn kia.

Gần tan ca lại nhận được tin nhắn, An Viễn hỏi ta có cần hần đưa về không, ta nhìn một đồng tài liệu chồng chất, đành nhắn lại: “Hôm nay phải tăng ca rồi, không cần đâu.”

Suýt tí nữa ta lại bấm hai chữ cảm ơn.

An Viễn lại nói ta đứng cổ sức quá.

Ta hơi hơi cười khổ. Mấy chuyện ta làm sao tính khổ cực được, so với hần, ta bận rộn những chuyện này bất quá chỉ là chút lông gà vỏ tỏi nhỏ nhặt mà thôi. Bỗng dưng cảm thấy mơ văn kiện này trở nên thật buồn tẻ.

Thủ trưởng bắt ta phụ trách, thật ra ta cũng rất cao hứng, đây là một bước tiến nho nhỏ của ta mà.

Ta lắc lắc đầu xua đi suy nghĩ vẩn vơ, ép mình nghiêm túc xem.

Đến khi ta đi ra khỏi công ty thì trời đã tối mịt. Mới rồi chỉ ăn tí bánh quy đồng sự bố thí cho, bụng rất khó chịu, đang chuẩn bị nhanh nhanh vọt về nhà, trễ nữa không còn xe mà về luôn nên ta định gọi taxi.

Bước ra ven đường, ta nhìn trước nhìn sau xem có vẫy được xe không.

Giao lộ đang là đèn đỏ, vô tình ta lướt mắt qua con phố đôi diện rồi dừng lại.

Người nọ là...

Dương Giản?

Ta vừa định băng qua đường, đèn đỏ chuyển xanh, từng dòng xe cộ ùn ùn cản trở, đến khi ta lần nữa nhìn sang thì bóng người nọ đã mất.

Thật ra ta cũng không chắc chắn có phải hần hay không, nhưng mà bóng dáng kia quả thật rất giống.

Khi ta còn đang sững sờ thì trước mặt có một chiếc xe lướt đến, An Viễn hạ cửa kính xe nói với ta: “Lên xe đi.”

=====

Vài lời của tác giả:

Trừ bỏ tơ hồng, còn có thứ gì đó đang nối hai người lại với nhau.

21. Chương 21: Ai Thò Chân Ra Trước

Ta ngồi vào xe, quay sang hỏi hần: “Người đợi ta từ chiều tới giờ à?”

“Ừ.” Sau đó hần quay lại bảo ta: “Không cần nói cảm ơn.”

Ta xấu hổ cười cười.

Hần tiếp tục nói: “Ta vừa chờ người vừa suy nghĩ chút chuyện nên cũng không đến nỗi nhàm chán.”

Ta không biết nên nói gì, không dám hỏi hần suy nghĩ cái gì, ta sợ.

Cho dù thân thể với nhau đã rất thân mật, nhưng vẫn luôn cứ e dè từng chút, sợ sẽ làm hỏng mất chút yêu thương không đổi này.

An Viễn im lặng lái xe, ta nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nhìn mà như chả thấy gì.

Tâm tình nhầy nhớt hồi sáng giờ chả còn sót chút gì.

Có phải ai cũng vậy không? Công việc, tình yêu, những chuyện phiền lòng này luôn như con sâu vậy, phải không đi.

“Lo được lo mất, chúng ta đều đang lo được lo mất.”

“A?” Ta kinh ngạc nhìn về phía hần.

Hần nhìn phía trước, không có quay sang ta, chỉ nói: “Ta không biết người nghĩ sao, nhưng ta muốn nói thật, khoảng cách giữa chúng ta là rất lớn.”

Nghe câu này tim ta thất lại.

“Chúng ta mới cùng nhau vài ngày đã như vậy, về sau không biết ra sao nữa.”

Có chút khó chịu, được rồi, đúng là rất khó chịu. Không phải không thấy được sự thật nhưng bị người khác vạch ra sự thật luôn khiến người ta khó chịu.

“Từ thứ sáu đến giờ, hai ta đều vẫn rất gò bó.”

“Chúng ta?” Ta chột lạng đi.

“Không riêng gì người, ta cũng vậy mà...” Hần hơi nhíu mày, nhìn đường, nói: “Nếu ngay từ đầu chúng ta không phải loại quan hệ này có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng mà dùng một cái hai ta liền xác định là người yêu, vội vã quá thành ra phản tác dụng...”

Xe chạy đến dưới lầu nhà ta, hần vươn tay ôm lấy cổ ta xoay mặt lại đây nhìn ta thật sâu.

“Cho nên, chúng ta từ từ mà đến đi, được không?”

Hần lại theo thói quen hỏi ý kiến ta, ta thì chủ động hôn hần, thấy được vành tai hần hơi đỏ lên.

Ta xuống xe, nói tạm biệt, rồi lại nhìn hần lái xe rời đi.

Mặc dù trong lòng hơi buồn, nhưng kiểu gì cũng dễ chịu hơn một chút rồi. Chúng ta mới bắt đầu, đều có thời gian nên không cần sốt ruột, khoảng cách nào cũng sẽ có thể vượt qua thôi mà.

Ta gỡ gãi đầu, bắt đầu buồn lo cho công việc.

Kể từ thứ hai, công ty bắt đầu vào trạng thái buông lỏng sau khi tung sản phẩm mới ra thị trường. Mặc dù bên phòng quản lý thị trường chưa hoàn thành hết mọi việc, nhưng thắng lợi ban đầu đã khiến mọi người đều vui mừng, một không một đều thành thứ yếu rồi.

Nhưng mà mấy phòng ban khác xả hơi, bên tổng bộ thì ngược lại. Cấp dưới mấy phòng ban đã nhận được thông báo chính thức. Sau khi một sản phẩm hoàn tất việc đầu nhập thị trường, trong công ty luôn có một chút thay đổi về nhân sự, còn có tuyên truyền quảng cáo văn hóa công ty, phân chia phúc lợi cho thành viên công ty, mọi thứ đều cần tổng bộ chạy lo.

Còn ta thì ngoại trừ mấy việc trên còn phải lo phụ trách chuẩn bị tiệc khánh công.

Mặc dù đặt hết cho nhà hàng là tốt rồi, nhưng mà chuyện gì cũng phải tập trung theo dõi, không thể để xảy ra bất kì sai lầm nào. Ta vô cùng hoài nghi có phải ta từng đắc tội thủ trưởng chỗ nào rồi nên hấn mới có tình hình ta không đây?

Càng bực bội là có người không nghe theo điều động của ta. Rõ ràng thủ trưởng nói để ta toàn quyền phụ trách, hấn còn ngang ngạnh cái gì chứ, tức chết được.

An Viễn vẫn luôn chờ ta tan ca, mặc dù ta đã tỏ vẻ không cần, nhưng hấn cứ kiên trì cho bằng được. Ừ thì ta cũng mong có thể thường xuyên thấy được hấn, đương nhiên nếu có thể hôn nhau một chút trong xe càng tốt hơn.

Hấn lái xe, ta xoa xoa cái cổ.

“Mệt lắm rồi phải không?” Hấn hỏi.

Ta gật đầu: “Ừ, vừa mệt mỗi vừa phiền phức.”

“Phiền phức? Có khó khăn gì sao?”

Ta ngẩn ra, vẫn là nói: “Cũng không có gì.”

Trong xe lại lâm vào không khí trầm mặc kỳ dị nọ.

Thật ra, ta cũng muốn chia sẻ cùng hấn chuyện của ta, nhưng mà không biết tại sao, lần nào cũng tự bảo mình là nói chuyện với hấn nhiều một chút, đừng khẩn trương. Thực tế lại lo mấy chuyện linh tinh của mình không đáng nói.

Hấn là doanh nhân thành đạt, ta thì tính cái gì đâu. Hấn hờ chút là ký cái hợp đồng mấy trăm vạn, mà ta cứ ngày ngày chạy tới chạy lui kho hàng tổng bộ thôi, nhìn thấy con gián còn phải giúp giúp đập một phát.

Ta biết tự ti như vậy là không tốt, nhưng mà ta không cách nào thay đổi được suy nghĩ này.

Ta chỉ mong cho thời gian qua đi, nhưng lại không biết đến chừng nào mới giải quyết ổn thảo vấn đề

Cách ngày, ta vội vàng đến máy nước uống công ty đứng thử một tí, vừa chọn ly nước chanh thì có người vỗ vai ta.

Ta quay lại nhìn, ra là Mạc Bách Linh.

Nàng khinh khỉnh nhìn ly nước chanh trong tay ta: “Người không thể uống thứ gì nam tính hơn một chút sao?”

Ta suýt nữa trợn trắng mắt, chợt nhớ ra hình như An Viễn thích uống sữa.

Nàng ra vẻ thần bí lôi ta vào một góc hỏi: “Người với cậu ta thế nào rồi hả?”

Ta nói: “Thì cứ vậy thôi.”

Nàng cau mày nhăn mặt, hỏi: “Cứ vậy là cứ làm sao?”

Ta nói: “Ta có quyền giữ im lặng về chuyện này.”

Nàng khinh thường phẩy tay: “Xì.” Sau đó quan sát ta từ trên xuống dưới nói: “Anh bạn, ấn đường người biến đen, có chuyện gì xui xẻo à?”

Ta dở cười dở mếu.

Nàng chỉ chỉ vành mắt ta bảo: “Quầng thâm cũng có này, bận bịu lắm hả?”

Ta gật đầu, rồi cuộc bắt được một người, bao nhiêu chuyện liền nói hết ra. Ừ thì bận rộn quá chừng chuyện này, cày cục như trâu như bò này, cày đến không ra người nữa này. Rồi thì thủ trưởng rất hung tàn không nhân tính này, thủ trưởng hung tàn đến làm cho người ta không sống nổi luôn này.

Mạc Bách Linh nhìn ta đầy thương hại nói: “Ông trời đang thử thách người rồi.”

Ta trợn trắng mắt nói: “Ta thấy không đợi ông trời thử thách xong ta đã mệt chết rồi. Mệt chưa nói, còn có kẻ không chịu phối hợp nữa chứ.”

“Chuyện thế nào?” Mạc Bách Linh ngồi thẳng lại, chăm chú nhìn ta.

Ta lại đem một mớ chuyện phiền toái về nhân sự ra cần nhằn cử nhử, đôi khi Mạc Bách Linh đưa ra một ít đề nghị làm ta suy nghĩ, không hổ là thường xuyên cùng với tổng giám đốc, vài thủ đoạn nhỏ đều rất hợp.

Ta thấy cũng trễ rồi, bèn thành khẩn nói cảm ơn nàng.

Nhưng nàng lại vẽ mặt cổ quái liếc ta một cái nói: “Các người á, đều quá lo lắng rồi.”

Ta ngẩn người.

Rốt cục ta cũng thông minh một tí, cảm thấy mình bình tĩnh lại, ta hỏi nàng: “Là An Viễn nhờ người đến?”

Nàng gật đầu rồi bật cười: “Hắn cảm thấy người gặp ta có thể sẽ thả lỏng một chút nên tìm ta đến hỏi chuyện người, giúp người nghĩ cách giải quyết.”

Ta cũng bật cười.

Chúng ta quả nhiên đều gốc như nhau.

Sau đó, tới thứ sáu, ta nhìn màn hình di động, không khỏi nhớ tới Dương Giản.

Rốt cuộc thoát ra khỏi vòng vây bọn họ, cái loại dày vò cuối tuần này không còn nữa rồi.

Không phải không có chút tiếc nuối.

Ta cảm thấy về đạo đức mà nói thì ta không nên xuất hiện trước mặt Dương Giản nữa.

Nhưng mà ta vẫn cảm ơn hắn, cảm ơn hắn từng khiến ta có được những người bạn kia.

Và cả hắn nữa.

An Viễn hỏi ta: “Cuối tuần có muốn ra ngoài ăn không?”

Ta nói thôi đừng, ta mệt quá.

Trong phút chốc vẽ bối rối của hắn làm ta đau lòng. Ta bảo hắn: “Theo giúp ta mua ít đồ ăn đi, ta làm cho người ăn.”

Ta cảm thấy chỉ trông vào thời gian chắc là không đủ, có thể do chịu ảnh hưởng của việc đọc thứ gì đó nhiều quá nên ta cho rằng tình yêu luôn bình đẳng. Hắn là như vậy, ngược lại khiến ta cảm thấy bị trói buộc.

Hiện tại ta nghĩ, tự mình bước chân ra cũng không đến nỗi khó khăn quá.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 20: bạn học nào bước ra trước có nước uống.

22. Chương 22: Gặp Phải Vấn Đề

Rõ ràng An Viễn kinh ngạc, sau đó hắn có hơi chút mất tự nhiên, ta cười cười bảo: “Sao vậy, không tin ta à?”

Hắn dứt tay phải vào túi quần, lại rút ra rồi đáp: “Không phải.”

“Vậy đi siêu thị trước đi.”

Ta sai hắn lái xe tới siêu thị.

Cùng hắn đi vào siêu thị, đột nhiên nhớ đến cảnh này hình như hơi quen, có điều là bên cạnh giờ thay đổi một người khác.

Tâm tình có hơi phức tạp, nhưng không đến mức khổ sở.

Chỉ có một chút náy náy.

Có lẽ do khí thế, chu vi hai thước quanh An Viễn không có ai tới gần, dù mọi người đều len lén nhìn hắn.

Ta hỏi hắn: “Người muốn ăn gì?”

Hắn đáp: “Gì cũng được.”

Ta cố lấy can đảm nói: “Bản lĩnh của ta không đủ, không làm nổi cái món “gì cũng được” kia đâu”.

Ta thấy hắn liếc mắt suy nghĩ, nhưng rõ ràng chả được gì, đành nói: “Vậy ta chọn mấy thứ ta thích ăn được không?”

Hắn gật đầu.

Với việc chọn đồ ăn thì hắn mết đặc, hoàn toàn trở thành xe chở hàng. Khi ta sờ cầm nghiên cứu hạn sử dụng, hắn lộ ra ánh mắt thần kì nhìn ta, thỏa mãn cảm giác về mặt nào đó của ta.

Lúc tính tiền, hắn hơi chần chừ, ta liền nói: “Lần này coi như ta mời người.” Sau lại nghĩ nói vậy hình như sẽ khiến người khác hiểu lầm, liền bổ sung thêm cho rõ ràng: “Cũng không phải, đơn giản là ta muốn làm cơm cho người ăn.”

Trong mắt hắn toát ra một tia vui mừng, sau đó ta thấy cô bé thu ngân nhìn chằm chằm chúng ta, ta liền trừng mắt nhìn lại, nàng đột nhiên cười quỷ dị khiến cả người ta nổi da gà.

Về nhà, tuy là không trông cậy vào hắn có thể giúp gì ta, nhưng hắn một mực đòi giúp ta rửa đồ ăn.

Sau đó ta thấy hắn rửa đồ ăn, chợt nhớ tới lúc làm thí nghiệm hóa học hồi trung học.

Có cần cẩn thận đến thế không chứ, lá rau cũng không cần người mà.

Thức ăn bày ra bàn rồi, ta giục hắn: “Người nếm thử xem.”

Hắn ăn một miếng, ta thấy vành tai hắn lại đỏ lên.

Đột nhiên ta cũng hơi xấu hổ, không hỏi được hắn ăn có ngon không, chỉ biết ngồi ngây như phỗng.

“Nói thật là ta đã rất buồn bực.”

“A?” Ta ngơ ngẩn.

An Viễn bảo: “Ta muốn hẹn người đi ăn, nhưng lại không biết nên đi đâu. Ta không biết rõ lắm người thích đến nơi nào để ăn, cũng không chắc nơi ta thường đi người có thích hay không.”

Nghe ra có vẻ rất oan uổng.

“Uất ức cho người rồi, An Viễn.”

Ta nhịn không được vươn tay, xoa xoa đầu tóc hắn.

Hắn mở to mắt lên nhìn ta.

Ta nói: “Nếu đã vậy, sau này cứ về nhà ta ăn cơm đi, ta thích tự mình nấu ăn.”

Trong khoảnh khắc ấy dường như có thứ gì đó buông lỏng ra. Sự ngọt ngào cùng gò bó nhạt dần đi, lúc này hẳn nói: “Người nấu cơm rất ngon.”

Ta cười đáp: “Người khen hơi trễ rồi.”

Sau đó hai chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện món ăn. Hẳn bảo vị đầu bếp chuyên về bánh kem nhà hẳn làm bánh ngọt ăn rất ngon, khiến cho ta chợt muốn học làm bánh ngọt.

Sau đó ta nói với hẳn ta từng nấu mì thành cháo mì luôn. Hẳn ngây ngô hỏi ta cháo mì ăn ngon không.

Lại một lát sau chẳng biết tại sao đề tài nhảy qua chuyện vật giá leo thang, ta cần nhả cái gì cũng lên chỉ có tiền lương không lên, hẳn liền nói cho ta về nguyên lý kinh tế học, ta kinh ngạc ngồi nghe.

Cơm tối bắt giắc đã ăn xong.

Ta thu dọn chén đĩa, chuẩn bị đem vô rửa. Thoạt trông An Viễn còn muốn ở thêm một lát nên ta cùng hẳn ra salon ngồi xem TV.

“Người thường xem TV không?” Ta hỏi.

Quả nhiên hẳn lắc đầu bảo: “Ta thường thường chỉ trong lúc nghỉ ngơi mới lên mạng xem tin tức.”

“Giờ ta xem mấy cái ta thích, người không được cười ta.”

Ta bấm chọn kênh muốn xem, màn hình đang chiếu tiết mục cho các bà các cô.

An Viễn bắt đầu nghiêm túc thảo luận với ta về nguồn gốc phong trào giải phóng phụ nữ và ảnh hưởng của nó đến hiện tại.

Ta quyết định muốn tham gia diễn đàn cường quốc.

Ta nhớ lại lúc nhỏ, giáo viên từng bắt bọn ta học thuộc một đoạn văn tên là “Vội vàng”. Mới đầu ta rất là oán giận dù là nó thật sự rất ngắn.

Nhưng giờ ta đột nhiên nhớ đến nó, bởi vì thời gian thật sự trôi nhanh quá.

Mặc dù ta buộc mình phải chủ động hơn một chút, nhưng ta thật không thể mặt dày mà bảo hẳn đêm nay người ở lại đi. Cho nên khi hẳn nhìn lên đồng hồ thấy đã không còn sớm liền nói: “Ta về đây.”

Nhìn hai mắt ta nè!

Ta cố gắng phóng ra ý niệm của mình thông qua hai con mắt, nhưng tiếc là hình như hẳn thiếu mất sợi râu tiếp tín hiệu.

Ta ai oán nhìn hẳn đứng ở cửa mang giày, hẳn chăm chú nhìn ta bảo: “Thứ hai gấp lại.”

Thứ hai lộn nha, mai mới có thứ bảy à, suốt năm ngày qua liều mạng cày không tăng ca, chính là vì để dành ra cuối tuần còn gì.

Trong lòng ta tức giận vô cùng, nhưng trên mặt vẫn tươi cười: “Vậy người lái xe cẩn thận.”

Hẳn gật đầu, rồi đi ra.

Ta đóng cửa lại, thất lực lập tức gập xuống thành chín mươi độ, thở dài một hơi rồi thẳng người lên, cam chịu đi rửa chén

Thôi thì nói thế nào cũng xem như đã có một bước tiến đi?

Chén rửa được một nửa, điện thoại bỗng vang lên. Ta vội vàng chạy tới bắt, không ngờ là An Viễn gọi.

“Sao vậy? Để quên gì à?” Ta hỏi.

“Người ra mở cửa trước đã.”

Ta mở cửa, hẳn rất nhanh đi lên.

Hắn đứng cạnh cửa nhìn ta, ánh mắt thâm thúy, ta nhìn mà không hiểu.

“Ta ở lại được không?”

Nghe câu ấy, ta nhin không được nhào về phía hắn, khiến cho mùi nước rửa chén bám lên người hắn luôn.

Hắn ôm ta, ta tiện chân đạp cửa đóng lại rồi hắn kéo ta vào phòng ngủ. Ta chỉ nhớ mang máng hình như chén mới rửa có một nữa, nhưng mấy chuyện này cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Qua hôm sau, chúng ta đều ngủ thẳng đến trưa, ta chả muốn động dậy chút nào. Hắn miễn cưỡng dậy dùng vì ba hôm nóng lại thức ăn ngày hôm qua, điều kiện trước nhất là ta phải nói cho hắn cách dùng vi ba.

Ăn cơm trên giường luôn, xong hắn lại nằm xuống, vừa vươn bàn tay tội ác ra với ta thì chợt có người bấm chuông cửa.

Ta nghe hắn mắng câu: “shit!”

Đây là lần đầu tiên ta nghe hắn mắng chửi người khác, đúng là nhân sĩ cao cấp nha, chửi cũng xài tiếng Anh.

Mặc dù khi hắn chửi biểu tình vẫn không thay đổi chút nào, nhưng ta nghĩ vẫn là đáng giá kỉ niệm lắm. Từ giờ trở đi, ta muốn thấy được xem hắn biểu lộ càng nhiều cảm xúc hơn.

Lúc cao hứng, lúc buồn bực, rồi cả khi kích động nữa, ta đều muốn xem.

Hắn đi ra mở cửa, một lát sau ta nghe có tiếng thành thạch vang lên.

Chờ cho yên tĩnh lại ta mới thử gọi: “An Viễn, có chuyện gì vậy?”

Hắn trở vào phòng ngủ, mặt âm trầm, tay kéo một cái va li.

“Bách Linh đưa quần áo lại đây, nàng muốn ta dừng về bên đó nữa.”

Ta trợn mắt nhìn cái va li.

Sau đó An Viễn nói: “Ta cũng cảm thấy không cần về, cho ta ở đây được không?”

=====

Vài lời của tác giả:

Giáp Ất hai người đồng thời xuất phát từ vị trí cách nhau hai trăm năm mươi mét, tốc độ của cả hai đều tương đương ốc sên, hỏi: qua bao lâu hai người có thể gặp nhau?

23. Chương 23: Ở Chung

Ta nhìn An Viễn, phản ứng đầu tiên nảy lên trong đầu là...

Ở chung.

Ta cũng buột miệng hỏi: “Ở chung sao?”

Hắn gật đầu.

Ta đáp: “Ừ.”

Hắn nói: “Ta sẽ phụ với người tiền cơm lẫn tiền nhà.”

Ta nói: “Đó là chuyện nhỏ.” Rồi không nhin được lại hỏi một lần: “Hai chúng ta sống chung sao?”

Hắn tiếp tục gật đầu, sau đó hỏi ngược lại: “Không được à?”

Sao lại không được! Đương nhiên được! Rất được là đằng khác!

Nhưng ta còn tiếp tiếp tục duy trì vẻ rụt rè của mình nên ta cười cười: “Hoan nghênh hoan nghênh.”

Sau đó hắn đem va li để một bên, mặt không thay đổi chút nào nói: “Chúng ta đến chúc mừng một chút đi.”

Ta ngây ra hỏi: “Chúc mừng làm sao?”

Hắn trực tiếp lên giường.

oOo

Ở chung là một việc rất thần kì, theo ý ta là vậy.

Mạc Bách Linh nhét vào va li hắn cái laptop, vài bộ quần áo, rồi chẳng thêm gì nữa. Cho nên bọn ta quyết định ra siêu thị mua vài món nhu yếu phẩm.

Thực tế thì đi siêu thị hắn như cây củi mục, cho nên ta toàn quyền tiếp nhận việc chọn mua đồ dùng, hắn lại trở thành phụ đẩy xe.

Ta hỏi hắn: “Người không về nhà có ổn không?”

Hắn nói: “Ban đầu ta cũng ở có một mình.”

Ra là vậy.

Mua khăn lông áo ngủ cái ly dép lê linh tinh các thứ, cơ mà chẳng biết sao thứ nào cũng mua hai cái.

Đi tới khu vực thực phẩm, ta nghĩ nghĩ, vẫn nên mua chút đồ ăn vặt về đi. Rồi ta chợt thấy An Viễn nhìn chăm chăm vào hàng tủ lạnh.

Ta đi qua hỏi: “Muốn uống gì à?”

Hắn do dự một hồi, cõ vể hạ quyết tâm lắm mới nói: “Ta quen uống sữa tươi.”

Ta quên mất, hình như có chuyện đó thật.

Bọn ta mua một thùng Mông Ngưu, cũng không phải ta quảng cáo giùm hãng Mông Ngưu, chỉ là mua một thùng sẽ được tặng một con bò. Đương nhiên không phải bò thật.

Về tới nhà, đem mấy thứ mua về sắp xếp lại xong, con bò kia được để ở ghế salon, cạnh con thỏ mắt hí.

Đến tối, bọn ta thay cùng kiểu áo ngủ, thoát trông có hơi buồn cười.

Chủ nhật hắn vẫn phải quay về xử lý chút việc, sau đó mang theo ít đồ quay lại đây. Đến tối ta nhìn thấy trong phòng nhiều thêm vài thứ, lại nhìn thấy người bên cạnh, mới thật sự ý thức được là đang ở chung.

Computer của ta đặt trong phòng ngủ mất rồi nên không có chỗ nào dư cho hắn, hắn đành phải đặt laptop trên đùi. Dù là đang lúc nghỉ ngơi hắn vẫn dùng laptop giải quyết một ít công việc.

Ta nghĩ làm việc ở công ty IT, máy tính nhất định là rất cao cấp.

Ta cố gắng nén lại ý muốn muốn phá banh cái laptop của hắn ra để nghiên cứu đến cùng, rồi ta mở máy tính ta lên.

Khi màn hình desktop chợt lóe lên ta mới nhớ ra một chuyện.

Ta vội vàng vươn tay tắt màn hình, nhưng mà muộn rồi, An Viễn nhào tới đè lại tay ta rồi ôm lấy ta.

Ta nhắm tịt mắt, chui chui vào lòng hắn.

“Người này thoát trông có chút giống ta thì phải.” Giọng hắn vang lên phía trên.

Nhắm nhí, người chứ còn ai!

Dù ta biết hắn đã sớm nghe được chuyện ta tìm Mạc Bách Linh mua ảnh hắn, nhưng mà chính thức bị túm phải vẫn rất xấu hổ nha.

“Người này xấu quá.”

Ta thẳng người lên, trừng hắn một cái, dám khiêu khích mắt thẩm mỹ của ta hả.

Ta nhìn nhìn ảnh chụp trên màn hình, lại nhìn người đang ôm ta.

Được rồi, đúng là người thật đẹp hơn.

“Đổi lại đi.” Hấn nói “Chụp cái khác làm nền màn hình.”

Ta chớp mắt mấy cái, hấn hỏi ta: “Có máy ảnh sao?”

Ta đưa máy ảnh cho hấn, hấn chỉnh chế độ chụp tự động, để đúng hướng, liền ôm chăm lấy ta nhìn vào ống kính bảo: “Cười lên.”

Ta nhìn vào ống kính, theo phản xạ hơi cười một chút, sao đó đèn flash chợt lóe lên.

Thiệt là hoa mắt quá đi.

“Dây nối đâu?” An Viễn hỏi, ta lấy dây đưa cho hấn.

Hấn ảnh vào máy tính, cài làm hình nền.

Ta ngây ra nhìn hấn làm, rồi cũng ngây ra nhìn trên màn hình có hai người dựa vào nhau hơi hơi mỉm cười.

Ta túm lấy hấn nói: “Cười lại một chút xem.”

Hấn không chút biểu tình nào đáp lại: “Lúc này cười rồi thôi.”

“Cười lại chút coi, lúc này ta có thấy đâu!”

Hấn chỉ vào computer: “Đó, không thấy sao?”

Ta không cam lòng đập đập giường “Gian xảo, không tính!”

Ta buồn bực kê mặt lên bàn phím, nhìn màn hình. Hấn từ sau lưng ôm lấy ta, hôn hôn vành tai ta.

Ta nghiêng người tránh tránh, sau đó nghe thấy tiếng cười trầm thấp của hấn. Ta nhìn vào gương mặt hấn, khóe miệng hấn hơi giương lên làm tim ta phát tê.

Thật không công bằng, sao lại đẹp vậy chứ.

Ta cảm thấy có chút không chân thật, một người xuất sắc như thế này làm sao lại coi trọng ta cơ chứ. Không nhận được liền chủ động hôn lên môi hấn, để chứng minh rằng người này là có thật.

Sự thật cũng chứng minh luôn hôn nhau là một hành động rất nguy hiểm, bởi vì rất dễ sát súng phát hỏa.

Toàn thân đều bị vuốt ve, tuy không phải lần đầu nhưng vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Cảm giác ngực bị gặm cắn mãnh liệt không cách nào kháng cự, chỉ có thể cắn môi nhịn lại rên rỉ.

Hấn vươn tay vuốt ve môi ta, rồi thăm dò đưa vào một ngón tay.

Đầu lưỡi bị ngón tay khuấy động khiến cho tình sắc vô cùng, ta đành nhắm mắt lại. Nhưng mà thị giác biến mất lại làm cho độ nhạy cảm của thân thể tăng lên.

Ngậm ngón tay hấn, chỗ phía sau bị khai thác, sự tê dại trong thân mình làm người ta thật sự khó chịu.

Khi hấn vào, ta không ngừng thở dốc, vẫn hơi đau nhưng đồng thời cũng rất thỏa mãn.

Nơi kia thật sự nóng rất, nhận lấy động tác của hấn, ta khóc lên. Hấn cúi xuống hôn lên nước mắt, ta ôm cổ hấn, để hấn tiến vào càng sâu.

Lúc sau ta hoàn toàn quên phải kìm chế chính mình, luôn thở dốc không ngừng, thậm chí còn phối hợp với hấn đang đưa thất lực.

Trong khoảnh khắc cao trào tiến đến, ta nghĩ, tình cảm mà ta dành cho hấn, hấn là đã vượt qua “thích” mất rồi.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 22: cái gì gọi là ở chung? Ở chung chính là khi hai con ốc sên gặp được nhau, sau đó cùng xài một cái vỏ.

24. Chương 24: Người Qua Đường

Qua thứ hai đi làm đúng là có chút phiền phức thật.

An Viễn đậu xe ở gara của khu nhà cao cấp. Hắn phải loanh quanh đi trước lấy xe, sau đó mới đi công ty được.

Vô phương, ai bảo xe hắn vênh vang quá, không thích hợp ngừng dưới lầu nhà ta.

Hắn thức dậy sớm hơn ta, khi ta đang đánh răng, thử ló đầu ra phòng tắm liền thấy hắn cầm một hộp sữa uống.

Ta bật cười, rồi bị bọt kem đánh răng văng vào cổ họng, mắc nghẹn luôn.

Ta ho đến quay cuồng trời đất, hắn chạy tới, không ngừng vỗ vỗ lưng ta.

Đương nhiên hắn vẫn rất có vẻ trang nghiêm đạo mạo, nhưng mà ta nghi hắn đang lợi dụng cơ hội ăn đậu hủ ta.

Mặc dù hắn có xe, nhưng mà ta không thể ngồi, ta vẫn muốn chen chúc xe bus như trước.

Đến khi ta tới công ty, liền thấy hắn đang đứng trước thang máy chờ ta.

Hắn đúng là có đôi khi hơi ngốc thật, nếu hắn như vậy ta đi trễ một chút để làm gì chứ!

“Chào tổng giám đốc!” Ta cười nói với hắn.

Hắn gật đầu.

Sau đó? Sau đó một ngày mới bắt đầu.

oOo

Thủ trưởng tiếp tục đem ta ra tôi luyện, nhưng trên cơ bản mọi thứ chuẩn bị cho tiệc khánh công đều thu xếp ổn thỏa cả rồi. Tiệc sẽ được tổ chức vào tối thứ sáu tuần này.

Buổi sáng ta chạy đến khách sạn, xác nhận một việc. Đến trưa liền ở lại khách sạn người ta ăn cơm luôn, rất đã, khách sạn bốn sao mời ta ăn cơm, không để ý tiền bạc gì.

An Viễn gọi điện thoại cho ta, hỏi sao không thấy ta ở căn tin, ta nói nguyên nhân, sau đó suy nghĩ một chút rồi bảo: “Sau này, người cũng không cần đến căn tin công ty đâu, dù sao hai ta cũng ở chung rồi.”

Được rồi, dù là nói rất điềm nhiên nhưng mà vẫn có hơi xấu hổ.

Hắn hỏi: “Tại sao?”

“Tại vì ta sợ người ăn không quen đồ căn tin.”

Hình như hắn cũng nghĩ tới, liền nói: “Người đừng nghĩ ngợi, trước khi ta đi căn tin đều là do Bách Linh đặt thức ăn nhanh cho ta, ăn còn không ngon bằng cơm căn tin.”

Ta chợt nghĩ, đại khái hương vị của đồ ăn hắn cũng không để ý, cái hắn muốn chỉ là tiết kiệm thời gian mà thôi.

Trong lòng hơi buồn rầu.

“Bất quá, vẫn là đồ người nấu ăn ngon nhất.” Hắn nói.

Tâm tình lại trong nháy mắt bay bổng lên cao.

Cúp điện thoại rồi, ta nghĩ, lực ảnh hưởng đúng là kinh người thật.

Xế chiều lúc ta đang loay hoay chuẩn bị quay về công ty thì nhận được một cuộc điện thoại.

Ta nhìn dây số đã im lặng rất nhiều ngày kia, nhấn nút tiếp nhận.

“A lô.”

“A lô, Thủ Ninh à? Có quên ta không đấy?”

Thanh âm mang theo ý cười từ điện thoại truyền ra, ta nhìn xuyên qua tường thủy tinh của khách sạn, thấy khí trời hôm nay cũng không tệ.

“Ta làm sao dám quên người?”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, đi ra ăn một bữa đi.”

“Giờ sao? Hiện tại ăn trưa thì muộn, ăn chiều còn sớm, hơn nữa ta còn đang trong giờ làm.”

“Vậy ta chờ người tan ca.”

Ta nghĩ nghĩ rồi nói: “Thôi, ta cũng xong việc rồi, đang ở khách sạn XX.”

“Được, ta ghé đón người.”

oOo

Lại một lần trông thấy Dương Giản, hấn so với trong trí nhớ của ta không có gì thay đổi.

Nói vậy hình như không tốt cho lắm, bởi vì dựa theo thực tế thì hai ta không gặp nhau mới chừng mười ngày mà thôi.

Nhưng mà lại có cảm giác đã lâu lắm.

Hấn vẫn mỉm cười nhìn ta, đôi mắt toát ra vẻ ôn hòa sau tròng kính.

Tiếng nói vang lên vẫn nhẹ nhàng như trước, hấn hỏi: “Câu kia nói thế nào nhỉ? Yêu đương thoải mái sao?”

Ta đỏ mặt đáp: “Người nói cái gì đâu.”

Hấn nháy mắt mấy cái: “Đừng giả ngu, người đá ta, một mình đeo đuổi tình yêu, nếu dám nói không hạnh phúc ta sẽ đập người nha.”

Mặt ta càng đỏ hơn.

Hấn bật cười ra tiếng, rồi nói: “Đi, chúng ta đi uống trà.”

Vào quán trà ngồi nghiêm chỉnh rồi, ta mới muộn màng cảm thấy hồi hộp lên.

Ta thật hối hận đã không coi phim thường chiếu lúc tám giờ trên TV, khiến cho ta giờ không biết ứng phó tình huống này như thế nào, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhìn chăm chăm ly trà.

“Ai, ta cũng không ăn người. Người đúng là vẫn chậm chạp như thế, giờ mới cảm thấy hồi hộp sao.”

Giọng điệu của hấn cứ như ông lão chỉ tiếc rên sắt không thành thép vậy.

Ta ngẩng lên, thấy hấn vẫn đang cười.

Hấn giơ tay chống cằm, lim dim mắt hỏi ta: “Quan An Viễn, người này không tệ đi?”

“A?”

Hấn tiếp tục nói: “Ta từng vài lần ở chỗ đồng người nhìn thấy hấn, mặc dù với thân phận này không thể theo hấn tạo quan hệ gì, nhưng mà từ cách ứng đối với người ngoài của hấn có thể thấy được, hấn là một người...”

“Thế nào?” Ta hỏi.

Sau đó liền hối hận mình quá nhanh mồm.

Hấn hiểu rõ cười cười: “Thế nào à, chính là loại người mà trong công việc rất tài năng, nhưng trong cuộc sống là một tên ngốc.”

Nói đúng quá.

Hắn vẽ mặt sung sướng: “Bắt quá sánh với người vừa đúng, nhất định hắn rất thương người.”

“Cũng... cũng không có gì.” Ta lắp bắp.

Hắn hơi híp mắt lại, nhìn chăm chăm ta. Ta ngượng ngịu nhấp một ngụm trà, chợt nghe hắn hỏi: “Thật sự không suy nghĩ ta thêm một chút nào à?”

Thanh âm của hắn nghe ra trống trải, tim ta thất lại.

Ta khó xử nhìn hắn, hắn chợt vươn tay lại đây xoa xoa tóc ta loạn cả lên, rồi nói: “Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, thật dễ kích người.”

Ta cúi đầu.

“Ai.” Hắn thở dài. “Ta cũng chẳng còn là chính mình nữa rồi. Nếu như lúc trước, ta chắc chắn sẽ không nuốt trôi cơn giận, dùng mọi thủ đoạn cũng sẽ tìm cách lừa người tới tay.”

Ta nghe xong tim liền đập bùm bùm, lại càng không dám ngẩng lên.

“Nhưng mà đối mặt người, ý nghĩ xấu xa kia làm ta thấy xấu hổ, trời biết ta vốn là kẻ vô tâm vô phế.”

Ta bưng ly trà, tâm trạng thực phức tạp.

Ta nên nói gì đây? Cảm ơn? Xin lỗi?

Đều là dư thừa.

“Dù sao thì cũng cảm ơn người.”

Ta lần nữa nhìn vào đôi mắt đen của hắn, hỏi: “Sao lại cảm ơn ta?”

“Bởi vì...” Hắn đẩy đẩy kính mắt “Người làm cho ta rút cuộc thành thật một lần.”

Ra khỏi quán trà, người xung quanh vừa tan ca cũng nhiều lên.

Bọn họ vội vã đi qua trước mắt ta, có chút không giống, lại có chút giống. Có phải bọn họ cũng từng giống như ta, ôm mộng tưởng hảo huyền, rồi tự cười nhạo mình vất qua một bên tiếp tục sống.

Với bọn họ mà nói ta cũng chỉ là người qua đường giáp gặp thoáng qua mỗi ngày, mà đối với bọn họ ta cũng chỉ thể không phải sao.

Ta chợt nghĩ đến điều gì, nói với Dương Giản: “Người đáng để người yêu đang chờ người ở tương lai.”

Hắn cười với ta: “Nghe giống ca từ quá.”

Ta cũng cười: “Hình như đúng là ca từ thật.”

Sau đó ánh mắt ta lướt qua góc phố.

Ở đó có một bóng người quen thuộc đang đứng.

Hắn thấy ta nhìn hắn, liền chỉ chỉ Dương Giản, sau đó gơ ngón trỏ lên môi.

Ta hiểu được, vỗ vỗ cánh tay Dương Giản nói: “Lo mà quý trọng người trước mắt đi, đồng chí.”

Hắn hoàn toàn không biết có người đang chú ý mình, ác liệt bảo: “Làm sao người biết ta là đồng chí?”

Ta không biết nên cười không cười.

Khi ta nhìn về góc phố kia một lần nữa, người nọ đã đi rồi.

Những người qua đường xuất hiện rồi biến mất, bọn họ hẳn là đều có câu chuyện của chính mình.

Ta nghĩ, ngoại trừ diễn vai chính trong cuộc đời của chính mình, cũng có thể làm vai phụ trong cuộc đời người khác.

Dẫu cho chỉ là một người qua đường giáp.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 23: đừng quay đầu lại, có người nhìn người kia!

Vài lời của editor:

55555, thật có người nhìn ta sẽ quay lại, trừ khi đó là cảnh sát giao thông

Có ai đoán được người đứng ở góc phố sượt em Ninh nhìn Dương đại ngọc đấm đui là ai không? Rất dễ đoán nha ôô

Ôi tình yêu của các em Vương tiểu thụ thở dài

25. Chương 25: Gà Bụng

Sau lần gặp Dương Giản, đến thứ sáu cái bang hội ăn chơi kia hình như đều tự nhán nút, chủ động liên lạc với ta.

Bọn họ nói, đá đẹp lắm đá đẹp lắm.

Ta không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ các người sẽ không vì Dương Giản mà trách ta sao?”

Bọn họ nói: “Người là người, hần là hần, bọn ta tôn sùng chủ nghĩa tự do dân chủ cùng tự do yêu đương.”

Được rồi, đã vậy ta có thể triển khai chủ nghĩa dân chủ cách mạng mới.

Nhưng mà, hiện tại cuộc gọi cùng tin nhắn điện thoại của ta tăng lên làm cho An Viễn chú ý. Đặc biệt là Tạ Khánh, người vô cùng thích gởi mấy tin nhắn nhảm nhí cho người khác.

Ví dụ hần nhẩn tin hỏi ta, tại sao máy bay bay cao như vậy cũng không đựng phải sao?

Ta hỏi An Viễn, tại sao thế?

An Viễn trả lời: “Bởi vì máy bay luôn hoạt động ở tầng bình lưu, trung bình cách mặt đất 30km. Mà trừ mặt trăng thì ngôi sao có khoảng cách gần địa cầu nhất là sao Kim cũng đã ở mức 4100 vạn km. Cho nên máy bay sổng âm đựng không tới sao.”

Ta nhìn hần.

Hần hỏi ta: “Người nhìn ta làm gì? Ta nói sai rồi à?”

Ta nói: “Không, người nói đúng cực kỳ.” Rồi nhịn không được hôn hôn mặt hần.

Sau đó, ta bình tĩnh lên mạng lục lọi, một hồi sau trả lời Tạ Khánh: “Bởi vì sao biết né.”

Tạ Khánh nhẩn trở lại: “Người thật thông minh!”

Ta trợn trắng mắt, mạng vốn là phát minh và thành quả vĩ đại nhất đối với tri thức.

Được rồi, chúng ta trở lại chính đề.

Chính đề là, An Viễn phát hiện từ thứ hai trở đi tần suất ta tiếp điện thoại cùng nhẩn tin bắt đầu nhiều lên, hậu quả là...

Không có hậu quả.

An Viễn không hỏi nhiều cũng không nhận xét gì, khiến cho ta có hơi thất vọng. Bất quá nếu hần biểu hiện ra gì đó hần sẽ không phải là hần nữa.

Thứ hai qua đi chính là thứ ba, mà mỗi tuần luôn có ngày thứ sáu, hình như ta đang nói nhảm, có thể là vì tâm tình của ta gần đây luôn rất tốt, mặc dù mệt nhưng vẫn thích nói nhảm.

Thứ sáu, công ty tiến hành tiệc khánh công ở khách sạn nọ, trước đây tiệc tùng loại cao cấp đồ sộ cỡ này vốn ta không có phần, bình thường mỗi khi đến lúc này công ty sẽ tan ca sớm, ta về nhà chơi game.

Nhưng vì lần này là ta phụ trách, nên ta phải chăm chăm trông coi từ đầu tới cuối.

Nói là trông coi, thật ra chính là ở bên ngoài quan sát vậy thôi.

Thế mới biết cái gì gọi là nhân vật nổi tiếng, mỗi người mỗi vẻ, củ cải hội hợp.

Được rồi, ta đúng là ghen tị.

An Viễn tự nhiên là trở thành tiêu điểm. Ta nhìn hấn, trong lòng có chút đắc ý. Một người xuất sắc như vậy sáng hôm nay còn hôn lên khóe miệng ta gọi ta rời giường.

Ta ngậy ra nhìn hấn, hấn chợt quay đầu nhìn về phía ta, ta mạnh quay đi nhìn chỗ khác, không ngờ mặt đỏ lên.

Rõ ràng là chuyện thân mật hơn cũng đã làm, nhưng cái loại lơ đãng giao nhau này cũng khiến người ta ngượng ngùng.

Rất cục ta cũng gặp được hội đồng quản trị trong truyền thuyết, họ đi vào đến, trong đó Mạc Bách Linh đi theo sau một đôi vợ chồng lớn tuổi, nàng chợt thay đổi trang phục nữ tính nghề nghiệp bình thường, hoàn toàn hóa thân làm danh môn tiểu thư, ta còn thật sự không quen.

Nàng cũng nhìn thấy ta, nháy mắt mấy cái.

Ta biết đôi vợ chồng phía trước chính là ông bà ngoại của nàng, cũng là cha mẹ của An Viễn. Bên người nàng có một người đàn ông, trông hơi giống An Viễn, nhưng mà so với An Viễn trưởng thành hơn, cảm giác cũng rất ôn hòa, hơi khê mỉm cười, đại khái là con trai thứ của Quan gia.

Ta lại một lần cảm thán khoảng cách chênh lệch tuổi tác của An Viễn và Mạc Bách Linh.

Sau khi người tới dự tiệc đến đông đủ thì bắt đầu diễn văn khai tiệc.

Ta tiếp tục nhìn ngang ngó dọc, không ngờ chợt thấy được Dương Giản.

Trách không được hôm nay là thứ sáu nhưng cái hội ăn chơi kia không hoạt động.

Chờ đọc xong diễn văn, các tiết mục cũng xong rồi, nhóm củ cải, à không, là nhân vật nổi tiếng bắt đầu đứng lên đi lại. Quan chủ tịch cùng phu nhân không dừng lại lâu mà trực tiếp rời đi.

Ta vẫn đứng ở vòng ngoài, đeo thẻ công tác, xa xa nhìn An Viễn lắc lắc trong tay ly rượu thơm.

Ta đã thử không thèm nghĩ mấy chuyện linh tinh này nữa. Chẳng có lý do gì để cho sự chênh lệch khách quan này gây trở ngại cho bọn ta, ta muốn tin tưởng hấn, tựa như đang tin vào chính mình.

Đột nhiên hấn quay đầu nhìn lại đây, ta giật mình tránh đi.

“Chào, Vương tiên sinh.”

Ta ngẩng lên, thấy Dương Giản không biết đã lại đây từ lúc nào.

Ta hơi nhếch môi, cười đáp: “Chào, Dương tiên sinh.”

“Vương tiên sinh không uống một ly sao?” Hấn giơ lên ly rượu trong tay.

Ta lắc đầu: “Ta còn phải làm việc, Dương tiên sinh thưởng thức đi thôi.”

Dương Giản bắt chước ta cũng lắc đầu: “Vậy thì tiếc quá, rượu thật ngon.”

Ta nói: “Đương nhiên, do ta tí mĩ chọn mà lại.”

Hấn nhướn mày: “Mất thẩm mỹ không tệ.”

“Cám ơn lời khen tặng.”

Dương Giản bỗng bật cười: “Hai ta đang nói cái gì vậy?”

Ta nhún nhún vai: “Ừ, chúng ta nói gì thế này?”

Sau đó ta cùng hấn đều cười.

Mặc dù nói như vậy thì không được tốt cho lắm, nhưng quả thật làm bạn với Dương Giản thật tuyệt. Ta không biết được trong lòng hắn đang nghĩ gì, nhưng ta cũng không cần phải nói nhiều, không cần làm gì cả, chỉ cần đáp lại những phản ứng của hắn mà thôi.

Cho đến ngày nào đó, có người thay thế vị trí của ta mới thôi.

“Thật nghĩ không ra vị tiểu thư trợ lý kia là cháu ngoại của tổng giám đốc công ty người.” Hắn vừa nói vừa giờ giờ ly rượu lên. “Thật khiến người ta kinh ngạc quá.”

Ta gật đầu. “Ừ, lúc đầu biết được ta cũng hết hồn.”

Mạc Bách Linh đang nói chuyện với người cậu lớn của nàng. Bọn họ đang nói đột nhiên Mạc Bách Linh nghiêng người qua đây, chỉ chỉ phía này, con trai cả nhà họ Quan cũng cười cười với ta.

Không biết có phải ta tự đa tình không, hắn hình như cười với ta thì phải.

Ta cảm thấy lông tơ sau lưng dựng cả lên.

“Anh trai người ta điều tra ra rồi.” Câu nói của Dương Giản càng khiến ta toát mồ hôi lạnh.

Cũng may sau đó bọn họ cũng không làm gì thêm, ta lại tiếp tục trò chuyện với Dương Giản.

“Sao người không đi xã giao?” Ta hỏi.

Hắn đáp: “Nói chuyện với người vui hơn.” Lại bổ sung: “Ta đang lấy độc trị độc.”

Ta ngốc luôn, không biết hắn đang nói cái chi.

Lúc này ta chợt thấy An Viễn đi tới, sống lưng liền cứng ngắc, rất hoảng.

Ta đang nghĩ hai người đụng nhau sẽ thế nào, kết quả hắn trực tiếp nói với Dương Giản: “Chào Dương tiên sinh.”

“Quan tổng biết được nhân vật nhỏ nhoi như ta, thực làm ta được quan tâm mà thấy sợ đó.”

“Làm sao có, một con người tài tuấn như Dương tiên sinh đây, ta cũng vẫn rất mong được làm quen mà.”

“Được một người tài tuấn thực sự khen ngợi, ta thật đắc ý.”

Ta đứng một bên nghe hai người nói chuyện với nhau liền phát run da gà rụng lộp bộp trên mặt đất.

“Dương tiên sinh hắn là bạn thân với Thủ Ninh?”

Dương Giản dựa dựa về phía ta đáp: “Đương nhiên, quan hệ của hai ta cũng không phải bình thường.”

Ta hoảng hồn trừng mắt nhìn Dương Giản.

Dương Giản hí hóp mắt nói: “Thì vốn là bạn rất thân mà, không phải bình thường đúng không?”

Ta cười khan hai tiếng.

“Thủ Ninh vốn là một người rất đáng để kết bạn. Hắn làm đồ ăn ngon lắm.” Dương Giản tiếp tục nói.

Khoan đã, hai câu trước sau có liên quan gì nhau sao? Chẳng lẽ giá trị của ta đối với hắn cũng chỉ là một tay đầu bếp?

An Viễn cực kì thông thả gật đầu, nhìn chằm chằm Dương Giản đáp: “Đúng là vậy thật.”

“Hình như hắn cũng không thường nấu cơm cho người khác.” Dương Giản tủm tỉm cười, “Hơn nữa hắn cũng không thích rửa chén, ta bị hắn bắt rửa chén mấy lần rồi.”

“A? Thật à?” An Viễn bình tĩnh hỏi ngược lại.

Nhưng mà ta lại cả giảm nhiệt độ hình như đột nhiên hạ xuống.

Máy điều hòa của khách sạn hỏng rồi hay sao ấy nhỉ?

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 24: gà bụng ăn ngon lắm nha, ta nói thật đó.

26. Chương 26: Cuộc Sống Riêng

Ta vốn nghĩ An Viễn sẽ ở lại với anh trai của mình nhiều một chút, nhưng bữa tiệc vừa kết thúc hẳn liền xách cổ ta lôi về nhà, mở cửa ra trực tiếp ném ta lên giường luôn.

Bị ép đối với cái tư thế thừa nhận thô bạo đậm tối, cuối cùng ta chỉ có thể ngồi phịch trên người hắn, kêu cũng kêu không nổi, chỉ lo thở dốc không ngừng.

Đợi hẳn đủ rồi chân tay như nhũn ra, một chút sức lực cũng không có, chỉ có chỗ kia là cảm giác quá mức rõ ràng, vừa tê vừa rất, nhưng mà cái loại cảm giác từng đợt tiếp từng đợt khoái cảm ập đến lại khiến ta sắp phát điên.

Chỉ có thể mồm miệng lấp bắp cầu xin tha thứ, nhưng hắn rõ ràng không nghe, ngược lại càng thêm dùng sức. Da tay cọ sát vào nhau nóng bỏng quá, tựa như cả mô hôi đều phải sôi lên.

Thật sự chịu không nổi, một giây trước cảm thấy là quá đủ, giây tiếp theo nhưng lại có thể tiếp nhận càng nhiều.

Ta mê muội nhìn vào đôi mắt hắn, ướt át mà đen đặc, rất mê người.

Trong tình trạng chính mình khó bảo toàn mà còn ham mê vẻ đẹp của hắn, thở hổn hển hôn lên đôi mắt hắn, khiến cho động tác càng thêm kịch liệt.

Kết quả là hôm sau ta nằm trên giường cả ngày.

Tỉnh dậy rồi ta cũng nằm lì trong chăn rằm rì, An Viễn bắt đắc dĩ phải đem đồ ăn bụng tới giường.

“Cầm thú.” Ta lấy chăn trùm qua đầu nói: “Ta gọi điện cho nhân viên vườn thú tới bắt người về.”

Ta nhìn thấy khoe miệng An Viễn co rút một tí, hắn đặt khay ở tủ đầu giường, tay đè lại thắt lưng rồi nói: “Trước khi họ đến, ta không ngại cầm thú thêm một hồi.”

Ta vội vàng bò dậy ăn cơm.

Đến xế chiều, ta ngồi trên giường lấy laptop của hắn chơi game, hắn cùng ngồi vào bên cạnh, ôm lấy ta, giúp ta xoa thắt lưng.

Được một lúc, Dương Giản gọi đến, bị An Viễn chặn lại không tiếp được. Rồi Tạ Khánh cũng gọi đến một tin nhắn, nội dung là: “Có con ong mật đang bay trên trời, sau đó đụng phải tường chết queo.” Đằng sau hắn còn thêm mấy chữ ha ha ha.

An Viễn nhìn cái tin nhắn tự hỏi một hồi lâu, sau đó đưa ra kết luận: “Vậy có thể là bức tường đó rất cao.”

Ta hỏi hắn: “Người nghe lạnh không?”

Hắn hỏi ngược lại ta: “Người lạnh lắm à?” Sau đó ôm tay của ta thật chặt.

Ta lo chơi game của ta, hắn ở sau lưng ta, rất chuyên tâm xem.

Kế tiếp hắn đem ưu khuyết điểm của trò chơi phán định một lần, ngay cả phương hướng phát triển cũng giúp nhà phát hành game đưa ra luôn. Ta nghe một hồi lỗ tai rút gân, quyết đoán thoát ra, và quyết định buông tha cho trò chơi này, mặc dù nó miễn phí.

Rồi sau đó, hai chúng ta cùng nhau chơi, chơi cực kỳ high luôn.

Đến tối, ta đành giã giũa đứng lên nấu cơm. Thật ra thì, ờ, cái mông cũng không còn đáng ngại, chỉ có điều khuyết điểm làm biếng có hơi khó vượt qua thôi.

Ăn cơm tối xong, An Viễn chủ động thu dọn bát đĩa, xắn tay áo lên.

Ta hỏi: “Người làm gì vậy?”

Vành tai hần hơi hơi đỏ lên, đáp: “Rửa chén.”

“Nhớ tráng cho sạch hết nước rửa chén.”

Ta quăng lại câu này rồi bỏ chạy vào phòng ngủ cười phá lên.

Hần đập văng cửa phòng, đem ta lôi ra nhà bếp nói: “Không được, đây là lần đầu tiên ta rửa chén, người phải đứng coi.”

Kết quả là mấy cái chén rửa hết nửa tiếng đồng hồ.

Sau đó?

Sau đó là tiếp tục sống thôi.

Khi mọi thứ đã trở nên êm đẹp rồi, xúc động cũng đã qua đi thì chỉ còn lại một cuộc sống bình thản vậy thôi.

Những va chạm vụn vặt cùng từng chút một tri kỷ luôn tồn tại cân bằng cùng nhau, cho dù lúc đó là tức giận hay là cao hứng, hồi tưởng lại ký ức trôi qua thì chỉ cảm thấy cảm động.

Ta bắt đầu thích sai hần làm việc này việc nọ, và càng thích dùng từ chỉ phương vị.

Ví dụ như thích bảo: “An Viễn, cầm giúp cái khăn lông bên trái lại đây đi.”

Cái vẽ hần chững lại rồi sưng sốt khoảng ba giây, ta xem hoài không biết chán.

Ta còn thích bảo hần: “Bên trái ở cạnh bên phải đó.”

Hần sẽ hoàn toàn hỗn loạn, sau đó trừng mắt nhìn ta, rất buồn cười.

Có một chuyện khiến ta rất tức giận.

Hần dám thừa lúc ta không có nhà, phá kỉ lục trò gỡ mìn trong computer của ta. Sau đó ta chơi cỡ nào cũng không phá được kỉ lục của hần, nổi điên lên liền xóa luôn điểm cũ, trả về 0. Nhưng mà rốt cuộc cũng không chơi tới mức kỉ lục trước được nữa.

Vì việc này mà ta bỏ ra ngủ salon ba ngày.

Mỗi buổi tối hần cũng dỗ dành ta về giường ngủ, ta không đi, thích tự mình đày mình. Hần cũng hết cách, đành trải đệm nằm kế salon ngủ.

Rồi đến thứ sáu hằng tuần ta cũng sẽ cùng bọn Dương Giản ra ngoài chơi, thì ta cũng phải có bạn bè của mình mà. Mà quả nhiên là người quen đúng là lâu ngày mà sinh, hậu quả xấu của việc càng quen thân chính là ta cũng bắt đầu nói chuyện cười lạnh, lạnh chết được ấy.

Bất quá là sau ngày thứ sáu đi phóng túng về, An Viễn sẽ ấn ta lên giường, dùng một phương pháp khác để cho ta ăn đòn.

Tuần này bọn ta đi chơi bowling, lúc trở về lại tiếp tục vận động, mặc dù thân thể rất mệt, nhưng mà tinh thần lại vô cùng phấn chấn. Ta tựa vào lòng hần, đùa nghịch với mấy ngón tay hần.

Ta đột nhiên nghĩ đến một việc, liền hỏi: “An Viễn, có thể kể một chút về chuyện hồi bé của người không?”

An Viễn dùng cằm cọ cọ lên tóc ta, rất tự nhiên đáp: “Là chuyện khiến ta mất cảm giác về phương hướng sao? Cái đó lâu lắm rồi, vì là trong nhà khá giả, bảo tiêu sơ sẩy nên khiến ta bị bắt cóc mắt, rồi bị nhốt trong phòng tối.”

“Xảy ra khi nào thế?”

“Sáu tuổi. Cũng không quá lâu, chỉ hai ngày, bọn chúng không cho ta ăn gì. Bây giờ nhớ lại thì hần là lúc đó bọn chúng đã dự định phá vỡ giao ước, nhưng lúc sau ta được cứu ra.”

Những màn kịch hay diễn trên TV vốn đã khiến người ta xem nhiều đến phát nhàm, nhưng một khi xảy ra trong thực tế, cũng không phải ai đều thừa nhận nổi. Một đứa bé nhỏ như vậy, là ở tuổi nên được yêu thương che chở mà không phải chịu đối xử như thế.

Ta đau lòng ôm chặt lấy hắn, thật muốn xuyên qua trở về lúc đó giúp hắn mở cửa phòng.

Hắn ôn nhu đáp lại, nhẹ nhàng hôn lên trán ta: “Lâu rồi, ta thấy cũng không có gì, trừ bỏ phương hướng cảm không tốt lắm.”

Ta ngược lên hỏi: “Buổi tối có sợ không?”

Hắn nheo mắt, lắc đầu: “Thành phố này ban đêm rất sáng.”

Ta vẫn hơi lo lắng.

Hắn chợt cười.

Ta lại cảm thấy trái tim mất nhịp, hắn cọ cái trán ta nói: “Ta cũng sớm không có việc gì rồi, người giống người nhà của ta. Họ đều cho là ta vẫn còn nhớ mãi chuyện trước đây nên vẫn luôn dè dặt từng chút mà chiều ta, ta muốn gì được nấy. Có nhiều lần ta muốn nói với họ ta thật sự không sao, nhưng lại không biết mở lời thế nào.”

Đương nhiên rồi, hắn là người đáng để ta thật tâm đối đãi. Ta cũng hiểu được, cho dù cẩn thận ôm lấy hắn, chiều hắn đến mức nào đều không đủ, vẫn luôn thâm nghĩ phải đối hắn thật tốt.

Hơi thở của hắn rất ấm áp: “Cho nên người cũng đừng lo lắng cho ta.”

Bất chợt cảm thấy trong tim bị lấp đầy, cảm giác thỏa mãn này khiến ta không biết làm sao, không biết biểu đạt như thế nào.

Ta xoay người lại, đặt hắn dưới thân, chủ động hôn hắn, chủ động làm cho hắn tiến vào cơ thể ta.

Trừ bỏ ngưng ngừng và khoái cảm, còn có một loại khác tâm tình dần dần tràn ra, ta vùi mặt mình vào bờ vai hắn, nước mắt không ngừng rơi.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 25: Cuộc sống riêng tư, xin đừng vây xem, hoan nghênh rình coi.

27. Chương 27: Thăm Vấn

Cuộc sống vẫn bình thản trôi đi, có đôi khi An Viễn quay về thăm cha mẹ, ta cũng sẽ ghé về nhà.

Mỗi lần về mẹ đều nhìn ta khinh bỉ: “Người đó, ngay cả một nam nhân cũng tìm không được.”

Mặc dù ta là đồng chí, nhưng mà câu này nghe ra vẫn hơi quái nha.

Ta nghĩ mình nên nói cho mẹ rằng ta đã có đối tượng xác định rồi, cơ mà lần nào cũng không nói nên lời.

Được rồi, do người ta không kinh nghiệm và còn thẹn thùng thôi.

Cứ kéo lê như vậy cho tới một ngày, ta đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ.

“Xin chào, ta là Quan An Dịch, anh trai của An Viễn.”

Vừa câu đầu tiên đã dọa ta chết khiếp!

“Chúng ta gặp nhau một lần được không? Đừng để An Viễn biết.”

Ngoại trừ đồng ý ta còn biết làm sao. Ông anh này nói năng rất ôn hòa, buổi tiệc ngày đó cũng cười rất là thân thiết, đại khái sẽ không làm khó người khác đi. Chẳng qua, các nhà tư bản đều là bọn hút máu, trời biết anh ta có phải thuộc dạng tiểu lí tàng đao hay không.

Cũng chưa biết chừng căn bản anh ta không hay gì về chuyện của ta với An Viễn, chỉ đến xem xét công ty mà thôi.

Tự nhủ vậy chứ ta cũng không tin nổi.

Ta gọi cho An Viễn, nói với hắn tối nay về muộn, cơm tối hắn tự giải quyết. Hắn vẫn không tỏ vẻ gì nhưng ta có dự cảm tối nay đừng mong ngủ yên.

Tan ca rồi ta nơm nớp lo âu đi tới điểm hẹn, Quan An Dịch đã tới rồi, còn có Mạc Bách Linh ngồi bên cạnh hắn.

Dáng vẻ của Quan An Dịch chính thuộc loại cao cấp nhân sĩ, cười lên trông vô cùng ôn nhu, không giống An Viễn chút nào.

Ta ngồi xuống đối diện, chờ cho câu chuyện bắt đầu.

“Chào, Vương tiên sinh.”

Ta giật mình, thanh âm giống An Viễn quá.

“Chào Quan tiên sinh.”

Tệ thật, ta lại quên dấu phẩy, cũng may mà không phải câu dài.

Mạc Bách Linh cười ra tiếng bảo: “Cậu, người hù dọa người ta.”

Quan An Dịch làm bộ mờ mịt hỏi: “Bộ dạng ta trông rất dọa người sao? Nếu vậy thật xin lỗi.”

Ta đỏ mặt hời.

Bất quá không khí trở nên hòa hợp hơn.

Mạc Bách Linh lên tiếng: “Cậu ta đại diện cho cả nhà tới khảo sát người.”

May quá không phải tới tiêu diệt ta.

Quan An Dịch cười cười: “Đừng nghe nàng nói vậy, vì An Viễn đem người giấu kỹ quá, mọi người ở nhà ghen sốt ruột nên phái ta đến xem.”

“Nhà các người...” ta lấp lửng hỏi “...biết hết rồi?”

“Bingo!” Mạc Bách Linh hôm nay rất hí hửng.

Ta ngắt, thì ra ta nổi danh đến vậy rồi.

Quan An Dịch bảo: “Không cần lo lắng, mặc dù lúc mới đầu đúng là có hơi hoảng sợ, bất quá nhà ta cũng rất phóng khoáng, hơn nữa...”

Hắn nhợt nhạt cười: “Cả nhà chúng ta từ trước tới giờ luôn luôn không ngăn cản An Viễn điều gì nên người không cần lo lắng.”

Ta gật đầu.

“Bách Linh cơ bản nói hết cho cả nhà về người rồi, nên ta cũng không muốn hỏi gì nhiều.” Hắn vẫn cười.

Ta cũng cười.

“Chẳng qua, An Viễn đối với gia đình ta mà nói vô cùng quan trọng, nên nếu có người nào dám làm chuyện có lỗi với hắn, hoặc là thương tổn hắn...” An Dịch lại tiếp tục cười.

Ta nhin không được phải quay mặt đi, nhìn chằm chằm lọ hoa trên bàn trầm nghĩ: “Quả nhiên là vậy, thật chả có gì sáng ý.”

Bản thân là người xem qua rất nhiều bộ phim giáo dục về đồng tính luyện ái vượt rào, dĩ nhiên sẽ biết sau khi gia đình thỏa hiệp rồi sẽ có một phen dọa dẫm.

Ta nhin không được bật thốt lên: “Ta làm sao phải thương tổn hắn? Có lý do gì chứ? Ta thương hắn như vậy mà.”

Quan An Dịch nhìn ta, ta cũng liếc chết trừng lại hắn. Rồi hắn đột nhiên vươn tay lại vỗ vỗ bả vai ta: “Người nên hiểu cho ta.”

Ta ngạc nhiên gật đầu.

Về mặt Quan An Dịch nhu hòa: “Chúng ta cũng nên thông cảm cho nhau. Mặc dù ban đầu vượt quá khả năng tiếp nhận của mọi người, nhưng so với ánh mắt thế gian, chúng ta càng sợ mất đi người thân của mình. Cho nên ta mới đến tìm người để chứng minh.”

Ánh mắt hần chất chứa điều gì đó khiến người ta thương xót, nhưng cũng thật chân thành.

Ta im lặng một hồi rồi nói: “Ta biết, với gia đình người mà nói ta hoàn toàn là người xa lạ. Nhà các người lại đem người thân quan trọng nhất giao cho ta. Ta không thể đưa ra bất cứ thứ gì để chứng minh ta xứng đáng. Ta chỉ có thể cam đoan một điều, ta yêu hần, cho nên ta sẽ sống cùng hần, mong các người tin tưởng ta.”

Mọi thứ đều đi theo kiểu cũ rích nhưng lại chân thành, chắc sẽ có người cho rằng như thế là cảm tính hoặc ngây thơ.

Nhưng mà dù thế nào, ta vẫn muốn nói những điều nghe phát ngán như thế, vì ta muốn biểu lộ suy nghĩ của chính mình.

Quan An Dịch cũng không nói gì, quay mặt đi nhìn dòng người xuôi ngược ở ngã tư đường.

Mạc Bách Linh uống một ngụm nước trái cây, rốt cục chịu lên tiếng: “Được rồi được rồi, dù sao sau này xem như người một nhà rồi.”

oOo

Ta chậm chậm đi vào nhà, có hơi mệt. Không biết sau này gặp gỡ người nhà họ Quan sẽ thế nào nữa.

Thôi kệ, chuyện tới đâu hay tới đó thôi.

Ta móc chìa khóa ra, mở cửa.

Sau đó, đứng ở cửa nhìn vào thì thấy trong phòng khách mẹ cùng An Viễn đang ngồi nhìn nhau.

Ta thở dài, hôm nay là ngày mấy vậy trời, thật nên đi mua vé xổ, từ lần trước trúng được mấy trăm ngàn cũng chưa mua lại.

Mẹ chau mày, An Viễn thì mặt không nhúc nhích, trước mặt mẹ còn có một ly trà đang bốc khói. Tình hình giống y chang trong truyện kiếm hiệp, hai đại cao thủ đang quyết đấu với nhau, lấy tĩnh chế động, vô cùng căng thẳng.

Ngược lại ta trở nên bình tĩnh, đi vào trong nói với bọn họ: “Ăn cơm rồi à? Ta còn chưa ăn, đói muốn chết.”

Hai người họ giờ mới quay sang nhìn ta, An Viễn nói: “Chưa. Bác cũng chưa ăn.”

Ta ừ một tiếng nói: “Ta đi nấu cơm.”

Mẹ ngăn ta lại, bảo: “Để ta đi.” Sau đó nói với An Viễn: “Ném thử tay nghề của ta.”

Tranh thủ lúc mẹ vào bếp, ta vội vàng kéo An Viễn qua hỏi: “Sao rồi? Các người nói hết rồi à?”

An Viễn đáp: “Không có. Ta mở cửa mời bác vào nhà, rồi rót cho nàng ly trà.”

“Rồi sao?”

“Rồi ta cũng ngồi xuống.”

“Sao nữa?”

An Viễn im luôn.

Ta muốn xiu quá chừng, bọn họ không phải cứ vậy nhìn chăm chăm đối phương mãi tới khi ta về đi?

Chúng ta cùng nhau dọn thức ăn, rồi ba người ngồi vào bàn ăn cơm.

Đang ăn, mẹ ta hỏi: “Tên gì?”

Trời, ngay cả tên cũng không biết luôn.

“Quan An Viễn.”

“Ừ, tuổi bao nhiêu?”

“Ba mươi hai.”

Ta sợ mẹ quăng ra một câu giới tính là gì quá.

“Thu nhập nhiều ít?”

Ta ghen cơm, ho sù sụ lên.

Mẹ tròng ta một phát, An Viễn giúp ta vỗ vỗ lưng. Chờ ta yên ổn lại mẹ hỏi tiếp vấn đề vừa rồi, An Viễn báo ra vài chữ.

Ta nghiêng mặt đi rơi lệ trong im lặng, nhiều thật, ghen tị quá đi.

Mẹ nghe được đáp án rồi bắt đầu nhảy sang hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà An Viễn.

Ta ngồi đó ăn cơm chan nước mắt, gia thế hoa lệ quá chừng.

Mẹ hỏi trước sau rất nhiều thứ, An Viễn điềm nhiên trả lời. Một bữa cơm ăn lâu thật lâu mới xong. Sau đó An Viễn định đi rửa chén bị mẹ ngăn lại, nàng đem ta đẩy vào nhà bếp, tiếp tục cùng An Viễn trò chuyện.

Ta thì tiếp tục vừa khóc vừa rửa chén, thê thảm quá chừng.

Kết quả mẹ chỉ toàn lo ngồi nói với An Viễn, quên mất tiêu ta luôn. Đến lúc sắp đi rồi nàng mới nói: “Người đứa nhỏ này thật khờ, sao lại đi coi trọng thằng con gốc nhà ta chứ.”

Có ai lại bêu xấu con mình thế không.

An Viễn nhìn ta, bảo: “Không biết, coi trọng là coi trọng thôi.”

Mẹ gật đầu: “Cũng được, miễn cho nó già rồi không ai lấy.”

Có cần phải thế không?

“Bất quá, đừng có thấy nó gốc mà khi dễ nó.” Gương mặt mẹ đột nhiên dữ lên.

Lúc còn bé ta dùng trứng chim chọi cửa sổ nhà hàng xóm, vẻ mặt mẹ cũng như vậy.

An Viễn xoa xoa đầu ta nói: “Quá gốc, không phải dễ khi dễ, mà dễ thương.”

Ta lấy tay bụm mặt, nghĩ mặt ta hẳn đang rất đỏ rồi.

Mẹ phát ra tiếng cười ha ha nghe thật quái, quăng lại một câu lúc nào rảnh ghé về cho ba mày xem, rồi đi mất.

Hai ta đứng sóng vai ở cửa, cùng lúc quay lại nhìn đối phương.

An Viễn một phát ôm lấy ta đi vào, mục đích chỉ có một.

=====

Vài lời của tác giả:

Khuôn sáo định luật điều thứ 26: thông qua khảo sát, mất đứt một chương.

28. Chương 28: Người Sẽ Gặp Phải Blablabla

Có một tin tốt.

Ta thăng chức rồi, từ trợ lý hành chính lên làm trưởng phòng, nghĩa là từ chạy vặt bình thường lên làm thủ trưởng chạy vặt.

Căn bản là không ai ganh tị với ta, vì cái chức này luôn để làm gương tốt cho binh sĩ mà.

Những chuyện tạp nhạp giờ bọn hành chính văn phòng không chạy kiểm thủ trưởng nữa, vì bọn họ đều biết thủ trưởng không quản mấy chuyện này, giờ thì bọn họ chạy kiểm ta.

Được rồi, ta đành xem như mình được giao trọng trách vậy thôi.

Hơn nữa, theo như An Viễn phân tích thì, có khả năng là thủ trưởng đang bồi dưỡng cho ta lên kế nhiệm. Có lẽ ta sẽ rất sung sướng, nếu như ngài ấy không ngồi cho hết mười lăm năm mới rút.

Với phòng hành chính thì nhân viên tuổi càng lớn càng ít có thay đổi mà.

Bất quá lần đầu tiên ta lại cảm giác được mình còn rất trẻ, và còn có một đoạn đường rất dài phải đi tiếp.

Mục tiêu của cuộc đời mình ở nơi nào đây? Ta bắt đầu nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, nhưng An Viễn bảo, không cần gia tăng gánh nặng cho đầu óc, chỉ cần dùng chân bước tới là được.

Từ lúc mẹ biết đến sự tồn tại của An Viễn liền thường xuyên gọi điện thoại làm công tác tư tưởng, bảo cái gì mà dân có tiền thì phải bắt cho chặt.

Ta thì luôn cảm giác mẹ đọc trúng thứ gì đó bị đầu độc suy nghĩ mất rồi.

Lại nói, đồng chí Dương Giản gần đây gặp nguy cơ rất lớn, lý do là vì người nào đó không nhịn nổi nữa. Dù sao cũng chẳng liên quan đến ta, ta đứng ngoài xem náo nhiệt là đủ rồi.

Gần đây ta phát hiện thêm một tật xấu nữa của An Viễn. Vốn là đồ dùng gì ta đều mua theo cặp, khụ khụ, ừ thì là đồ tình nhân đấy. Nhưng mà đánh răng hắt xì bàn chải của ta, uống nước thích lấy cái ly của ta, nếu mà áo ngủ cũng lấy được hắt xì sớm lấy luôn rồi.

Ta tưởng là hắt xì không thích kiểu đó nên đổi lại cho hắt xì dùng, kết quả hắt xì vẫn lấy đồ ta dùng.

Về sau ta hiểu ra, quảng bớt một cái ly, hai ta xài chung một cái.

An Viễn vẫn cứ bận rộn như mọi khi, còn thường hay tặng ca, ví dụ như hôm nay. Ta ngồi một mình trước computer, chuyên tâm chơi với máy tính.

Từ hồi ở chung với An Viễn, ta không có vào nickname nữ sinh hồng phấn. Hôm nay đột nhiên nhiệt huyết dâng trào, ta đăng nhập.

“Tiểu Ninh Ninh ”

Ôi mẹ ơi, dẫn tới yêu nghiệt.

Cái nickname này ta chỉ có một bạn.

Ta nói: “Đừng có kêu vậy nghe ghê quá.”

Mạc Bách Linh nói: “Xí, chẳng lẽ muốn ta gọi người tiểu phấn phấn?”

“... thôi bỏ đi.”

“Ta muốn xóa cái nickname này.” Ta bảo.

Nàng hơi chững lại rồi nói: “Người thật là vong ân phụ nghĩa, cái nick QQ này là bà mối của người mà.”

Ta nhìn màn hình cười cười, đáp: “Cho nên muốn xóa đi, xem như kỉ niệm.”

“Có một số chuyện một khi đã xảy đến, vẫn là để trong lòng tốt hơn, ta cảm thấy vậy.”

“Ta không hiểu cho lắm, bất quá cũng được thôi, mời người tự do mà xóa đi.”

Giọng điệu nàng hình như hơi buồn bực.

“Bất quá nick QQ có thể tự xóa à?”

Nàng đột nhiên hỏi.

Ta sửng sốt, hình như không nghe nói có vụ này.

“Thôi, ta sẽ để đó chừng ba tháng không vào, hệ thống tự thu hồi vậy.”

“Xí, nói nghe thì có vẻ thương cảm đấy, bị người quay một phát hết nghiêm túc luôn.”

Ta trầm mặc.

Sau đó ta quyết đoán đăng xuất ra, dùng mã số khác thêm nàng rồi nói: “Sống trên đời cũng đừng quá nghiêm túc.”

Nàng rất đứng đắn mà đáp lại một câu: “Sống ở đời cũng đừng nên quá vui đùa.”

Ta quyết định đổi đề tài.

“An Viễn còn đang ở công ty à?”

“Sao rồi? Muốn kiểm tra?”

“Yên tâm đi, hần ở đây. Ta cũng đang ở. Hần là tên vạn ác Chu lột da.”

Ta vẫn nên thoát QQ đi làm chuyện khác đi thôi.

Ta chợt nghĩ đến khá lâu rồi không viết blog. Tối hôm nay lại một lần tâm huyết dâng trào, leo lên blog chuẩn bị phát biểu cảm tưởng với đời.

Mở blog ra, ta ngây ngẩn cả người.

Ta cài đặt chế độ xem trang riêng tư, vốn chỉ có một mình vào xem được, bây giờ số lần đọc tăng lên nhiều.

Ta hơi sợ hãi, lại có chút tức giận.

Bài viết gần nhất của ta chính là lần trước khi sắp cùng Dương Giản ngã bài, ta viết lúc đang đi làm.

Nội dung chính là mấy lời ta nói với Mạc Bách Linh trên QQ. Mặc dù không phải lúc nào cũng sến súa nhưng con người mà, đôi lúc cũng chợt thấy thương cảm thôi, sau đó ta rất là hối hận.

“Ta bây giờ hai mươi sáu tuổi, không bằng cấp không chuyên môn, tiền đồ không chút nào sáng sủa, tiền lương miễn cưỡng đủ ăn, tiết kiệm được chút ít, không xe, nhà bé như lỗ mũi, trả góp hoài chưa xong. Thân mình rất trạch, kỹ năng giao tiếp gần như bằng không, cũng chẳng có nhiệt tình, chỉ xem sách lậu, chơi game toàn chơi miễn phí, còn thường xuyên nhớ về quá khứ.”

Bây giờ nhìn lại có hơi buồn cười, nhưng thật ra phần lớn những điều trên không hề thay đổi.

Bất quá đại khái do cuộc sống gần đây rất thuận lợi nên bắt đầu lạc quan hơn, ta nghĩ là một ngày nào đó mọi thứ sẽ càng tốt hơn nữa kìa.

Ta nhìn phần bình luận vốn là trống trơn giờ chợt có hai tin nhắn lại.

Ta ngơ ngác nhìn một hồi, bỗng nhiên bật cười.

“Ta tiên đoán là người sẽ gặp được một người có bằng cấp chuyên môn cao, có tiền đồ, lương cao đến khó tưởng tượng, tài sản rất nhiều, có xe hiệu, nhà ở khu cao cấp, năng lực giao tiếp cực mạnh, sống rất nhiệt tình, chỉ mua sách bản chính, chơi game chỉ chơi tính phí, dạo gần đây rất xem thường những người hay nghĩ vẩn vơ về quá khứ và là một nam nhân tốt. Hơn nữa nam nhân tốt này tuyệt đối chỉ yêu một mình người, yêu đến vạn kiếp bất phục.”

Tin nhắn thứ hai là: “Lời tiên đoán của ta đã thành sự thật, xin cho ta phần thưởng.”

Ta cười cười, giật lấy áo khoác liền chạy ra ngoài.

Gió đêm hơi lạnh, nhưng mà rất thoải mái, ta vừa bắt taxi vừa không nhịn được mỉm cười.

Chạy tới công ty, bảo vệ ngăn lại, ta trình thẻ nhân viên và nói ta để quên đồ. Hần cho ta vào, ta gọi cho Mạc Bách Linh.

“Cho ta vào văn phòng của tổng giám đốc, nhưng đừng nói với An Viễn.”

Chờ ta lên lầu trên liền thấy Mạc Bách Linh về mặt ngạc nhiên đứng cạnh cánh cửa bằng thủy tinh của phòng làm việc, nàng mở cửa cho ta vào và hỏi: “Người định làm gì?”

Ta lắc đầu, chỉ bảo: “Cho ta mượn thẻ của người.”

Nàng đưa thẻ quét cửa ra vào cho ta, về mặt nghi ngờ.

“Người không định giết người đốt nhà gì đó chứ?”

Ta không để ý tới nàng, nhanh chóng đi vào bên trong.

Quả nhiên là khu làm việc của lãnh đạo có khác, cao cấp thật.

Vẫn còn vài người đang còn ngồi ở bàn làm việc nhìn chăm chăm khi ta đi ngang qua, ta bình tĩnh quẹt thẻ mở vài cánh cửa, nhẹ nhàng đi vào văn phòng hần.

Gõ gõ cửa, sau đó nghe được thanh âm trầm thấp của hần: “Mời vào.”

Ta mở cửa, đi vào trong.

Ta thấy hần ngạc nhiên đứng lên, phía sau lưng hần có ánh sáng đèn đường hắt lên cửa kính.

Thành phố này ban đêm quả thực rất sáng.

Ta chậm chậm đi về phía hần, cầm lấy tay hần và hôn lên gương mặt nọ.

“Đây là phần thưởng dành cho người.”

.....

Ta tên Vương Thủ Ninh, năm nay hai mươi sáu tuổi. Có lẽ có một ngày nào đó người sẽ bắt gặp ta ngoài đường, nhưng người quên mất tên ta, người có thể gọi ta là người qua đường giáp.

Có lẽ người còn có thể thấy bên cạnh ta có một chàng đẹp trai, đừng hoài nghi, đúng là hần đi cùng ta mà, hần là bạn trai của ta đấy.

oOHoànOo

Vài lời của tác giả:

Thật sự hoàn kết rồi, người không nhìn lầm.

116

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-nguoi-qua-duong-giap>